

Duyên Mộng

Contents

Duyên Mộng	1
1. Chương 1: Mùa Đông Ở Mỹ, Tuyết Rơi Thật Dày...	2
2. Chương 2: Khi Tiếng Chuông Thông Báo Có Mail Vang Lên Từng Hồi Ngán Ngủ...	3
3. Chương 3: Cả Ngày Mệt Nhoài Với Đồng Sách Vở Và Bài Giảng Trên Trường...	6
4. Chương 4: Tại Sân Bay Nam Uyển Bắc Kinh, 8:00 Am...	8
5. Chương 5: Cánh Cổng Tự Động Mở Ra, Một Người Phụ Nữ Lớn Tuổi Đã Đứng Ở Đó...	10
6. Chương 6: Bạn Bè Nổi Khó Bao Năm Xa Cách, Bây Giờ Gặp Lại, Kỳ Thực Cũng Có Chút Vui Mừng...	12
7. Chương 7: Hành Động Chạm Môi Nhau, Nó Rất Nhanh Nhưng Lại Làm Tim Hấn Như Vỡ Vụn...	14
8. Chương 8: Một Cuộc Gặp Gỡ Vô Tình...	17
9. Chương 9: Chúng Ta Hãy Vui Vẻ Với Nhau Nào !	18
10. Chương 10: " Vương Khánh, Em Ăn Gan Trời Rồi Sao ?"	20
11. Chương 11: Từ Đây Hết Tự Do Phóng Túng...	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	33
16. Chương 16	34
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	47
22. Chương 22	50
23. Chương 23	54
24. Chương 24	57
25. Chương 25	60
26. Chương 26	63
27. Chương 27	67
28. Chương 28	71
29. Chương 29	75
30. Chương 30	79
31. Chương 31	82
32. Chương 32	85
33. Chương 33	89
34. Chương 34	93

Duyên Mộng

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, đào hoa công - lưu manh thụ =)), HE. Pairing: Đình Quân x Vương Khánh Một câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-mong>

1. Chương 1: Mùa Đông Ở Mỹ, Tuyết Rơi Thật Dày...

Mùa đông ở Mỹ, tuyết rơi thật dày...

Ngay lúc này ở Mỹ sao? Đã giữa tháng mười một mất rồi. Ngoài cửa sổ, tuyết rơi dày đặc, từng lớp từng lớp chồng lên nhau dưới mặt đường. Mấy con sông nhỏ bị đóng băng, tạo ra một khu trượt băng miễn phí cho mọi người. Những cái cây cao đã trụi gần hết lá, để lộ ra mấy cành cây rần chắc, khỏe khoắn chịu được cái rét này. Con đường tràn ngập trong những ánh đèn mờ mờ, ảo ảo, có ngọn màu đỏ, màu xanh, rồi lại màu vàng, nó cứ chớp nháy luân phiên nhau trước những hàng quán. Không khí xung quanh rộn ràng, tóe điểm cho mùa Noel sắp tới.

"Hey Danny, where will you go after school?" - Một cậu bạn nước ngoài khều vai Đình Quân.

"Just stay at home. It's boring to go anywhere." - Đình Quân ráng ngửa nửa khuôn mặt đang gục trên bàn, trả lời.

"Oh hoh,so.. see you soon, bye."

"Byee!" - Đình Quân chán ngán gục tiếp lên bàn, ngủ một giấc đến tận 07:00 pm.

Sau khi ngủ đã giấc, anh ngồi dậy, vươn vai một cái cho tỉnh táo. Vì ngủ quá lâu, gối đầu lên hai cánh tay, nên bây giờ cả hai tay anh đều tê cứng. Mất anh đảo quanh phòng học, đèn ở hành lang đã tắt hết, chỉ chừa lại ngọn đèn vàng với tia sáng yếu ớt, le lói, đủ cho Đình Quân thấy đường đi ra khỏi lớp.

Anh cho hai tay vào túi quần, lặng thinh bước đi. Anh rảo hết tầng này, lại đến tầng khác, sau một hồi chán ngấy thì quyết định về nhà. Trên đường về nhà, anh ghé vào cửa hàng tạp hóa mua vài lon bia.

Về đến nhà, anh mở mail ra xem.

"Đình Quân, cậu đã về chưa? Qua bên đó gần hai năm rồi không thèm liên lạc với tớ sao? Hay đã quên Nguyên Khải này mất tiêu rồi. Cậu đúng là người bạn bội bạc nha =.=!"

Anh đẩy gọng kính cận màu đen lên sống mũi, đưa mắt nhìn cái mail được gửi đến từ Nguyên Khải hết lần này đến lần khác, miệng nhồm lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Hai tay đặt lên bàn phím, anh bấm rất nhanh, mà lại rất cẩn thận.

"Ai bảo là quên cậu? Tớ là đang nhớ cậu đến mức phải mượn rượu bia giải khuây đây. Nỡ lòng nào lại bảo tớ là bội bạc chứ T.T."

Nhấn nút enter một cái, mail được gửi đi trong chớp nhoáng. Đình Quân lại đắc ý, cầm lon bia lên uống một hơi.

Từ lúc còn nhỏ, Đình Quân và Nguyên Khải đã chơi thân với nhau. Những đứa trẻ cùng trang lứa bọn họ đều bảo họ khác nhau lắm. Một người cẩn thận, khéo léo, ít nói, ngoan ngoãn, gia giáo, toàn bộ lời tốt đẹp đều dành cho Nguyên Khải. Còn Đình Quân sao? Trong mắt bọn trẻ, hắn là tên cầm đầu quậy phá, hay ăn hiếp mấy đứa nhỏ hơn và gây sự với những "đại ca" lớn tuổi. Kỳ thực, Đình Quân chỉ dịu dàng với mỗi Nguyên Khải thôi. Hắn luôn nghe lời Nguyên Khải, anh nói một câu là hắn gật một cái, nói hai câu là gật hai cái. Có vài lần ngoại lệ, tiểu Quân Quân nhà ta dám chọc giận thiếu gia Nguyên Khải.

"Tiểu Khải, quần cậu dính cái gì kia? Ấy...nó như vết nước khô lại á." - Đình Quân chỉ chỗ cái quần Tiểu Khải.

” Hả? Hả? Đâu? Quần tớ...quần tớ làm sao có gì được chứ...???? ” - Tiểu Khải hoảng hốt quay vòng vèo.

” Có mà. Rõ là vết nước khô. Nhìn các cậu nhìn xem, tớ nói sai không? ”

” Ồ đúng rồi, có kìa. ”

” A! Vết nước kìa. Tiểu Khải, cậu mắc quá không giải quyết kịp hả? Hihi haha ”

” Tớ...tớ...không có...” - Mặt Tiểu Khải đỏ bừng lên, hôm đó cậu đã khóc một trận rất to để giải tỏa nỗi uất ức.

Thực ra, bé Khải không hề “ấy ấy” ra quần, mà là do tên quậy phá Đình Quân kia đã rưới một ít nước xuống chỗ ngồi của Nguyên Khải. Đợi đến lúc Nguyên Khải không chú ý mà ngồi vào. Cũng rất may mắn cho hắn, tiểu Khải chẳng nhận ra quần mình bị ướt do “trò đùa quái gở” của ai kia, nên đành im lặng mà nuốt nỗi oan ức đó vào bụng cho nó trôi tuột theo đường tiêu hóa.

Nhớ lại kỷ niệm lúc nhỏ, Đình Quân chợt cười thành tiếng. Không tin được lúc nhỏ Nguyên Khải lại ngây ngô đến vậy, vì được dạy dỗ quá kỹ càng nên chẳng bao giờ tỏ ra hung hăng bạo lực. Đình Quân cũng vì lý do đó mà thích Nguyên Khải. Thích nên mới dịu dàng với anh, vì thích mà rất khoái trêu ghẹo anh, cũng vì thích mà muốn ở bên anh hết đời này.

” Tiểu Khải, sau này tớ sẽ ở bên cậu, bảo vệ cậu, chắc chắn không cho ai đụng vào cậu. ”

” Tiểu Khải, sau này tớ với cậu sẽ sống chung, sẽ làm mọi việc cùng với nhau. ”

” Tiểu Khải, sau này tớ sẽ lấy cậu làm vợ. Hihi ”

” Ừ! ” - Nguyên Khải vì còn nhỏ, ngây ngô lắm, chẳng hiểu mấy điều Đình Quân nói là ý gì, cậu chỉ gật đầu nói ừ theo phản xạ, nghe lời nói của Đình Quân thoáng như: ” Cậu đẹp trai quá, Nguyên Khải! ”

Nhưng chuyện lúc nhỏ là của lúc nhỏ, còn bây giờ, cả hai người bọn họ đều trưởng thành, chưa kể hai người ở xa nhau, hai mùi giờ cũng khác nhau, liệu Đình Quân sẽ có được Nguyên Khải chứ? Liệu có ai âm thầm cướp đi Nguyên Khải của anh không? Được rồi, đó là những chuyện của sau này đây...

2. Chương 2: Khi Tiếng Chuông Thông Báo Có Mail Vang Lên Từng Hồi Ngắn Ngủ...

Đảo mắt lướt nhanh qua dòng chữ trên màn hình, Nguyên Khải bắt quá đã phải ho sặc sụa, thuận tay đặt ly nước lên bàn, dùng tay vỗ vài cái thật mạnh vô ngực để cản bớt cơn ho. Trong đầu không ngừng mằn nhằn tên biến thái không biết xấu hổ kia.

__ Ấy cái tên này, đã gần hai mươi một tuổi rồi vẫn không biết xấu hổ là gì a, trong đầu chỉ toàn thứ không phù hợp với trẻ em, đáng bị chém lăm!

Anh sờ sờ cằm, vẽ mặt dăm chiêu suy nghĩ, rồi thật nhanh sau đã gõ một dòng tin nhắn ngắn gọn và nhấn enter. Ít ra hắn vẫn chưa quên cậu bạn thanh mai trúc...ấy là bạn từ thuở tắm mưa chung chứ. Nguyên Khải lắc đầu nguầy nguậy, xua tan đi ý nghĩ thanh mai trúc mã kia.

Phòng ngủ Đình Quân lúc này phát ra vài tiếng lách cách của mấy lon bia va vào nhau, một lon trên bàn, hai lon nằm bừa bãi trên nền gạch lạnh băng. Đình Quân hơi ngà ngà say, định lôi mấy cuốn sách ngoại ngữ ra đọc nhưng cảm thấy tay chân mỏi nhừ, anh lăn ra nệm, mắt nhắm hờ như muốn ngủ tiếp.

Tít tít.

Tiếng chuông báo thật ra không lớn mấy, nhưng căn phòng bị bao trùm trong sự im lặng, mọi thứ như đang ngủ, như cuộn tròn trong lớp vỏ bọc của nó, thoáng nghe được âm thanh vì vù của cái máy lạnh. Tiếng

vang làm Đình Quân thức giấc, anh nheo mắt, hai chân mày chau vào nhau, uể oải ngồi dậy, với lấy cái kính đeo vào.

Kick kick vào hộp thư. Dòng tin nhắn hiện ra.

” Loại lang sói đội lốt người như cậu đáng bị chém chết đấy Đình Quân. À, mà Nguyên Khải này cũng thấy hơi nhớ cậu ^__^!”

Trong ánh sáng mờ nhạt, loe lét phát ra từ màn hình laptop, vừa vặn thấy được nụ cười đặc biệt ôn nhu của nhị thiếu gia Đình Quân.

Một buổi sáng thật hiền hòa với tia nắng mai mỏng manh cố gắng ló dạng soi qua mấy kẽ lá, từng đợt gió lạnh hiu hiu lướt qua bầu trời, rồi khẽ len qua những thân cây cao to, sau đó lại sà xuống mặt đất cuốn đi những chiếc lá vàng nằm vô định hình trên lớp tuyết mỏng.

Đình Quân dự định tìm gốc cây to nào đó rồi ngồi xuống mà lôi mấy cuốn sách ngoại ngữ kia ra phiên dịch tiếp. Dù là bản tính có hơi ăn chơi rượu chè, hơi hoa hoa công tử nhưng khi làm việc, anh lại cực kỳ nghiêm túc. Đặc biệt Đình Quân lại tìm thấy niềm hứng thú trong ngoại ngữ, anh thành thạo tiếng Anh và tiếng Pháp. Học vấn của anh có thể nói là đạt đến xuất sắc, thế nhưng vì tính khí ghét bị ràng buộc thời gian, thích tự do tự tại, thành ra anh quyết định sẽ chỉ chọn công việc nhàn nhã cho bản thân. Đó là đem vài cuốn sách nước ngoài về nhà, ngồi phiên dịch lại, sau đó đem giao cho nhà xuất bản và lấy tiền.

Sau khi tìm được chỗ ưng ý, Đình Quân liền ngồi xuống, lưng dựa vào thân cây, tay cầm bút hí hoáy gạch gạch, chép chép, đôi khi còn ngược mắt lên nhìn trời một cái rồi lại cúi xuống ghi tiếp. Mái tóc anh dưới ánh nắng nhàn nhạt đã ửng lên màu nâu đỏ, gió thổi làm vài sợi tóc hất qua một bên, hiện ra một gương mặt an tĩnh phẳng phất chút lạnh lùng, lẫm lẫm, gọng kính màu đen nổi bật trên làn da trắng trẻo của anh. Phải công nhận rằng nhị thiếu gia nhà ta thật sự đẹp trai đến hút hồn. Vì đang vào cuối năm, không khí vẫn còn lạnh, anh dành chuẩn bị cho mình một chiếc áo len thật dày, khoác vào tức khắc ấm áp ngay.

” Those days are gone and I want you so much

The night is long and I need your touch

Don”t know what to say

I never meant to feel this way

Don“t want to be alone tonight ”

Giọng hát trong trẻo cao vút vang lên, vọng ra đến gốc cây mà Đình Quân đang ngồi. Bất giác giọng hát ấy len lỏi vào tâm trí của anh, làm tim anh bị cuốn theo âm thanh ấy, khiến anh đứng dậy và men theo nhịp điệu mà tìm cho ra người bí ẩn kia.

Âm thanh trong trẻo nọ vừa tắt thì đã vang vọng lên một âm thanh trầm lắng khác chen vào giữa khung cảnh hữu tình.

” What can I do to make you mine?

Falling so hard so fast this time

What did I say, what did you do?

How did I fall in love with you...? ”

Con người này bị anh dọa cho giật mình, liền quay lại phía sau lưng xem xem ai đã cả gan chiếm lấy không gian của mình, còn không biết xấu hổ mà hát tiếp bài hát kia. Người nọ hơi nhúu mày, đưa mắt nhìn chăm chăm vào Đình Quân, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, liền khoanh tay trước ngực nhoẻn miệng cười với anh, trong đầu thâm nhận xét thật ngắn gọn.

_ Rất đẹp trai nha.

Còn hình dáng con người kia hiện lên trong mắt Đình Quân là một thanh niên dáng người khá cao, chỉ là hơi gầy nhưng thoát nhìn lại rất cuốn hút. Người nọ đôi mắt hơi xếch, chiếc mũi nhỏ nhắn thẳng tắp, đôi môi hơi mỏng và màu hồng nhạt. Đôi môi kia đang cười với anh, trong một phút khiến mọi suy nghĩ của anh như ngừng lại.

” Cậu hát hay thật đấy.” - Đình Quân híp mắt khen ngợi.

” Cảm ơn. Anh quá lời rồi. Mà anh cũng hát rất hay.”

” Cậu đứng đây một mình làm gì?”

” Ngắm cảnh hít gió trời a. Cảm thấy không gian hơi ngọt ngào trầm lắng nên định hát chơi vài câu thôi. Không ngờ lại thu hút được một người đẹp trai như anh đến tận đây. ” - Lời nói có phần trêu ghẹo.

” Thật ra tôi cũng đang ở rất gần chỗ này, chỉ là tò mò nên đi xem là ai đang hát. Không ngờ lại là một cậu thanh niên xinh đẹp đây. ”

” Xinh đẹp? Anh không phải như đang khen một thằng con trai tí nào! ” - Mặt người nọ hơi đỏ ửng.

” Sao nào? Rõ là cậu rất xinh đẹp mà. ” - Nói xong lại còn kèm theo tiếng cười hả hê.

” Được rồi, tôi thừa biết tôi rất thu hút người khác, dù là đàn ông cũng không khỏi si mê.”

” Haha. Rất có cá tính nha. Ừm, cậu tên gì nhỉ? ” - Từ nãy đến giờ Đình Quân quên bén đi câu hỏi quan trọng này.

” Ừm, tôi là...”

**

” Này cậu ơi, dậy mau dậy mau. ” - Một cái đánh đau điếng được hạ thẳng xuống vai Đình Quân, làm anh choàng tỉnh.

” A...đây là đâu? ” - Đôi mắt mơ màng, cái miệng chép chép liên tục.

” Còn chưa chịu tỉnh hả? Đây là sân trường. Và bây giờ tôi cần cậu đi chỗ khác để tôi quét dọn cái sân.” - Một lần nữa người đàn ông này lay thật mạnh Đình Quân dậy.

Lúc này thì anh mới thật sự thoát khỏi giấc mộng, ngó đông ngó tây, rồi lại ngó con người đối diện mình. Ra là bác lao công. Thế ra nãy giờ là mơ? Có giấc mơ đẹp để kỳ quái vậy hả ta? Đình Quân vừa đứng dậy, phải phải đất cát bám trên quần, lại dẫm vài cái vào đầu gối cho bớt tê chân.

Tay phải vừa ôm chông sách, anh đi thẳng một đường, lại không hề ngoái mặt lên, cứ cúi gằm xuống với vẻ mặt cực kỳ dăm chiêu. Gương mặt nhăn nhó, đôi mày chau sát vào nhau, tay trái xoa xoa hai huyệt thái dương, Đình Quân cố gắng cưỡng lại giấc mơ.

Một lát sau anh lại thăm mắng bác lao công sao lại đánh thức anh thật không đúng lúc tí nào. Không phải chỉ cần một tí nữa là anh đã biết được người đẹp trong mộng của anh tên gì rồi sao? Ai da, tiếc quá đi mà, tiếc chết được mất.

Người ta thường bảo đi đường mà cúi mặt tìm tiền xu thì thế nào cũng sẽ gặp họa. Đúng thật, cú va chạm với một cơ thể khác làm chông sách trên tay anh tiếp đất một cái rầm.

Lúc này Đình Quân mới giật mình, theo phản xạ liền cúi xuống lượm sách. Người kia cũng cúi theo lượm hộ anh. Sau đó hai gương mặt đối diện nhau, người nọ chỉ nhìn thoáng qua anh, nói xin lỗi rồi đi ngay. Ngược lại Đình Quân lại nhìn ngắm người con trai kia rất nhanh mà kỹ càng, đôi mắt xếch, chiếc mũi nhỏ, đôi môi mỏng và hồng. Anh lại bị thêm một phen giật mình, vội vàng quay lại nín tay người nọ, hỏi gấp gáp:

” Này khoan đã, cậu...cậu tên gì thế?”

Người nọ nhìn anh khó hiểu hồi lâu rồi điềm đạm trả lời:

” Vương Khánh.”

Từ đầu từng đợt gió lạnh đến buốt người nhẹ lướt qua, cuốn theo mấy chiếc lá già úa lê trên nền đất tạo ra âm thanh xào xạc. Bóng lưng người kia ngày càng khuất khỏi tầm mắt Đình Quân. Anh đứng đó rất lâu, chợt khước miệng cong lên.

__ Phải. Là Vương Khánh. Người đẹp trong giấc mộng ban nãy của anh cũng có thể là người con trai kia, cũng tên là Vương Khánh chẳng?.

3. Chương 3: Cả Ngày Một Nhoài Với Đồng Sách Vở Và Bài Giảng Trên Trường...

Đình Quân cố gắng lê cái thân xác của anh về đến nhà thì cũng vừa lúc chập tối. Vì bản thân là nhị thiếu gia, luôn được cưng chiều, được người khác hầu hạ tận nơi, thành ra hẳn chẳng biết gì đến nấu nướng. Hẳn luôn tùy tiện ăn hàng bên ngoài cho qua ngày rồi mới mò về nhà mà lăn ra ngủ.

Cuộc gặp gỡ kỳ lạ hôm nay khiến Đình Quân không ngừng suy nghĩ, suốt buổi học hẳn chỉ chăm chăm nhớ tới con người kia, nhớ lúc hẳn nghe được giọng hát, nhớ lúc hai người nhìn nhau cười thật tình. Nhớ cả lúc hình bóng con người trong mơ bỗng xuất hiện trước mặt hẳn nữa.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Đình Quân quyết định sẽ đi ngủ để không phải bị luẩn quẩn với mớ suy nghĩ linh tinh đó nữa. Anh nằm vật ra nệm, hai tay hai chân thả lỏng một cách thoải mái, đeo tai nghe vào và rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Tối đó, người anh trai cùng cha khác mẹ của Đình Quân bỗng đứng trước cửa căn hộ của anh...

Cốc. Cốc.

Người đàn ông đứng trước cánh cửa mang một thần sắc khá lãnh đạm, anh tên Đình Huy, như đã nói, anh là anh trai cùng cha khác mẹ với Đình Quân. Gia đình Đình Quân sở hữu một tập đoàn khá nổi tiếng trong giới kinh doanh. Cha anh là Đình Nhất Khiêm, một người đàn ông hoàn hảo với trí khôn ngoan kiệt xuất trên thương trường, lại còn cực kỳ yêu thương vợ con.

Người vợ trước, tức mẹ của Đình Huy, đã qua đời vì căn bệnh ung thư. Suốt một khoảng thời gian dài, ông đã một mình gây dựng nên tập đoàn của riêng mình, lại vừa chăm sóc Đình Huy từng chút. Sau này khi đã ổn định địa vị, Đình Huy cũng đã học cấp hai, Đình Nhất Khiêm mới quyết định đi đến tái hôn.

Và thế là nhị thiếu gia Đình Quân đã cất tiếng khóc chào đời, anh là giọt máu giữa Đình Nhất Khiêm và Vu Huyền. Hai anh em nhà này cách nhau đến mười hai tuổi, so ra tính cách khác nhau khá xa. Một người cực kỳ nghiêm túc, ôn hòa. Một người lại thường xuyên gây chuyện, nghịch ngợm và ương bướng.

Cốc, cốc, cốc. Tiếng gõ cửa lần nữa lại vang lên giữa hành lang vắng vẻ.

Đình Quân dần tỉnh giấc, liền tháo tai nghe, mặc vội chiếc áo ngủ rồi đi ra mở cửa. Anh chẳng biết đã gần tới thế này còn ai đến tìm mình nữa. Trong đầu bỗng dưng lại thăm ước sau khi mở cửa sẽ là người đẹp trong mộng của anh xuất hiện. Nghĩ đến đây hẳn lại cười híp cả mắt. Trông đề tiện vô cùng!

” Who’s that?” - Âm cuối được nâng lên cao vút, nghe the thé thật chói tai.

Đình Huy vẫn chưa trả lời, đưa mắt nhìn cậu em kém mình hơn mười tuổi này, đôi mày khê chau lại. Đã hai mươi mấy tuổi mà tính tình vẫn không trưởng thành được một chút nào. Anh ngán ngẩm khê thở dài.

Tuy là anh em cùng cha khác mẹ nhưng một chút khó chịu, ganh tỵ hay chướng mắt đều không hữu hiện trong lòng Đình Huy. Kỳ thực, anh là rất thương thằng nhóc con này. Đôi lúc nó ương bướng thật đấy, làm phiền lòng biết bao nhiêu người, thế mà lại có lúc hẳn rất dễ thương, cũng có thể nói hẳn vẫn còn chút suy nghĩ người lớn đi.

Năm đó là sinh nhật lần thứ mười tám của Đình Huy, tức lúc ấy nhị thiếu gia nhà ta mới có sáu tuổi, cứ ngỡ hẳn sẽ chẳng buồn để ý đến sinh nhật của anh trai, chỉ muốn được bay nhảy ở chỗ vui chơi. Thế mà

hôm đó, hấn đi đâu cả buổi chiều, đến tận tối mới mò về, tiệc sinh nhật của Đình Huy cũng đã tan từ lâu. Hấn nhấc chân thật khẽ, mắt ngó xung quanh, khi thấy không có ai thì mới yên tâm chạy vọt lên lầu, đứng trước cửa phòng anh trai.

Hấn mở cửa thật cẩn thận, đẩy thật nhẹ, rồi đi vô trong. Nhìn hấn lúc này chẳng khác gì tên trộm muốn chộm đồ. Trên tay lúc này trông có vẻ bận rộn, một bên cầm hộp gì đó khá to, một bên cầm một tấm thiệp. Hấn đặt hai thứ đó lên bàn, sau đó quay ngoắt đi ra ngoài. Đình Huy từ đầu đã biết thằng em trai mình lén lén lút lút vô phòng mình, nên giả vờ như ngủ say để xem chừng nó làm gì. Khi Đình Quân ra ngoài rồi anh liền ngồi dậy, đi đến bên bàn xem xét. Đôi mắt anh hơi ngờ ngàng, xen lẫn chút cảm động. Trên bàn là một hộp quà, bên trong là một chiếc áo thun trắng được vẽ với chi tiết lên trên đó. Kế bên là tấm thiệp chúc mừng sinh nhật, anh khẽ mở ra và lướt nhanh qua dòng chữ. Mấy nét chữ tuy có nguệch ngoạc, không ngay ngắn nhưng anh vẫn đọc ra được.

— Chúc anh hai sinh nhật vui vẻ, cái áo này anh phải mặc đó nha, em đã tự tay vẽ hình lên đó, rất đẹp phải không? Anh không cần khen đâu, em biết thừa là em vẽ đẹp lắm. Love you * một trái tim được tô đậm *.

Tên nhóc này xét ra vẫn là thương anh trai nó nhất mà. Đình Huy mân nguyện nhoeén miệng cười.

Bây giờ người đứng trước mặt anh đã lớn rồi, cao gần bằng anh rồi, thế mà khi sống riêng anh vẫn không an tâm, phải đến tận đây xem hấn sống thế nào mới thôi.

” Anh...anh...anh...haiiiiiiiiiiiii?! ” - Đình Quân bị anh dọa một phen mém ngất.

Hấn không nghĩ là Đình Huy sẽ đến thăm anh như vậy, mà khoan đã, là anh trai nhớ mình nên đến thăm hay là đến để áp giải mình về nhà đây? Trong đầu bỗng chốc hoang mang cực độ.

” Định không mời anh vào nhà, hũm?”

” Có chứ. Anh vào đi vào đi.” - Đình Quân lách người cho anh trai đi vào, sau đó thuận tay đóng sập cửa lại.

Đình Huy vừa ngồi lên ghế thì hấn đã chạy đến trưng ra bộ mặt dở hơi, cười cười trông điệu bộ.

” Anh hai, anh đến đây làm chi a..?????”

” Anh đến thăm em, tiện thể xem em sống như thế nào, có gây phiền hà đến người xung quanh không thôi.” - Mắt Đình Huy đảo khắp phòng, sau đó đẩy nhẹ gọng kính, nói tiếp:

” Trước đến giờ em vẫn là không chịu ngoan ngoãn, anh cho em một phút, dọn làm sao cho thuận mắt anh thì thôi.”

Câu nói ra lệnh vừa dứt thì Đình Quân đã loay hoay tứ phía dọn dẹp, gấp vội mấy quyển sách rồi đặt lên kệ, sau đó tém hết mấy cái quần cho vào sọt đồ, cả drap giường cũng được trải ngay ngắn lại. Trong tích tắc, căn phòng đã trở lại với hình dáng đẹp đẽ vốn có của nó.

” Xong rồi, anh hai thấy em giỏi không? Hề hề ” - Hấn cười trông hề tiện quá.

” Được rồi, như đã bảo, anh đến đây trước tiên là để xem em sống thế nào, sau đó là...” - Anh dừng lại một chút, xoa đầu Đình Quân rồi nói tiếp:

” Anh muốn em quay về nhà, sống xa gia đình như vậy mặc dù sẽ giúp em trưởng thành hơn nhưng anh không yên tâm a. Với cả...muốn em về là để thăm ba. Sức khỏe của ba không được tốt. Anh nghĩ tốt hơn là em nên trở về để cùng anh chăm sóc cho ba mẹ, được chứ?” - Giọng nói ôn nhu phát ra khiến cả căn phòng ngập trong im lặng.

” Sức khỏe ba có vấn đề sao anh? Ngay bây giờ phải trở về? Gấp quá đi...” - Đình Quân cúi gầm mặt ra chiều suy nghĩ gì đó.

” Anh chưa bắt em ngày mai phải về liền đâu, trong tuần này em có thể từ từ sắp xếp. Về chuyện học anh sẽ thu xếp hộ em. Còn lại là tùy em. Được chứ? ”

Thật lâu sau mới được nghe câu trả lời của hấn. Hấn khẽ gật đầu nghe lời. Kỳ thực, trước giờ Đình Quân vẫn luôn muốn hoàn thành khóa học để trở về nhà thăm ba mẹ, thăm Nguyên Khải, hấn nhớ cậu bạn này

đến điên lên được. Thế mà bây giờ khi được toại nguyện thì lại luyến tiếc không muốn về. Phải chăng là hần luyến tiếc cái con người tên Vương Khánh kia? Một con người hoàn toàn xa lạ với hần, gặp gỡ hần chỉ qua giấc mơ và cú va chạm bất đắc dĩ, thế mà lại khiến hần xao xuyến muốn gặp lại, không nỡ rời khỏi đất nước của vị thần tự do này.

Lời của tác giả: Chương này chủ yếu kể về hoàn cảnh gia đình nhị thiếu gia Đình Quân mà thôi và cũng là chương mở đầu cho sự gặp gỡ kỳ tích cho sau này hihi.

Nhị thiếu gia: Ê tác giả, cô rõ là đã cho tôi gặp người đẹp, bây giờ lại bắt tôi rời xa người ấy, cô thật ác nhân.

Tác giả: Ấy da, nhị thiếu gia đúng thật hoa hoa công tử, không phải người cậu thương thâm bấy lâu là Nguyên Khải sao?

Nhị thiếu gia: Đó là...là tình đầu a. Còn cái này là tiếng sét ái tình. Tôi ứ biết, tôi muốn gặp lại người đẹp.

Tác giả: Được rồi, từ từ cháo cũng như mà, làm gì mà phải gấp gáp ha. Chào tạm biệt.

Nhị thiếu gia: Cô....hức hức.

4. Chương 4: Tại Sân Bay Nam Uyển Bắc Kinh, 8:00 Am...

Sau một tuần thu xếp xong xuôi việc học, Đình Quân đã chính thức quay trở về quê hương của mình. Thời hạn cả tuần là khoảng thời gian khá thoải mái để thu xếp đồ đạc hay tạm biệt bạn bè, thế mà khi cất cánh trong lòng hần vẫn lưu luyến tiếc nuối không thôi.

Nơi sân bay đông đúc trong biển người. Tiếng thông báo phát ra liên tục từ mấy cái loa phát thanh. Có người vui mừng khi thấy người thân đến đón, cũng có người lại dấy lên nỗi luyến tiếc không muốn rời xa mà ôm chầm lấy họ.

Đình Quân một mình kéo vali ra đến cổng, mắt đảo quanh như tìm kiếm gì đó nhưng hình như không có. Sau đấy hần thuận tay ngoắt đại một chiếc taxi và leo lên thẳng tiến về nhà.

Khuôn mặt Đình Quân hơi đầm mồ hôi vì sự thay đổi thời tiết đột ngột, chiếc áo sơ mi được cởi đến ba nút, làm lộ ra phần ngực rắn chắc của hần. Khi hạ cánh, hần còn tưởng được Đình Huy ra đón, thế mà tìm mãi không thấy bóng dáng người anh hai, Đình Quân bất đắc dĩ hơi cau có, hờn dỗi.

Bỗng phía túi quần rung lên từng hồi ngắn ngủi làm Đình Quân hơi rung mình. Là điện thoại báo tin nhắn. Hần lười nhác dựa lưng vào ghế, tay cầm điện thoại lướt vài cái, màn hình điện thoại liền hiện ra tên “Anh hai”.

Hần chớp chớp mắt nhìn dòng tin nhắn.

” Máy bay hạ cánh an toàn rồi phải không? Em đi taxi về nhà đỡ đi nhé. Anh đang chuẩn bị cho cuộc họp ở công ty nên không đến đón được. Hẹn xong anh sẽ về ngay. Bye em ^__^ ”

” Anh thật là phũ phàng nha, cả em trai báu vật về nước cũng không ra đón được. Em đã mua sẵn quà cho mỗi người, định về sẽ tặng. Bây giờ nghĩ lại em nên giẫm đi một phần rồi, hừ =__= ”

Đình Quân trả lời rất nhanh, mấy ngón tay lướt không ngừng. Trong tíc tắc tin nhắn được chuyển đi. Hần rất thích trêu người anh trai của mình, thế nên khi tin nhắn báo đã chuyển thành công thì nụ cười dễ tính của hần cũng theo đó mà cong lên.

Chiếc taxi dừng lại trước một căn biệt thự được sơn phết một màu trắng tinh khiết. Cánh cổng to màu đen tuyền được cách điệu tỉ mỉ.

— Chà, rất lâu rồi không được nhìn thấy nó, mình nhớ muốn chết được ấy chứ haha.

Đình Quân đứng trước nhà mình, suy nghĩ vu vơ rồi cười lên một cái. Đã năm năm rồi cậu mới quay về nơi đây, chạm vào cánh cổng này, biết bao kỷ niệm chợt ùa về.

Nhớ lúc nhỏ, Đình Quân cực kỳ quậy phá, nghịch ngợm. Hắn tự tin rằng mình tài giỏi rồi nên luôn cúp học đi chơi. Không những hắn đi một mình mà còn rủ rê vài đứa nhỏ tuổi hơn đi cùng. Cứ năm ngày đến trường thì sẽ có hai ngày cả đám rong ruổi từ sáng đến chiều tối mới chịu mò về nhà.

Lúc đấy ai cũng biết Đình Quân thân thiết với Nguyên Khải. Đối với hắn, Nguyên Khải không chỉ là đứa bạn nổi khố với mình mà còn được coi là “má nhỏ” nữa. Bởi Tiểu Khải được dạy dỗ kỹ càng mà, thành ra luôn lòi cả đồng bài học giáo dục công dân để dạy đời hắn. Tuy là có hơi chán ngấy mấy cái lời thừa thãi đó nhưng Đình Quân lúc nào cũng ngồi im lắng nghe không than vãn.

Đến khi có kinh nghiệm hơn một tí, khi nào định cúp học thì hắn sẽ giấu nhem đi để không lộ tẩy. Âm thầm đi chơi rồi lại âm thầm mò về. Hắn sợ phải bị nghe thuyết giảng lắm. Vì nhà hắn lúc đó gần với nhà Nguyên Khải nên nếu hắn lên đi chơi thì Tiểu Khải đều biết tất.

Một hôm, Đình Quân mê mẩn ở chỗ vui chơi đến quên cả giờ ăn chiều. Cái bụng hắn liên tục kêu gào để lôi kéo cậu chủ về nhà. Nhưng đến tận bảy giờ tối, hắn mới hoảng hốt chạy vù ra khỏi khu vui chơi.

Ở nhà, Đình Huy không thấy em trai đâu, biết chắc là tên nhóc này lại lên đi chơi. Anh một bên lo lắng, một bên lại hơi tức giận. Định khi hắn mò về sẽ cho mấy roi vào mông.

Trước căn biệt thự màu trắng, Đình Quân đang loay hoay không biết làm sao để vào nhà mà không bị phát hiện. Nếu đi thẳng trực tiếp bằng cánh cổng này thì chẳng khác nào tự thú nhận mình trốn đi chơi. Hắn hơi run, cứ đi qua đi lại đến mấy chục lần. Sau đấy chợt a lên một tiếng, thì ra hắn đã nghĩ ra kế sách “hoàn hảo”. Trèo tường.

Bức tường dĩ nhiên là cao hơn hắn gấp mấy lần, phía trên còn có phần rào khá nhọn. Nguy hiểm thật đấy, nhưng thà thế còn hơn là bị phát giác. Nghĩ xong hắn liền hí hục bám vào tường, cực khổ leo lên. Sau vài lần bị trượt xuống rồi lại trèo lên, cuối cùng Đình Quân cũng lên đến được phía trên cùng. Lại lần nữa phải cẩn thận trèo qua mà không bị mắc rào nhọn, hắn khổ sở nâng người lên, đưa một chân qua, dừng một tí, hắn thở hổn hển, sau đấy đưa tiếp chân còn lại qua.

Người tính không bằng trời tính, ống quần của chân còn lại vướng vào rào nhọn, hắn giật mình loạng choạng, bất ngờ buông luôn hai tay ra. Cứ tưởng là cả cơ thể của mình sẽ tiếp đất nên Đình Quân run sợ nhắm nghiền cả mắt lại. Thế nhưng trong rủi có may, lúc đó Đình Huy đã chạy đến kịp thời mà chống đỡ thân thể hắn. Anh ôm trọn hắn trong lồng ngực, nhịp thở của anh như ngừng lại hoàn toàn. Thật biết cách làm người ta chết vì đau tim mà!

Sau cái hôm dậy trời dậy đất ấy, nhị thiếu gia nhà ta đã bỏ hẳn cái tật cúp học và trèo rào. Hắn là quá khiếp sợ cảnh tượng đó rồi.

Khi Đình Quân tỉnh giấc trên giường, hắn chớp chớp đôi mắt hỏi anh trai đang ngồi bên cạnh:

” Sao anh biết em trèo rào hay vậy?” - Mắt vẫn chớp ra vẻ vô tội.

” Nguyên Khải đã báo cho anh đấy. Em ấy ở trong phòng, lúc đó đứng trước cửa sổ thấy em đang loay hoay định trèo rào, Nguyên Khải đã gọi điện báo cho anh. May mắn là anh ra kịp lúc, không thì...” - Đình Huy dịu dàng lấy khăn lau mặt cho hắn.

” Hi hi, em xin lỗi. Sau này em hứa sẽ chẳng thế nữa. Em buồn ngủ rồi, em ngủ tiếp đây. Anh hai ngủ ngon” - Hắn lại cười híp mắt sau đó liền đi vào giấc ngủ nhanh chóng.

Tác giả: Nhị thiếu gia hồi còn bé nghịch ngợm lắm! Mình thật tốt bụng khi đã không cho hắn bị té từ trên cao xuống.

Nhị thiếu gia: Cô hãy thôi ác độc với tôi đi. Tôi có hiem khích gì với cô đâu chứ hức hức.

Tác giả: Cái loại lằng nhằng như cậu tôi phải cho nêm thêm thật nhiều mùi của đau khổ mới thỏa mãn.

Nguyễn Khải: Đúng thế. Tôi đồng ý.

Nhị thiếu gia: Hai người thôi thông đồng với nhau ăn hiếp tôi đi.

Vương Khánh: Em cũng đồng ý với hai người:3.

Nhị thiếu gia: *thống khổ*.

5. Chương 5: Cánh Cổng Tự Động Mở Ra, Một Người Phụ Nữ Lớn Tuổi Đã Đứng Ở Đó...

"Bác Từ, cháu chào bác!" - Đình Quân nhìn người phụ nữ kia, lễ phép cúi đầu chào.

"Là cậu chủ đó sao?" - Từ Tuệ nheo nheo đôi mắt đã yếu của mình.

"Phải, cháu là Đình Quân đây. Bác không nhận ra cháu sao T.T?" - Hấn lại giả trò mặt mèo.

"Sao lại không nhận ra được chứ, cậu chỉ cao hơn lúc trước thôi. Được rồi, vào nhà nhanh đi nào."

"Vâng."

Đình Quân theo sau Từ Tuệ, hấn đưa mắt nhìn ngó xung quanh. Khu vườn ngày xưa vẫn được chăm sóc tử tế nên lá hoa um tùm thật đẹp. Sau đó lại hướng mắt đến cái xích đu mà lúc nhỏ hấn hay leo trèo rồi ngã lăn mèo ra đất. Chợt hấn cười lên khanh khách.

"Cậu cười gì thế?" - Từ Tuệ vẫn bước chậm rãi.

"Dạ cháu là nhớ tới lúc nhỏ, không nhẹn được nên cười như vậy. Bác Từ, ba mẹ cháu có ở nhà không?"

"Ông bà chủ đều có ở nhà. Cậu cứ đưa đồ đây, tôi kêu người cất hộ." - Từ Tuệ dừng lại ở phòng khách, quay đầu cười hiền từ với hấn.

"Vâng. Thế cháu vào phòng ba mẹ đây."

Cốc, cốc, cốc.

"Ba mẹ ơi! Con trai bấu vạt của hai người về rồi đây này" - Bên ngoài cửa, hấn cười híp cả mắt.

Đình Quân đẩy cửa đi vào, ngay tức khắc trông thấy Đình Nhất Khiêm đang nằm im trên giường như đang ngủ, bên cạnh không ai khác là mẹ hấn, Vu Huyền.

Hấn định mở lời thì lại bị Vu Huyền cắt đứt.

"Con về rồi đó sao? Lại đây nào." - Tay bà vẫn đang nắm lấy tay Đình Nhất Khiêm.

Từ trước đến giờ, Vu Huyền luôn là người phụ nữ dịu dàng, khôn ngoan, là một người vợ, người mẹ mà bao người hằng mong ước. Cũng vì sự chu đáo từ đáy lòng của bà mà Đình Huy không thể nảy sinh hiềm khích nào giữa mối quan hệ mẹ kế và con chồng. Anh rất thương bà là khác.

Bao nhiêu năm nay, bà là người đã chăm sóc cho cả ba người đàn ông này. Tự tay bà nuôi nấng Đình Huy và Đình Quân. Lại luôn bên cạnh Đình Nhất Khiêm mà động viên ông mỗi khi công ty có biến cố.

Đình Quân nhìn mẹ mình, nhìn thấy tóc bà đã xuất hiện vài sợi bạc. Chắc bà đã rất mệt mỗi khi Đình Nhất Khiêm trở bệnh nặng. Hấn dấy lên một nỗi xót xa, liền đi đến bên cạnh bà.

"Mẹ, con trai nhớ mẹ quá đi mất." - Nói xong lại cúi xuống vòng tay ôm cổ bà.

"Con trai đã hai mươi mấy tuổi rồi, sao mà nói chuyện còn trẻ con thế này chứ." - Bà khẽ thở dài.

” Gì chứ? Con trai là nhớ ba, nhớ mẹ thôi mà cũng coi là trẻ con sao? ” - Hấn chép chép miệng rồi ngồi xuống cạnh bà, nói tiếp:

” Mẹ. Sức khỏe ba thế nào rồi? ” - Nói xong Đình Quân liền đưa mắt nhìn người đàn ông đang nằm ngủ mà không khỏi đau lòng.

” Năm ngoái, ba con trông vẫn còn khỏe lắm. Thế mà khi qua Tết, sức khỏe ông ấy lại trở nên tệ dần. Mẹ đã bảo là đi khám xem có bị gì không thì ông ấy không chịu. Đến hôm ba con bị ngất trong công ty thì mới phát hiện ra ba bị ung thư dạ dày. Trước đây mẹ đã để ý thấy ông ấy ăn rất ít, thường xuyên bỏ bữa, thế mà mẹ lại không hỏi cho ra lẽ, để bây giờ trở nên như thế này.” - Vu Huyền từ tốn kể lại, giọng bà hơi khàn.

Đình Quân chỉ im lặng ngồi nghe. Hấn nắm lấy tay bà, nắm thật chặt coi như đó là lời an ủi. Vu Huyền lại nhìn Đình Nhất Khiêm, nén sự xúc động mà nói tiếp:

” Mấy tháng nay ba con vẫn dùng thuốc đều đặn nhưng có vẻ bệnh ngày càng nặng hơn. Tháng trước, ông ấy có bảo gọi con về để cho ông nhìn mặt. Lúc đó mẹ đã tức giận và lớn tiếng. Mẹ không muốn nghĩ đến chuyện xấu nhất...Mẹ...Bây giờ, anh con đang điều hành tập đoàn. Mẹ là muốn con về đây, cùng anh con điều hành công ty. Con nghĩ sao? ” - Bà nhìn Đình Quân với đôi mắt mệt mỏi.

” Mẹ bảo con cùng anh điều hành công ty á? ” - Đình Quân mở to mắt nhìn bà, cảm thấy có gì không đúng.

” Nhưng con không biết gì về quản lý kinh doanh hay đại loại thế. Mẹ biết đấy, con chỉ có ngoại ngữ làm vốn thôi. Con chỉ e con làm không được lại gây họa thì khổ...” - Hấn lấy tay xoa xoa gáy, bối rối.

” Không sao đâu con trai của mẹ, Đình Huy sẽ chỉ dẫn cho con tận tình. Nếu chỉ một mình anh con gánh vác, mẹ e anh con sẽ mệt mỏi lắm, phải không nào? ” - Ánh mắt bà quá đỗi dịu dàng đã làm Đình Quân động tâm.

Hấn ngồi ngay ngắn lại, cúi mặt ra chiều suy xét cẩn thận. Sau đấy lại đứng dậy đi đến bên bà, hai tay xoa nhẹ đôi vai gầy của Vu Huyền, nhẹ giọng nói:

” Được, con đồng ý. Mẹ cũng đừng buồn quá nhé. Sau này không còn ba nữa, thì mẹ vẫn còn hai đứa con trai báu vật này đây. ”

Vu Huyền nắm lấy hai tay Đình Quân, mười ngón tay đan vào thật chặt. Bà nhìn người đàn ông nằm trên giường, cười hiền hòa:

” Ông có nghe không? Con trai ông lớn hết rồi. Chúng nó biết suy nghĩ lắm. Tội vui quá, Đình Nhất Khiêm!

”

” Mẹ, Đình Quân đã về....chưa?” - Đình Huy mở cửa đi vào, vừa cất tiếng thì thấy một cảnh tượng thật ngọt ngào.

Vu Huyền quay mặt về phía Đình Huy, bà lại cười dịu dàng:

” Con không thấy em trai con đang đứng kế mẹ mà không nhéo hả? ”

” Đâu có. Con không hề nhéo nhéo nha! ” - Hấn chối bầy bầy, sau đó liền quay về phía anh trai.

” Anh hai, anh về trễ thế? Mẹ với em đợi anh này giờ đói meo luôn rồi. ”

” Em đói thì có chứ còn lời cả mẹ vào sao hả? Vậy bây giờ chúng ta đi ăn thôi. Bác Từ cũng chuẩn bị cơm trưa xong hết rồi ” -

” Được thôi. Đi nào! ”

Trong bữa ăn, cả ba cùng nhau trò chuyện thật rôm rả. Đình Quân vừa ăn vừa kể hết chuyện này đến chuyện kia cho mẹ và anh trai hấn nghe. Kể xong lại cười híp mắt ra chiều thích thú. Hấn bảo ở bên đây hấn được gặp nhiều bạn bè hơn, trải qua nhiều chuyện thú vị đến không thể quên được. Cả chuyện con gái ở đây xếp hàng theo đuổi hấn, ai cũng mê hấn như điên điên. Mặt hấn lúc này vênh lên ra vẻ tự hào nên không để ý thấy phía bên kia có hai người chỉ nhìn nhau thở dài ngán ngấm.

Xong bữa ăn, Đình Quân liền sửa soạn lại quần áo, vuốt lại mái tóc và ra khỏi nhà. Vu Huyền nhìn hẩn khó hiểu không biết hẩn đi đâu. Còn Đình Huy lại ra về không quan tâm, vì anh thừa biết là em trai anh đi đâu rồi.

Chiếc taxi lại dừng trước một căn biệt thự. Lần này, căn nhà được sơn màu xám. Tuy cánh cửa vẫn là màu đen tuyền được cách điệu.

Đình Quân đứng trước cửa, một lần nữa hẩn lại mừng tượng kỷ niệm xưa. Lúc trước hai nhà gần nhau nhưng khi cả hai lớn lên thì người kia phải chuyển đi chỗ khác. Hẩn nhấn chuông cửa và chờ đợi người nọ ra. Trong lòng không khỏi hồi hộp.

Cạch. Cửa được mở ra.

” Ai vậy? ”

” Chào, Nguyên Khải. Lâu quá không gặp. Còn nhớ con người đẹp trai này không? ” - Đình Quân khoanh tay trước ngực, nhìn Nguyên Khải chăm chú.

” Đình...Quân?? ” - Nguyên Khải nhú mày.

” Phải. Đình Quân đẹp trai của cậu đã trở về rồi đây. ”

Dứt lời hẩn lại cười lên trông đê tiện hết sức.

6. Chương 6: Bạn Bè Nói Khó Bao Năm Xa Cách, Bây Giờ Gặp Lại, Kỳ Thực Cũng Có Chút Vui Mừng...

” Cậu là Đình Quân thật à?” - Nguyên Khải lại nheo mắt.

” Hey, thôi làm tớ đau lòng đi. Vẫn vóc dáng cao ráo này, vẫn gương mặt điển trai này, mà cậu lại quên được? Không tin nổi nha.” - Hẩn giở mặt mèo.

” Haiz, đủ rồi đồ dở hơi. Vào nhà đi! ” - Nguyên Khải dứt lời liền né qua một bên cho hẩn đi vào, sau đấy thuận tay đóng cửa.

Đình Quân hành động tự do tự tại như ở nhà mình, đi thẳng vào phòng khách, nằm ườn ra ghế salon với lấy cuốn tạp chí trên bàn gối tới gối lui ngắm nghía.

” Cậu cũng đọc thể loại 18+ này hả? Chà, Nguyên Khải của tớ trưởng thành rồi hí hí.” - Cuốn tạp chí được hẩn hươ qua hươ lại trước mặt.

” Không phải tớ đọc.” - Nguyên Khải vẫn không thay đổi sắc thái.

” Thế thì ai, hữm? ”

” Một người bạn. Lát nữa chắc cậu sẽ được gặp ngay thôi.”

” Xì, bạn cậu? Tớ không quan tâm tí nữa có gặp tên đấy hay không. Thôi tớ ngủ tí đây. Mệt lừ rồi. ” - Hẩn ngáp ngáp dài rồi nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Cảnh tượng trước mắt bắt đắ dĩ làm Nguyên Khải khê thở dài, sau đấy anh lại có ý định nấu cho tên này một bữa ra trò nên đã đi nhanh xuống bếp mà chuẩn bị.

Kim phút lúc này chỉ đúng số 12, kim giờ lại nhích thêm một nắc vừa vắn ngay số 4. Hẩn đã ngủ hơn hai tiếng đồng hồ rồi.

Đình Quân lồm cồm ngồi dậy, tựa lưng vô ghế, vươn vai vài cái.

— Chà, ngủ đã thật ấy. Nhưng sao mình lại muốn ngủ tiếp thế này T.T...

Hắn đúng là con heo ham ngủ mà. Đang ngồi gật gù, cái đầu như muốn gục xuống ghế một lần nữa thì chuông cửa vang lên...liên tục.

Ding dong, ding dong, ding dong, ding ding dong.

” Khi! Ai lại đến giờ này mà còn bấm chuông kiểu muốn phá nhà thế kia chứ? ” - Đình Quân bị đánh thức, cạu cạ ngồi dậy đi ra ngoài sân, miệng không ngừng mắng thầm.

Cạch.

” Đây muốn phá nhà thì nói một tiếng nhé. Bấm chuông gì mà lảm thế hở? ” - Cửa vừa mở, hắn đã tuôn ra một trận.

“ ... ”

” Cậu nhìn cái gì? Cậu là ai? Tìm ai trong này? ” - Đình Quân hỏi tới tấp, vẫn chưa chịu giảm bớt vẻ cau có.

Người con trai trước mặt hắn vẫn đứng im, đưa mắt nhìn hắn chăm chăm, cơ mặt khê động tĩnh:

” Anh là ai? ”

” Khi! Tôi hỏi cậu còn chưa trả lời, bây giờ còn hỏi ngược lại tôi?? ”

” Tôi là Ngô Kỳ. Có Nguyên Khải ở nhà không? ” - Mặt Ngô Kỳ phút chốc trở nên lạnh băng.

“...Ngô Kỳ? À cậu là bạn của Nguyên Khải? Sao không nói sớm chứ. Vào đi vào đi ” - Đình Quân lúc này mới thoải mái mà giãn cơ mặt ra, cười tươi rói.

Ngược lại, Ngô Kỳ không nói thêm gì, nhẹ lách người đi vào trong.

Người nọ vừa đi qua thì cũng vừa vịn từng đợt lạnh sống lưng phả hừng hực khiến hắn rùng mình.

— Mặt trời thế kia, cơ nào mình lại thấy lạnh thế này?

Đình Quân xoa xoa hai cánh tay, lảng lạng theo sau Ngô Kỳ. Vào đến phòng khách, hắn nói to:

” Nguyên Khải, cậu đang làm gì dưới bếp vậy? Có bạn cậu đến rồi này. ” - Dứt lời liền ngoác qua phía Ngô Kỳ mà sầm soi người ta.

Trong mắt Đình Quân thì Ngô Kỳ không cao lắm, chỉ đến vai hắn, da cậu trắng, đặc biệt là mái tóc màu hạt dẻ hơi xoăn xoăn, mắt lại khá to tròn. Sau một hồi ngắm nghía thì hắn ngồi xuống ghế, gật gù đưa ra nhận xét.

— Đẹp gái quá đi!

” Ai đến đấy? Phải Ngô Kỳ....không? ” - Giọng nói của Nguyên Khải phá tan bầu không khí ngột ngạt kia.

” Ừ. Cậu ấy bảo tên Ngô Kỳ. Là bạn cậu hả? ”

” Ừ.” - Đáp trả Đình Quân xong, Nguyên Khải liền đi đến bên Ngô Kỳ, nói tiếp:

” Ngô Kỳ, đây là bạn anh, Đình Quân. Cậu ấy vừa du học về.”

” Chào! Thì ra cậu là người đã đọc cuốn tạp chí này hả? =]] ” - Hắn giơ cuốn tạp chí qua lại, trêu ghẹo.

“ ... ”

” Đủ rồi Đình Quân, Ngô Kỳ không thích giỡn kiểu đấy đâu, haiz. ” - Nguyên Khải nghiêm giọng, xua tay ý bảo hắn nên dừng lại trước khi quá muộn.

” Hà, tớ chỉ muốn hỏi...” - Lời nói của Đình Quân bị cắt đứt trắng trợn.

” Đúng rồi. Tôi là người đọc cuốn tạp chí đó đấy. Vì tôi học ngành Báo Chí, lại đang làm luận văn nên chỉ muốn tìm hiểu thêm thôi. Có vấn đề gì sao? Mà tôi cũng có thắc mắc, anh là gì của Nguyên Khải?”

” Không phải Nguyên Khải đã nói rồi đó sao? Là bạn. Mà cũng không phải bạn bình thường, bạn rất thân, là thanh mai trúc mã á nha ^_^ ” - Hấn lại cười đến là dễ tiện.

Nói xong, Đình Quân chờ đợi Ngô Kỳ trả lời nhưng đến gần ba phút vẫn không thấy động tĩnh gì, hấn khẽ liếc nhìn cậu thì thấy cậu chỉ một mực nhìn Nguyên Khải với ánh mắt vừa hờn dỗi vừa lạnh lùng.

_ Tại sao mình lại cảm thấy tên này như đang hờn dỗi Nguyên Khải vậy nhỉ?

Dòng suy nghĩ của hấn bị chặn lại bởi giọng nói của Nguyên Khải:

” Đình Quân. Nói cho cậu hay, đây là người yêu của tớ đấy. Nãy đến giờ cậu cứ đùa mãi làm Ngô Kỳ giận rồi == ” - Nguyên Khải tội nghiệp xoa xoa hai huyệt thái dương.

” Hả? Haha cậu cứ thích đùa. Một mình tớ đùa là đủ rồi nhé haha ” - Đình Quân cười mà như không cười, cứ haha như tên dở hơi.

Nguyên Khải thật nhanh đã kéo Ngô Kỳ vào lòng, nhẹ chạm lên môi cậu ấy. Sau đấy lại nhìn Đình Quân, nhẹ giọng:

” Cậu đã tin chưa? ”

Đình Quân một lần nữa không nói nên lời, chỉ nhìn chăm chăm hai con người đối diện. Khóe miệng hấn hơi cong lên, không thể xác định được tâm trạng lúc này là thế nào nữa.

7. Chương 7: Hành Động Chạm Môi Nhau, Nó Rất Nhanh Nhưng Lại Làm Tim Hấn Như Vỡ Vụn...

” Ừm. Tớ đây tin cậu rồi, Nguyên Khải à. Thế hai người như này bao lâu rồi? ” - Đình Quân thoát cái đã lấy lại sự bình thần vốn có.

” À, cũng bốn tháng rồi, Ngô Kỳ nhỉ? ”

” Đúng thế. ” - Ngô Kỳ lúc này lại cười dịu dàng đến chói mắt người ta.

” Xin lỗi nhé Ngô Kỳ, thật sự lúc nãy tôi đây chỉ muốn đùa một tí thôi, không ngờ cậu lại phản ứng như vậy nha. ” - Hấn sờ sờ mũi.

” Cơ bản là tôi đã rất ghen rồi. Vì thế tôi yêu cầu anh lần sau đừng có đùa như thế nữa. ” - Âm thanh nghe thì nhẹ nhàng thật nhưng lại ẩn nấp đâu đó là sự đe dọa.

”...Được thôi, một lần là nhớ đời đi. ” - Đình Quân vô sỉ nháy mắt với Ngô Kỳ.

” Thế chúng ta cùng ăn cơm chiều nhé? Tớ nấu xong cả rồi. ” - Nguyên Khải một lần nữa lại đứng ra phá tan bầu không khí nặng trĩu này.

” Được. ”

Trên bàn ăn, cả ba đều chăm chú vào mấy đĩa thức ăn bốc khói nghi ngút. Bữa ăn có đủ món mặn, món canh, món xào. Xem ra Nguyên Khải khá là khéo tay đảm đang.

Đình Quân chủ yếu là ăn và ăn, hấn không muốn ngó nghiêng hai con người đối diện để tự bản thân mình phải tức vì mất máu. Ngô Kỳ thì lại ôn nhu, gấp đồ ăn cho Nguyên Khải, rồi gấp luôn cho cả tên kia. Hành động này làm hấn một trận bất ngờ đến hơi cảm động, thuận tay gấp ngược lại cho cậu sau đó trưng ra bộ mặt ” tôi đây trả lại cậu”. Thật hết nói!

Ăn xong, Ngô Kỳ phải về trước vì ngày mai còn có tiết học sớm. Đình Quân liền hẹn hò vài câu rồi cũng biến mất dạng.

” Mai đi ăn với tớ không? Tớ khao. ” - Đình Quân rủ rê.

” Ok. Bấy giờ qua tớ đi. ”

” Ừm. Bye. ”

Tối đó, Đình Quân đã không về thẳng nhà mà lân la đến quán rượu nổi tiếng của thành phố. Hắn vào bên trong, hòa mình vào thứ âm thanh hỗn loạn và lắc lư theo điệu nhạc. Bản tính chơi bời của hắn được bộc lộ hết vào tối nay. Buổi tối mà mối tình đầu của hắn bị bóp nát đến vỡ vụn.

Đình Quân mân mê ly rượu trên tay, chất lỏng màu vàng óng ánh qua lớp thủy tinh trông thật huyền ảo. Chỉ một hơi, hắn đã uống cạn ly Whisky. Đôi mắt Đình Quân lúc này đã mơ màng, khóe miệng lại luôn cong lên, tạo ra bộ mặt cười giả mỗi khi có vài cô gái xinh đẹp vây quanh hắn.

” Máy cô muốn gì đây? Vây quanh tôi, đợi tôi say rồi lột sạch ví tiền của tôi, hửm?” - Nét mặt hắn cứng cỏi.

” Anh nói gì vậy? Tụi em đâu có ý đó a. Tụi em chỉ muốn vui vẻ với anh thôi, anh đẹp trai à. ”

” Vui vẻ? Ồ, tôi là gay thì vui vẻ thế nào với các cô bây giờ? Haha. ” - Tiếng cười kéo dài trông bộ dạng hắn bất cần.

” Gay...hơ, thằng khốn! Sao không nói sớm để tụi này tốn sức ve vãn người. Bệnh hoạn.” - Các cô gái xinh đẹp lúc này đều xua tay như muốn đuổi hắn đi.

” Ừm...ực...hơ...mẹ...k..iếp..a ” - Tiếng chửi thoát ra khỏi hai mép miệng thì vừa vặn Đình Quân cũng gục hẳn ra bàn. Hắn đã say khướt rồi.

Đình Quân say. Hắn say bí tỉ. Nhưng lại mơ màng cảm giác được như có ai đó vỗ vai hắn, đỡ hắn đứng dậy rồi nói khẽ vào tai hắn. Hắn mơ hồ nghe được một giọng nói rất nhẹ nhàng:

” Nhớ nhé, hôm nay anh đã nợ tôi rồi đấy. Nếu lần sau có gặp nhau, tôi sẽ lấy lại bất cứ thứ gì để bù cho món nợ hôm nay. Ngủ ngoan. ”

Ngày hôm sau như đã hẹn, đúng bảy giờ đã thấy bóng dáng nhị thiếu gia đứng trước cổng.

” Mặt sao bơ phờ quá vậy? ” - Nguyên Khải chậm rãi bước đến chiếc xe hơi trắng, vỗ vai Đình Quân.

” À ừ tối qua tớ say đến không biết gì, rồi có người đã gọi cho Đình Huy đến đón tớ. Người nợ còn tốt bụng mà đỡ tớ ra đến tận xe nhà. ”

” Đồ ấu trĩ. Đêm khuya còn uống cho say đến không biết gì. Có nhớ mặt người kia không? ”

” Không. Tớ cũng muốn nhớ mà không nhớ được. ” - Hắn xoa xoa sau gáy.

” Haiz, được rồi. Đi thôi, đói rồi. ” - Nguyên Khải quay ngoắt mở cửa xe rồi ngồi hẳn vào trong.

” Ok! ”

Chưa đến 30 phút, chiếc xe đã dừng lại trước một nhà hàng khá sang trọng. Bọn họ đều là công tử nhà giàu nên chuyện đi ăn ở nhà hàng hạng sang thế này cũng không có gì là lạ.

Hai con người, một trắng, một đen, bước song song nhau vào bên trong. Họ không để ý rằng mọi ánh mắt đều đang đổ dồn vào cả hai. Tuy đối lập nhau nhưng lại hài hòa không phản cảm.

Phòng ăn riêng được Đình Quân đặt trước có màu trà. Bên trong trang trí hòa nhã với ánh đèn vàng dịu dịu. Một cái bàn ăn hình vuông đặt giữa gian phòng, xung quanh là bốn tấm lót để ngồi màu nâu sẫm trông thật nổi bật.

” Gọi món đi. Tớ đói rồi a. ” - Đình Quân thúc giục.

” Cho tôi một chai rượu vang, hai phần beefsteak, hai canh nấm tom yum. Tạm thời là nhiều đây đi. Cần gì tôi sẽ gọi thêm. Cảm ơn! ”

” Gọi thêm cơm đi. Tớ thích ăn cơm.” - Đình Quân cầm tách trà uống một hơi.

” Vậy cho thêm một phần cơm chiên dương châu. ” - Nguyễn Khải gọi xong thuận tay đặt thực đơn xuống bên cạnh.

” Cậu lộn xộn thật, haiz. ”

” Hêê. Lâu quá chúng ta mới ngồi ăn với nhau như này đó. Hạnh phúc thật. ” - Hân mân mê tách trà.

” Ừm. Sao cậu lại về giữa chừng vậy? Tớ nhớ cậu chưa hoàn thành xong khóa học mà? ”

” Tớ cũng đầu định về nhưng tại nhớ cậu quá không chịu nổi nữa nên phải đặt vé bay về ngay nè.” - Về mặt không thể vô sỉ hơn..

” Nghiêm túc đi.”

” Rồi rồi, anh hai tớ qua bên đó đón tớ về. Một phần là không yên tâm khi tớ sống xa nhà, phần còn lại là về thăm ba. Sức khỏe ba tớ dạo này không ổn lắm, haiz. ” - Nói đến đây, giọng hân hơi trầm.

” Thế hở? Ừm, bữa nào tớ phải qua thăm hai bác mới được. Thế cậu định ở đây luôn? ”

” Ừ. Chắc chắn rồi. Vì sau này tớ phải làm việc tại công ty ba tớ. Mẹ muốn tớ phụ anh hai đó mà.”

” Hy vọng cô Vu Huyền sẽ không bị cậu chọc cho tức chết! ”

” Đồ ác miệngggggggg. ”

Cuộc nói chuyện chợt dừng lại, cả hai ngấm ngấm mấy món thức ăn được dọn lên. Món nào cũng màu sắc hấp dẫn, khói lại bốc lên nóng hừng hực. Đình Quân nhanh tay xiên một miếng bò cho ngay vào miệng nhóp nhép.

— Ngon quá đi mất!

” Đừng có ăn như bị bỏ đói ba ngày được không vậy?? ” - Nguyễn Khải ngấm ngấm chau mày.

” Ha..ha..được..được. ”

Ăn gần một nửa đồ ăn có trên bàn, hân bây giờ mới thỏa mãn ngồi nhâm nhi ly rượu trên tay, mắt liếc qua phía Nguyễn Khải, dò xét:

” Cậu với Ngô Kỳ là thế nào? Bắt đầu từ bao giờ? Có sự là từ đâu hở? Khai mau! ”

” Ngô Kỳ thích tớ trước, sau đấy là tớ thích em ấy. Bắt đầu từ khi tớ học năm thứ hai. Bây giờ là người yêu. À, tớ rất yêu em ấy! ” - Về mặt bình thản của Nguyễn Khải đã chọc vào gan Đình Quân.

” Haiz, đây là một sự đau khổ nha. Tình cảm thâm kín mười mấy năm chưa kịp ngỏ lời đã bị cướp mất rồi. ”

” Bớt nói nhảm đi tớ. ”

” Được thôi. Tối nay tớ là muốn nói với cậu một chuyện. ” - Cơ mặt hân bỗng đanh lại, trông rất nghiêm túc.

” Ok, tớ nghe đây. Mà đừng làm mặt căng thẳng như vậy, tớ không quen tí nào == ” - Nguyễn Khải khẽ nghiêng đầu chống cằm.

” Haiz, ờ. Nghe tớ nói đây. Như này tớ bảo, mười mấy năm qua tớ rất thích cậu. Cực kỳ cực kỳ thích cậu. Người thông minh như cậu hẳn là phải thừa biết rồi. Tớ còn định khi hoàn thành khóa học bên Mỹ, sẽ bay về đây mà tỏ tình rồi làm đủ thứ việc với cậu...khụ khụ. Nhưng mà khi về đến thì lại chứng kiến cậu cùng tên con trai khác bên nhau mất rồi. Tớ đây tuy là có đau lòng một chút nhưng không hề lụy tình a. ” - Dừng một chút, hân nhấp hớp rượu cay nồng, nói tiếp:

”Ồ thì là bây giờ tớ đã quyết định sẽ không theo đuổi cậu nữa. Tớ đẹp trai phong độ thế này thì không lo không có ai thích nha. Bởi thế nên tớ chúc cậu với Ngô Kỳ sẽ hạnh phúc dài lâu ==. Khi! Sao hôm nay tớ lại nói ra mấy lời sến rện thế này chứ ==...” - Lại nhấp thêm một hớp rượu nữa.

”Hừmm...cảm ơn cậu, Đình Quân. Cảm ơn đã ủng hộ chúng tớ. Cậu vẫn là thằng bạn thân nhất với tớ mà, nhỉ? - Lời vừa dứt thì tiếng cạ ly cũng vang lên.

8. Chương 8: Một Cuộc Gặp Gỡ Vô Tình...

Quán rượu TimBer là một nơi ăn chơi nổi tiếng khắp thành phố. Nơi đây tụ tập đầy đủ những thành phần từ các cậu ấm cô chiêu cho đến những con người nay đây mai đó, vô công rồi nghề. Họ vào đây để hòa mình cùng với mấy thứ rượu cay nồng đủ màu huyền ảo hoặc cùng lắc lư cơ thể theo âm thanh hỗn loạn đến chói tai.

Không gian ở đây hầu như đều bị bóng tối bao trùm. Chỉ chừa ra những ánh đèn sắc sỡ xoay vòng chớp nháy luân phiên nhau. Nhạc sàn được vặn đến mức to nhất làm lẫn át đi mọi âm thanh xung quanh.

”Ê mày, thằng Đình Quân nó bị cái gì thế? Nó cứ nốc rượu như uống nước lọc vậy?” - Giọng nói phát ra từ một người con trai ăn mặc khá “thời thượng” với chiếc quần jean rách ở đầu gối cùng chiếc áo thun tay dài được xắn lên đến khuỷu.

”Hả? Mày nói cái gì?” - Người con trai bên cạnh đột nhiên hét lên.

”...Mẹ điếc vừa thôi! Tao hỏi thằng Đình Quân nó bị làm sao mà cứ nốc rượu liên tục vậy?” - Người con trai lúc này ghé sát tai anh chàng kia.

”Tại mày nói nhỏ đó chứ, còn chứ tao, hừ. Hình như nó thất tình..ha..ha ” - Anh chàng kia chợt cười khanh khách.

Người con trai ăn mặc thời trang không thèm đếm xỉa đến người kia nữa, đột nhiên đứng dậy bước qua chỗ Đình Quân đang ngồi, vỗ một cái thật mạnh vào vai hắn:

”Ê thằng này, mày bị làm sao vậy? Tới đây để vui chơi cơ mà?”

”Ừm..hử? Tao có làm sao đâu. Chỉ cảm thấy hơi chán thôi!” - Đình Quân dựa lưng hẳn vào ghế, nhắm mắt lắc đầu trả lời.

Ba tháng trước, lần hẹn nhau đi ăn cơm với Nguyên Khải, Đình Quân đã quyết định chấm dứt chuyện tình đơn phương mười mấy năm của hắn. Hắn cũng đã nói ra những điều cực kỳ cứng rắn và bản lĩnh cho Nguyên Khải nghe. Nhưng sự tình không ai biết trước được, người tính không bằng trời tính.

Cái ngày Ngô Kỳ về nhà để giải quyết chuyện gia đình thì Nguyên Khải có hẹn với Đình Quân đi ăn. Bề ngoài hắn dù là cứng rắn dứt khoát nhưng tình cảm đơn phương đó nói dứt thì cũng không thể dứt ngay được. Vì vậy hắn đã vui mừng mà vọt ngay đến nhà hàng.

Vì hắn đã thích anh rất lâu rồi, hắn nhận ra mình cực kỳ thích anh, thích đến mức phát điên luôn. Nên mỗi khi ở gần Nguyên Khải, cảm xúc của hắn lại dâng lên đến đỉnh. Hắn vô sỉ không thèm kiềm chế, cứ thế mà nhướn người lên phía đối diện, chủ động hôn Nguyên Khải.

Sau khoảnh khắc đấy, Đình Quân biết tổng là mình đã gây nên chuyện lớn. Lớn đối với hắn và Nguyên Khải. Nhưng chuyện đó còn lớn hơn nữa khi Ngô Kỳ biết được sự việc. Còn Nguyên Khải khi bị cưỡng hôn thì liền nổi giận với hắn, mất tích đến ba tháng, không liên lạc cũng không gặp nhau. Điều này khiến Đình Quân đau khổ quá thành ra lại lân la đến quán rượu này mà giải khuây.

”Chán? Thế tìm ai vui vẻ đi. Ngồi đây ủ rũ làm cmg, đúng không?” - Người con trai thời trang vừa nói vừa nắm lấy tay hắn mà kéo dậy.

”Tìm ai bây giờ?” - Đình Quân ngược mặt lên nhìn cậu bạn của hắn.

Người con trai kia bắt quá lại phải ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ nên hơi chau mày. Anh vuốt cằm mình, đưa mắt đảo quanh cái quán rượu này, bỗng chốc búng tay a lên một tiếng:

” A! Đình Quân, mày thấy thằng pha chế bên kia không? Ở quầy bar phía bên trái đấy, thằng con trai đang đứng rót rượu ấy. ” - Anh chỉ chỉ chỗ chỗ liên tục.

” Ủ? Thì sao? ” - Đình Quân hơi khó chịu, không hiểu thằng bạn hần đang nghĩ cái méo gì nữa.

” Mày thấy thằng đó thế nào? ” - Anh chàng kia chép chép miệng.

” Ủ...khá đẹp trai. Tay nghề pha chế cũng không tệ đó. Vẻ mặt hần cũng rất tập trung làm việc nữa. Mà sao lại hỏi thế? ” - Đình Quân đưa mắt ngắm soi.

” Ha, là tao nghe nói thằng nhóc đấy rất ghê gớm. Tao không biết nó có phải gay không nhưng mà mấy thằng đàn ông đến đây uống rượu lúc nào cũng muốn tìm nó hết. Nó rất biết cách làm mấy thằng cha đấy đến đây uống mỗi ngày. Đến mức bọn đàn ông ngu dại đó đã si mê nó mà gần như mất...” - Anh chàng chưa nói xong đã thấy Đình Quân đứng dậy, thông thả đi đến quầy bar.

” Đây Đình Quân, mày đi đâu đấy? ” - Gương mặt anh hơi hoảng hốt.

Đình Quân bình thản quay nửa mặt lại trả lời: ” Đi vui vẻ với thằng nhóc đó.”. Dứt lời liền len qua đám người đông đúc rồi biến mất.

” Êy, tao định giới thiệu thằng kia cơ mà, không phải..không phải thằng pha chế đâu...” - Sắc mặt anh chàng kia chợt trắng bệch, giọng nói cứ nhỏ dần rồi im bặt.

Tiếng nhạc lúc này đã dịu đi một chút. Mọi người ai nấy đều nắm tay nhau khiêu vũ vài điệu. Không gian chợt lắng xuống, không còn những âm thanh chói tai từ sân khấu, cũng không còn những tiếng hét inh ỏi từ mấy tên say xỉn. Êm dịu lắm!

Đình Quân sau khi len qua đám đông liền ngồi hần lên chiếc ghế cao cao ở quầy bar. Anh thuận miệng gọi một ly Whisky. Từ trước đến giờ anh vẫn luôn thích mỗi Whisky, anh thích ngắm nhìn lớp rượu màu vàng óng ả chao nhẹ trong ly thủy tinh. Đôi khi sở thích của anh cũng rất đơn giản mà lạ lùng.

Trong chốc lát, ly Whisky được người phục vụ đặt lên bàn kèm theo một câu nói thật êm tai: ” Chúc ngài vui vẻ. ”

9. Chương 9: Chúng Ta Hãy Vui Vẻ Với Nhau Nào !

Âm thanh vắng vẳng đến hai tai của Đình Quân, một thứ âm thanh khá quen thuộc như anh đã từng nghe qua. Đình Quân ngược mắt lên vừa vặn thấy được gương mặt tên con trai phục vụ hiện ra khi những ánh đèn mờ ảo rọi hần lên cậu.

Người này đúng thật là sở hữu một gương mặt cân đối hài hòa, diện mạo tuấn tú, rất thu hút người khác. Chiếc mũi cao và nhỏ nhắn. Đôi môi lại hồng nhạt, lâu lâu còn nhẹ mím lại cười khê lên một cái. Bọn đàn ông không si mê hần ta mới là lạ đó chứ. Chợt Đình Quân sực nhớ tới lời của thằng bạn nói lúc này, hình như là bạn anh nói chưa dứt câu, cái gì mà mất mất ý nhỉ...

” Ngài đang nghĩ gì thế? ” - Âm thanh trong trẻo vang lên, hơi nóng phả nhẹ vào vành tai Đình Quân khiến anh giật mình.

” Hửm? Cậu hỏi tôi đó à? ” - Đình Quân hơi nhướng mày.

” Vâng! Thật xin lỗi nếu đã làm phiền đến ngài. Tôi chỉ cảm thấy hơi mất tự nhiên khi ngài cứ nhìn tôi chăm chăm như vậy.” - Người nọ nhìn thẳng vào mắt anh, nói rất điềm tĩnh.

“...Thế sao? Tôi chỉ đang suy nghĩ linh tinh thôi. Xin lỗi đã làm cậu mất tự nhiên. ” - Anh nhấp ly rượu một chút rồi liền bổ sung thêm:

” Mà cậu cứ gọi tôi bằng anh được rồi. Đừng gọi ngài, tôi không quen.”

” Được thôi. ” - Người nọ cười lên, đôi mắt hơi híp lại.

— Tên này cười lên thật quyến rũ nha. Cứ thế này thì không chỉ mấy thằng đàn ông kia si mê mà cả mình cũng không thoát nổi đâu nhỉ? Haha.

Anh thăm nhận xét cậu, khéo miệng chọt cong lên bí hiểm.

” Mà cậu tên gì thế? ” - Đình Quân chống cằm, nghiêng đầu một bên nhìn ngắm người đối diện.

” Anh cứ gọi tôi là Vương Khánh.” - Người kia không ngẩng mặt lên, cứ chăm chú rót rượu vào mấy ly thủy tinh.

” Anh cứ gọi tôi là Vương Khánh.”

” Anh cứ gọi tôi là Vương Khánh.”

Câu nói thoáng qua rồi vội lại đến mấy lần làm Đình Quân đứng hình. Cơ thể anh trở nên cứng đờ đi, suy nghĩ cũng theo đó mà ngưng đọng lại toàn bộ. Tay anh hơi siết chiếc ly, đôi mày chau vào nhau. Hình như anh đã bỏ lỡ điều gì đó. Con người này cũng tên Vương Khánh. Cái tên anh cứ tưởng rằng nó đã nhạt phai đi trong trí nhớ, thế mà bây giờ tất cả ký ức liên quan đến nó đều ùa về.

Vương Khánh và anh gặp nhau trong mơ. Vương Khánh và anh gặp nhau qua cú va chạm. Bây giờ, cũng lại là Vương Khánh, cậu và anh lại gặp nhau trong một quán rượu. Tất cả đều là sự trùng hợp? Tất cả đều là cùng một người phải không? Thoáng chốc những điều này làm đầu anh nhức lên từng cơn. Nhẹ lấy tay xoa hai huyệt thái dương, gắng gượng lấy lại nhịp thở đều đều.

” Anh ổn chứ? ” - Vương Khánh nhìn sắc mặt bị biến đổi đột ngột của Đình Quân, lo lắng hỏi.

” Tôi ổn. Làm ơn cho tôi một ly nữa đi.” - Lúc này anh nhìn ngắm Vương Khánh thật kỹ, chính là đôi mắt hơi xéch đấy, cũng là đôi môi hồng nhạt đấy, cũng chiếc mũi nhỏ nhắn đấy, lại còn tên Vương Khánh nữa. Không lẽ trên đời lại có người giống người đến thế?

” Cậu có anh em sinh đôi chứ? ” - Chỉ một hơi, anh đã uống gần cạn ly Whisky thứ hai.

” Tôi không có anh em.” - Vương Khánh ôn từ trả lời.

” Ha, thế hở? Tôi hỏi vì cậu trông rất giống một người tôi từng gặp, giống đến bất ngờ, giống luôn cả tên. Ngạc nhiên không? ” - Đình Quân hướng mắt đến cậu, khẽ cười.

” Trên đời lại có người giống nhau đến thế sao? Anh làm tôi hơi tò mò rồi đó. Thế bảo xem, người đấy giống tôi chỗ nào? ” - Nói xong Vương Khánh liền đưa mặt mình sát lại gần anh, khẽ nghiêng đầu chờ đợi.

” Giống ở...đôi mắt, chiếc mũi, cả đôi môi. Người đấy xinh đẹp lắm! Giống như cậu vậy. ” - Đình Quân không nhận được đã đưa tay lên chạm vào mắt mũi miệng của Vương Khánh.

” Thế anh có thích tôi giống như thích cậu ta không? ” - Vương Khánh lại nghiêng đầu dò xét.

” Nếu cậu chính là người đó, tôi chắc chắn sẽ thích.”

Dưới ánh đèn sắc sỡ mờ ảo, người ta chỉ vừa vặn thấy được một chàng trai bận đồ đen trông cực kỳ lãng tử đang nhướn mình lên phía trước mà chạm lên môi ai đó.

” Đêm nay hãy ngủ với tôi. ” - Đình Quân chống tay trái lên cằm nhẹ nghiêng đầu, nhìn Vương Khánh rồi “hạ lệnh”.

” Được thôi! ”.

Sau khi “hạ lệnh” cho Vương Khánh, Đình Quân quay trở lại chỗ bạn bè anh đang ngồi, dự định chờ cho Vương Khánh tan ca rồi đi cùng nhau.

Lúc này anh hơi say vì đã nốc cạn hai ly Whisky, bước đi tuy vẫn vững nhưng vẻ mặt anh thật khó coi. Đôi mày cứ chau sát vào nhau, tay liên tục xoa xoa phần trán, lâu lâu lại còn thở dài.

” Mày...mày ra đây rồi đã nói gì vậy? ” - Anh chàng thời trang thấy Đình Quân trở lại, liền sốt ruột hỏi.

” Chào hỏi làm quen nhau. ” - Đình Quân dựa lưng vào ghế, quay sang phía thằng bạn, hơi mỉm cười trả lời.

” Hỏi những gì? Hứa hẹn những gì rồi? ” - Anh chàng ấy lại sốt ruột.

” Hỏi tên, hỏi hoàn cảnh. Tao thấy hợp và quyết định...” - Đang nói giữa chừng, anh lại đưa ngón trỏ lên che miệng lại, ra ý ” mày không nên biết quá nhiều”.

” Haiz, tao khuyên mày không nên dây dưa với nó...” - Anh chàng kia thở dài thườn thượt.

” Tại sao?”

” Nhiều lời đồn không tốt về thằng đó rồi. Tao sợ mày bị dính phải thì toi.”

” Tao ổn mà. Không lẽ chỉ vì tình một đêm mà thằng nhóc đó lại lấy dao đâm chết tao? Mày lo xa rồi. ” - Đình Quân châm điếu thuốc, rít một hơi rồi nhẹ nhàng phả ra làn khói trắng đục.

” Lỡ mày có bị gì thì đừng có tìm tao. Tao đạp mày văng ra khỏi cửa nhà ngay lập tức đấy.” - Anh chàng kia giả trò hung hăng đe dọa Đình Quân xong liền hòa mình vào thứ âm thanh chói tai mà lắc lư.

Đình Quân nghe lời nói của thằng bạn xong chỉ im lặng không đáp lại, ánh mắt anh hướng đến Vương Khánh. Anh không hiểu tại sao mình lại ra cái yêu cầu quái đản đó nữa. Anh chưa từng nghĩ mình sẽ vô si đến mức đó, mà cũng không ngờ rằng Vương Khánh sẽ dễ dàng chấp nhận điều đấy.

Chợt ở ngực trái của anh hơi nhói lên. Đình Quân mơ màng suy nghĩ. Không lẽ con người đó luôn chấp nhận yêu cầu tình một đêm của mấy thằng đàn ông? Cậu ta thật sự dễ dãi như vậy sao? Một làn khói trắng đục lại được phả ra bay lên cao theo đường cong đẹp mắt.

” Tôi tan ca rồi. Chúng ta đi thôi. ” - Vương Khánh đã đến đứng trước mặt anh từ bao giờ, trên môi còn đọng lại một nụ cười rất đẹp.

” Ừm. ” - Đình Quân ngược mặt lên nhìn Vương Khánh một chút rồi đứng dậy nắm lấy tay cậu kéo ra khỏi quán rượu.

” Lên xe đi. ” - Anh mở cánh cửa của chỗ ngồi phụ.

Vương Khánh nghe lời anh ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn. Đình Quân nghiêng mình qua phải thắt dây an toàn cho cậu. Ánh mắt anh bỗng nhiên trở nên ấm áp.

” Cảm ơn. ” - Vương Khánh mỉm cười tủm tỉm với anh.

Vài giây sau, Đình Quân nhả ga phóng đi. Chiếc Bentley toàn thân phủ một lớp sơn màu đen lúc này đang lăn bánh thật nhanh trên con đường vắng vẻ.

10. Chương 10: ” Vương Khánh, Em Ăn Gan Trời Rồi Sao ?”

20 phút sau, chiếc xe dừng lại trước cổng một khách sạn hạng sang. Ánh đèn đường cùng với mấy ngọn đèn sáng trưng trong khách sạn rọi vào hai người con trai bước song song nhau khiến mọi ánh mắt đều khẽ liếc về họ.

__ Trai ở đâu mà đẹp dữ vậy?

__ Ừ, anh chàng bạn đồ đen trông đẹp quá đi T.T

__ Anh kia lại trông xinh đẹp như con gái vậy ha...

Bao nhiêu tiếng xì xầm khe khẽ của mọi người xung quanh lọt vào tai Vương Khánh khiến cậu hơi ngượng ngùng.

Cả hai đi đến quầy tiếp tân thuê một phòng. Rất nhanh Đình Quân đã nắm lấy tay Vương Khánh kéo cậu đến thang máy.

Ding. Cửa thang máy mở ra.

Một hành lang lót thảm màu nâu sẫm, từng cánh cửa phòng sơn màu vàng nhạt. Ánh đèn trên trần nhà cũng màu vàng. Hành lang trở nên hơi quanh quẽ và im ắng.

" Phòng 405 ở bên kia kia." - Vương Khánh lấy tay chỉ phía bên trái.

" Ừm. Đi thôi. " - Đình Quân đi đến đứng trước cánh cửa, quẹt tấm thẻ để mở cửa phòng.

Cạch.

Căn phòng khá rộng rãi, thoải mái. Vương Khánh len người bước vào trong, cậu ung dung ngã lưng xuống giường, mắt khép hờ lại hưởng thụ.

" Tôi đi tắm trước. " - Vương Khánh cảm nhận được luồng khí nóng phả vào gần tai, cậu mở mắt thì thấy gương mặt phóng to của Đình Quân đang áp sát vào mình.

" Ừm...vâng." - Vương Khánh bị anh hôn trộm, khẽ giật mình.

Đình Quân bước vô phòng tắm, anh vặn vòi nước đến mức to nhất. Từng đợt nước chảy xuống lấp đầy cả cơ thể anh trong làn hơi mờ mịt. Bên ngoài này, Vương Khánh nằm im quan sát trần nhà, cậu lắng tai nghe âm thanh xung quanh, rất tiếc là chỉ nghe thấy tiếng nước trịch xuống từng cơn.

Vương Khánh nhớ rất rõ lần đầu tiên cả hai gặp nhau là ở bên Mỹ, trong khuôn viên một trường đại học. Dù cú va chạm đó xảy ra khá nhanh nhưng cậu vẫn nhớ như in khuôn mặt của Đình Quân. Sau đấy quay trở lại đây, cậu lại gặp anh tại quán rượu nhưng không phải là hôm nay đâu. Hôm đấy Đình Quân say thật say, Vương Khánh đã dìu anh ra chiếc xe hơi kia, sau đấy còn nhẹ nhàng bảo rằng nếu gặp lại thì sẽ lấy bất cứ thứ gì của anh nữa.

Nghĩ đến đây, Vương Khánh chợt nhếch mép.

Tiếng nước đã im bật. Cả không gian chìm vào yên tĩnh. Một bóng đen che đi ánh đèn phía trên. Đình Quân đứng đó, hơi cúi mặt xuống bảo Vương Khánh đi tắm.

" Anh thật sự muốn ngủ với tôi? " - Vương Khánh lê đôi chân đến trước cửa phòng tắm, bỗng quay đầu lại hỏi.

" Không muốn thì tôi đưa em đến đây làm gì? Tôi nhiều tiền nhưng không có nghĩa tiêu tiền quá vô ích. " - Đình Quân lau đầu, giọng nói anh rất trầm.

Vương Khánh hơi ngượng, chỉ gượng cười rồi đi vào phòng tắm. Có lẽ vì cái bồn tắm quá đẹp, lại còn rộng khiến Vương Khánh không kìm được mà liên ngâm mình ở trông đến mức ngủ quên. Nước âm ỉ, bên trên còn có bọt xà phòng nổi lên, thơm nức.

Đình Quân đang rót một điều thuốc, mắt anh hướng đến phòng tắm. Sao lâu quá mà còn chưa chịu ra nữa? Tên này định ngủ luôn trong đấy sao? Anh hơi khó chịu, đứng dậy đi đến cửa. Anh gõ cửa hai cái:

" Này, cậu ngủ ở trông luôn đấy hả? "

" Cần tôi vào trong đấy ả cậu ra không hở? " - Đình Quân nhếch mép.

Sự thật là sức chịu đựng của con người có hạn, anh đã hung hăng mở cánh cửa. Đột nhiên trước mắt anh xuất hiện một cơ thể mảnh khảnh, nuột nà và không mảnh vải che thân. Đình Quân bị bất ngờ, hơi nhíu mày lại, nhếch mép:

" Ha, chưa gì đã dụ dỗ tôi sao? " Chỉ trong vài giây, Vương Khánh đã hoàn toàn nằm gọn trong lòng Đình Quân.

Anh đưa tay ôm lấy cậu, vuốt vuốt mái tóc hơi ướt của cậu, đưa gương mặt mình gần sát xuống rồi mỉm cười dịu dàng:

" Tóc em thơm quá, cả người em cũng thế nữa. "

“... Lạnh quá a. Anh có thể cho tôi lên giường quần lấy chăn bông kia không? ” - Vương Khánh rất tỉnh bơ, chớp chớp hai mắt.

” Được thôi, tôi bế em! ” - Dứt lời hai tay Đình Quân đã vòng qua và ẵm gọn lỏn cậu lên giường.

” A! Anh...anh...vừa quăng tôi!!! ” - Mặt Vương Khánh đỏ lên, tức giận.

Đình Quân không trả lời cậu, một bước đã áp cơ thể mình lên con người nhỏ bé kia. Anh đưa lưỡi lướt nhẹ qua đôi môi màu hồng nhạt, thích thú nhoẻn miệng cười mỉm một cái.

” Tôi thích em. ” - Dứt lời liền vươn lưỡi khám phá phía trong.

Bị người ta hôn rồi.

Vương Khánh không phải loại người dễ ngại ngùng đối với những chuyện thế này. Trước giờ có biết bao gã đàn ông hôn cậu rồi, điều đó rất chi là bình thường như cây kem ở ngoài trời nắng sẽ tan chảy. Nhưng với Đình Quân, anh mới hôn thôi, khắp người cậu đã tỏa ra luồng khí nóng. Mức độ nóng vượt nhanh hơn cậu tưởng, nó đã lan đến đỉnh đầu làm tê tê dại dại.

Kỹ thuật hôn của Đình Quân rất tuyệt. Điều này làm Vương Khánh sắp tan chảy mất tiêu. Cậu hơi nhắm mắt lại tiếp nhận nụ hôn đó.

Nụ hôn của Đình Quân hôm nay có lúc nhẹ nhàng có lúc lại mãnh liệt như đang muốn chiếm hữu cơ thể này. Vương Khánh khó khăn lắm mới đuổi theo được nhịp thở của chính mình.

Sau khi thỏa mãn việc khám phá, anh lướt nhẹ qua môi Vương Khánh. Sau đấy đưa tay vuốt mái tóc cậu. Năm ngón tay thon dài, rắn chắc len vào đám tóc mềm mượt kia.

Vương Khánh mở to đôi mắt nhìn anh, đá đẩu: ” Anh hôn không tệ. Làm tôi thật sự muốn nghỉ thờ!! ”

” Như vậy đã mệt? Thế thì tôi làm em mai khỏi thấy mặt trời luôn nhé! ” - Đình Quân nhếch mép lại.

” Anh...”

Lời nói chưa hết đã bị Đình Quân chặn lại bằng một nụ hôn mãnh liệt như lúc nãy. Tay anh vươn ra gắt gao ôm lấy eo Vương Khánh, tay kia nâng ót cậu. Tư thế này tất nhiên là Vương Khánh không thể nào nhúc nhích được nữa rồi.

” Ừm...”

Đầu lưỡi Đình Quân lại khám phá sâu bên trong hơn. Hô hấp của Vương Khánh ngày càng khó khăn. Cậu nhắm nghiền mắt đưa tay vòng qua cổ anh, bị động mà chấp nhận sự hung hăng này. Từng đợt từng đợt khoái cảm chạy dọc sống lưng Vương Khánh, làm hai môi cậu không ngừng phát ra những tiếng rên ừ ừ.

” Ha...ừ...ừm...”

Kịch liệt quá đi chứ.

Khoảng cách giữa hai cơ thể lúc này thật sự rất gần. Gần đến mức Vương Khánh dường như cảm nhận được cái gì đó đang dần nóng lên. Cậu hơi hoảng, hai bàn tay bấu nhẹ vào vai Đình Quân.

“....Em không cần véo tôi như thế!! ” - Đình Quân vừa nói vừa tiếp tục trêu đùa khắp nơi.

” Ừm...chờ chờ chờ đã...a...” - Vương Khánh hôm nay như bị trúng tà, cứ lắp bắp run rẩy mãi thôi.

” Không cần hồi hộp như vậy. Tôi sẽ dịu dàng với em mà. ” - Đình Quân hôn nhẹ lên trán cậu.

” Tại sao? ” - Đôi mắt to tròn kia đang nhìn anh chăm chăm.

” Ha, vì tôi thích em! Đủ chưa? ” - Anh cười nhẹ.

Vương Khánh nghe được câu trả lời lại không nói gì. Chỉ nghiêng mặt giấu đi hai cái má đã đỏ ửng từ khi nào. Cậu mím môi, nhẹ nhàng vòng tay qua ôm chặt lưng anh. Đây là chấp nhận giao phó số phận cho Đình Quân rồi đi.

Dưới ánh đèn bàn mờ mờ ảo ảo, làn da trắng nõn của Vương Khánh lộ ra vẻ đẹp mê người. Đình Quân hít hơi thật sâu, quyết định một bước xâm chiếm toàn bộ cơ thể này. Anh là muốn nuốt luôn con người này vào bụng cho rồi.

” A.....”

Tiếng kêu thét giữa màn đêm như xé tan cả bầu trời, cảm giác vật lạ nóng thật nóng xâm nhập vào cơ thể không khỏi khiến Vương Khánh một phen hoảng sợ. Hai tay cậu siết chặt tấm drap giường, nhàu nát nó đến là thảm thương. Cổ họng cậu cũng khô khốc dần đi, không thể kêu thêm được nữa.

Đình Quân tối nay chẳng khác nào một dã thú. Vương Khánh đã mắng thầm anh như thế. Đúng là dã thú, là dã thú đó!!!!

Sau vài lần hôn hít, vài lần xâm chiếm, vài lần kêu thét, cả hai đều mệt rũ. Đình Quân nằm hẳn xuống giường, miệng khẽ nhếch lên thỏa mãn.

Vương Khánh ngược lại nằm hơi co ro, toàn bộ cơ thể cậu đều được Đình Quân ôm lấy. Vài phút sau, anh đắp chăn, khẽ hôn lên trán cậu lần nữa, rồi ngủ. Cả hai người đều đi vào giấc mộng thật nhanh và sâu.

Sáng sớm, tấm rèm vẫn chưa được kéo ra. Ánh nắng ban mai khó khăn len lỏi qua từng chút từng chút, rọi thẳng vào chỗ nằm của Đình Quân khiến anh hơi nheo mắt.

Sáng rồi sao? Ừm, dậy thôi.. Đôi mắt anh mơ mơ màng màng, đầu hơi nhức. Có lẽ vì đêm qua uống hơi nhiều. Anh sực nhớ đến Vương Khánh, liền đưa tay lần mò qua bên cạnh. Trống không. Lạnh lẽo.

Đình Quân thoáng ngạc nhiên, đưa mắt ngó qua thì đã không còn ai. Chỗ nằm bên cạnh anh trở nên lạnh lẽo từ bao giờ rồi. Đôi mày của anh lúc này lại một lần nữa chau sát vào nhau.

Vương Khánh, em đang giở trò gì đây? Anh mơ hồ ngó khắp phòng, rồi đứng dậy tìm quần áo mặc vào. Bất ngờ Đình Quân nhìn xuống dưới đất, trợn tròn mắt, sau đấy hai nắm tay đã cuộn chặt lại thành nắm đấm.

Anh nhếch mép, từng chữ được rít qua kẽ răng:

” Vương Khánh, em được lắm. Dám lừa bịp cả Đình Quân tôi. Coi như em chán sống rồi đi! ”

11. Chương 11: Từ Đây Hết Tự Do Phóng Túng...

Đình Quân tự cười giễu mình. Anh ngồi phịch xuống giường, tay xoa trán, thảm thương. Đúng, bây giờ anh là kẻ đáng thương nhất đây.

Trên sàn, chỉ độc mỗi tấm thảm màu nâu to thật to.

Quần áo? Có lẽ nó bay theo gió rồi.

Ví tiền? Tờ chặn biến mất, tờ lẻ ở lại.

Hoàn cảnh bây giờ đúng là khóc không ra nước mắt. Đình Quân tức, rất tức. Con người kia đã quá to gan.

Anh với lấy điện thoại, mừng thầm. Cứ tưởng vật bất ly thân này cũng không cánh mà bay tuốt. Nếu như vậy thật, anh đập đầu chết tại đây luôn cho rồi. Hóa ra tên đó vẫn còn chút tình người đi.

Ngón tay bấm vài con số, nhấn nút gọi.

Đầu dây bên kia rất nhanh đã bắt máy lên tiếng:

” A lô? ” - giọng nói trầm ấm vang lên khiến Đình Quân yên tâm phần nào.

” Anh hai. ”

“...Đình Quân? Đêm qua em không về nhà, mẹ lo lắm đấy. Em đã ở đâu vậy? Mà bây giờ em đang ở đâu? ”
- Đình Huy vừa nghe giọng anh đã sốt ruột lo lắng, hỏi tới tấp.

” Anh hai. Tí nữa về em sẽ kể anh nghe. Bây giờ em cần anh làm một số việc. ” - Đình Quân tỏ ra hết sức bình thản.

” Được. Nói đi. ” - Đại thiếu gia thầm cầu nguyện tên nhóc này không gây họa gì.

” Được..Chuyện là em cần anh soạn một ít quần áo. Một quần jean, một áo sơ mi, dây nịt, tiện thì mang luôn một underwear, anh gửi cho em một ít tiền nữa. Địa chỉ là khách sạn Á Lâm. Nhanh nha anh! Em cúp đây. ” - Dứt lời cúp máy cái rụp.

Rõ ràng là trời đánh. Thằng em trai trời đánh. Sao thiên lôi không bỏ nó một cái ngay lập tức đi...

Trong lòng Đình Huy dâng lên nổi tức tối âm ỉ, muốn mắng cũng không mắng kịp. Ra lệnh xong nó đã cúp máy. Đang trong phòng họp, ai nấy đều cảm thấy luồng khí hắc ám tỏa ra xung quanh chủ tịch, họ khẽ rùng mình.

Ba mươi phút sau, đồ được chuyển đến.

Đình Quân nhanh nhẩu ra cửa nhận hàng.

Trong túi có một chiếc quần jean, một chiếc áo sơ mi carô, một dây nịt, một underwear mới toanh. Quan trọng bên trong còn có cái gì đó lấp lánh mạ vàng. Đình Quân thò tay vào lấy ra, ngắm nghía. Mắt anh sáng rực lên sung sướng.

Một chiếc thẻ vàng. Thế là từ giờ mình cứ tự do quẹt vài cái là có thể mua bất cứ cái gì.

Anh hai, em yêu anh nhất trên đời. Đình Quân khoái chí cười ngả nghiêng quên luôn cả việc Vương Khánh lừa bịp anh.

Thay đồ tươm tất, anh đứng trước gương vuốt lại mái tóc cho thật cool, sau đấy trả phòng và gọi một chiếc taxi phóng thẳng về nhà. Phải về ngay thôi, mẫu hậu có lẽ đang trông anh lắm rồi. Con trai ngoan thì không nên như thế!

Vừa vào đến cửa, Đình Quân thấy mẹ cùng dì Tuệ ngồi uống trà tán gẫu. Anh hí hửng chạy đến ngồi ngay cạnh Vu Huyền, lay tay bà:

” Mẹ, con trai mẹ về rồi. Mẹ à, tối qua con mệt quá ngủ luôn ở nhà bạn, chưa kịp nhắn tin báo cho mẹ. Mẹ đừng giận con nhé! ”

Tên này hóa ra cũng biết lúc nào nên hối lỗi. Chắc, định mắng nó một trận mà thôi vậy.

Vu Huyền khẽ thở dài, đưa mắt lườm hần một cái:

” Sau này còn lặp lại, đừng trách mẹ. ” - Bà nhấp một ngụm trà, vẻ mặt vừa dịu dàng vừa nghiêm nghị.

Ai da, vẻ mặt này của mẹ làm mình phát khiếp. Những lúc thế này mẹ luôn nguy hiểm khó lường. Hức hức. Mẹ không biết con trai mẹ đã bị lừa đó, rất đáng thương mà...

Đình Quân khóc ròng trong lòng. Nỗi đau đớn này có ai thấu được chứ. Anh là đứa trẻ đáng thương, mẹ phải yêu thương hơn mới phải (_) .

” Được rồi, vào phòng đi. Mẹ có chuyện cần nói. ” - Dứt lời bóng dáng Vu Huyền khuất sau cánh cửa.

Lại chuyện gì nữa đây.... Trời ạ, hôm nay thật là xúi quẩy mà. Trong bụng thấp thỏm lo lắng, Đình Quân lê bước chậm chạp theo sau Vu Huyền.

Vào đến phòng, anh thấy mẹ ra đầu ngồi xuống cạnh bà. Anh còn thấy trên tay bà hình như đang cầm gì đó nữa. Sự tò mò vọt nhanh lên đỉnh điểm.

” Chuyện gì vậy mẹ? ” - Đình Quân không nhịn được, hỏi ngay.

” Cái này là của con. Từ ngày mốt, con sẽ phải đi làm. Cổ phần của con có một ít là mẹ chuyển nhượng qua. Nhớ làm việc chăm chỉ đó. Nếu gây họa, chắc con cũng biết mạng con như thế nào rồi chứ? ” - Vừa nói Vu Huyền vừa đưa cho anh một tờ giấy.

Đình Quân . Chuyện gì thế này? Đi làm? Cổ phần? Gây họa? Số mạng không vững vàng? Con khi... Anh mắng thầm trong bụng.

” Ngày mai con phải đi làm rồi cơ ă? Nhanh thật nha... ” - Vẻ mặt rầu rĩ lộ ra hẳn.

” Còn định ở nhà quậy phá đến khi nào? Con cũng nên trưởng thành một tí đi. ” - Giọng nói của người phụ nữ bên cạnh nghiêm nghị hơn.

” Vâng...con biết rồi. Ngày mai mẹ sẽ thấy một con người khác. Hứa đấy. ” - Đình Quân quay sang cười với bà, ra vẻ dứt khoát.

” Được. Mẹ tin con. ” - Vu Huyền xoa đầu anh, sau đấy bà đi nghỉ.

Hai tháng trước, lúc Đình Quân trở về nhà được một tháng thì có tin dữ. Đình Nhất Khiêm không gượng nổi mà đã qua đời. Sự việc đó đã ảnh hưởng không ít đến nhiều phương diện. Ở nhà, mọi người đều trở nên hoang mang, đau lòng. Vu Huyền là người đáng thương nhất. Khi đưa ông vào bệnh viện và nghe bác sĩ báo tình hình, bà đã chịu không nổi mà ngất đi. Đến ngày hôm sau, đưa Đình Nhất Khiêm về nhà, vừa lo tang sự vừa lo việc công ty.

Lúc đấy cũng thật may là Đình Quân trở về, mọi gánh nặng được san sẻ bớt. Đình Huy một mình đứng ra gánh vác công ty. Đình Quân cùng Vu Huyền lo việc tang sự. Đám tang diễn ra trong hoàn cảnh công ty đang gặp biến cố. Nhiều tập đoàn khác lợi dụng việc này đã lấn lướt, không nương tay mà muốn chiếm đi cổ phần Đình gia.

Nhưng sau cơn mưa trời lại sáng, tang sự của Đình Nhất Khiêm được giải quyết xong xuôi. Vu Huyền cũng gắng gượng lấy lại tinh thần mà giúp đỡ Đình Huy giữ vững cổ phần công ty. Và hiện tại, tập đoàn Đình Tôn đã trở lại khí thế ban đầu. Đình Huy sau đấy đã nhậm chức chủ tịch, điều hành công ty. Công việc suôn sẻ, vững mạnh, phát triển. Tính sâu xa cho tương lai thì có thêm một vị chuyên gây họa xuất hiện...

—

Đình Quân cầm tờ giấy mà mẹ đưa cho anh bước lên phòng.

Đóng sập cánh cửa, Đình Quân mệt mỏi ngã lưng xuống giường. Đôi mắt hướng thẳng lên phía trần nhà, vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ.

Anh nhớ tới Vương Khánh. Người con trai anh đã gặp trong mơ, sau đấy còn cùng người ta mà ân ái...Vậy mà...ha, người ta còn nở lòng lừa gạt anh.

Hóa ra con người Vương Khánh là thế. Thằng bạn anh từng khuyên, thế mà anh không để tâm đến. Nhất quyết phải cùng Vương Khánh trải qua một đêm. Ngắm lại, đêm đó anh đã động tâm với người ta mất rồi.

Vậy mà người ta chơi anh một vỏ quá đau. Đình Quân nhắm mắt lại, khe khẽ nhếch mép:

” Tôi thích em thật rồi, bây giờ phải làm sao nhỉ? ”

Tờ giấy lúc nãy bị gió thổi bay, nằm vô định hình trên sàn nhà.

Một tờ giấy trắng tinh, bên trên là những dòng chữ in đậm nét rõ ràng. Phía góc trái có một tấm hình thẻ của Đình Quân. Bên phải là những dòng ghi lại lịch của anh. Đậm nét nhất là chỗ chức vị: Tổng giám đốc.

12. Chương 12

Bảy giờ sáng, Vu Huyền thức dậy, đi tập dưỡng sinh, sau đấy về nhà cùng Từ Tuệ chuẩn bị bữa sáng. Danh là một bà chủ nhưng Vu Huyền chẳng bao giờ ngồi lì trong phòng ngâm nga một mình cả, theo bà như thế

thật buồn tẻ. Chi bằng ra ngoài hoạt động, cùng làm với mọi người trong nhà thì tốt hơn đi.

Tám giờ ba mươi, Đình Huy bước ra khỏi nhà đến công ty. Anh luôn dậy lúc bảy giờ rưỡi, thay đồ xong liền xuống ăn bữa sáng mà mẹ đặc biệt chuẩn bị cho sau đây đi làm trong tâm trạng thoải mái.

Chín giờ rưỡi, vị nhị thiếu gia còn đang úm mình trong tấm chăn bông to. Ấm mà, êm mà, đại gì không nướng. Đình Quân cứ thế mà say giấc ngủ đến quên cả hôm nay là ngày gì.

Phải, hôm nay là ngày đi làm đầu tiên.

Đình Quân giật mình, bật thẳng người dậy một góc chín mươi độ. Đôi mắt chớp với tần suất cực cao, hần cố gắng lục lọi trong trí nhớ hôm nay có mục gì quan trọng. Đúng rồi, ngày đầu đi làm mà mình ngủ nướng thế này ư? Chết thật.

Đình Quân bước xuống giường, chạy xộc vào phòng tắm rửa mặt, thay đồ. Sau khi quần áo chỉnh tề, hần ngẩng ngó mình trong gương, khuôn mặt chữ điền nam tính kia đang cười. Mình đẹp trai thế này sao? Chắc, let's go!!

"Ha, nhị thiếu gia nhà này giờ mới bước ra khỏi phòng sao?" - Vu Huyền ngược mắt lên phía cầu thang, khẽ lườm hần.

"Mẹ, con chỉ ngủ quên thôi. Mà tại mẹ không gọi con dậy đó chứ?" - Đình Quân ngồi vào bàn, cầm đĩa muống lên chuẩn bị ăn.

"Tôi phải lên kêu cậu dậy nữa sao thiếu gia?" - Giọng bà trầm xuống.

"...Không, tất nhiên là không. Con đùa đấy. Là tại con lơ đãng đã ngủ quên mất. Mai không như thế nữa!!"
"- Đôi đũa trông hơi run run, sống lưng Đình Quân lạnh một mảng.

Vu Huyền không nói thêm lời nào nữa. Bà chỉ chăm chú vào tờ báo trước mặt. Lâu lâu liếc sang chỗ con trai với ánh mắt muốn nói "Con còn lè mè nữa ta lấy roi đánh một trận đấy".

Đình nhị ngồi đối diện trán toát cả mồ hôi. Mẹ, sao mẹ thay đổi thế? Sao lại trở nên đáng sợ như thế này? Con đã lầm khi quay về nhà rồiiiiiiii (_).

"Con ăn xong rồi. Mẹ, con đi làm nhé!" - Hần đứng phắt dậy, vẫy tay tạm biệt Vu Huyền rồi mất hút.

Lúc này Vu Huyền mới bỏ tờ báo xuống, nhìn theo bóng dáng Đình Quân khẽ mỉm cười.

"Làm tốt nhé, con trai!"

Tập đoàn Đình Tôn thật hoành tráng. Người vào người ra cứ thế tấp nập. Tòa nhà này đếm không nhầm thì khoảng hai mươi lăm tầng. Đình Quân ngược mắt lên đến chỗ cao nhất rồi khẽ rùng mình. Hần chẳng tưởng tượng được lúc mình đứng ở chỗ đó sẽ như thế nào nữa. Tạm gọi là một cảm giác lạnh sống lưng hơn cả phim kinh dị đi.

Điểm này Đình Quân giống y hệt Âu Nguyên Khải. Hai người đều rất sợ độ cao.

Nhưng lúc nghe Nguyên Khải kể rằng anh đã dẹp hết sợ hãi mà cố gắng chơi cùng Ngô Kỳ, hần thật lòng ngưỡng mộ.

Bài học rút ra: Đúng là tình yêu có thể giúp con người vượt qua nỗi sợ của bản thân. (Lại đến giờ nhị thiếu gia sến sẩm)

Cả người Đình Quân cứ đứng im trước tòa nhà rộng lớn này đến khi điện thoại hần reo lên mấy hồi.

"A lô." - Đình Quân điềm tĩnh nhắc máy.

"Em còn chưa chịu có mặt? Cho em năm phút để có mặt ngay trước phòng anh. Chậm một phút, trừ 1/4 lương!" - Dứt lời Đình Huy cúp máy cái rụp. Cái này là trả thù cho lần trước đây mà

Đình Quân cất điện thoại, cắn nhẹ môi ẩm ức. Anh trai thù dai thật đấy. Mấy giây sau mọi người đi đường đều thấy một người con trai hai chân bốn cẳng tức tốc chạy vào thang máy. Hắn ần ần mấy cái nút, thang máy lên được giữa chừng, chợt nhớ ra mình quên điều gì đó...

Anh hai ở lâu mấy nhỉ? Aish, con khỉ, sao mình lại quên điều này chứ. Đình Quân hơi chau mày, lấy điện thoại ra ấn số anh. Vừa định nhấn nút gọi thì cửa thang máy mở cửa. Đình Quân ngược mắt nhìn mấy người trước mặt.

— Bầu không khí gì thế này? Ai cũng khuôn mặt lạnh tanh, thật đáng sợ!!!

Bỗng có bóng dáng quen thuộc dần xuất hiện giữa đám đông, hắn chớp chớp hai mắt để nhìn người nọ rõ hơn, chợt nhận ra không ai khác chính là người mình định gọi. Đình Quân khẽ thở phào trong lòng.

” Anh hai, chúng ta thật có duyên nha. ” - Hắn cất tiếng.

Đình Huy chưa kịp quay qua thì cả tá con mắt đang chĩa thẳng vào phía Đình Quân, ánh mắt vừa tò mò vừa khinh khỉnh. Bị nhìn chăm chăm như vậy, ít nhiều cũng chợt dạ, hắn tăng hăng rồi liếc qua chỗ anh hai cầu cứu.

Cứ tưởng Đình Huy sẽ mở lời đáp lại nhưng không, Đình Huy là không thèm nhìn đến hắn. Anh cứ thế một mạch đi đến phòng mình khi thang máy lại mở ra, bỏ lại tên em trai chết đứng một chỗ. Hắn là xấu hổ quá không có chỗ chui ấy mà... Em hận anh, anh hai!

Lòng tuy oán hận nhưng hai chân vẫn lót tót theo sau, không lâu Đình Quân đã đứng trước phòng Đình Huy. Hắn không ngần ngại mà gõ liên tục ba lần, sau đấy tự đẩy cửa đi vào trong.

” Này anh hai, thái độ của anh lúc nãy thật làm em tức chết a. ” - Hắn hung hăng ngồi xuống, tựa lưng vào ghế, miệng trách mắng.

” Hắn là em chưa biết tội của mình? ” - Ngữ khí thoát ra thật nhẹ nhàng.

” Tội? Em ngoan thế này còn có thể có tội được sao? ” - Đình Quân sờ sờ mũi ra vẻ mình vô tội.

” Thứ nhất: Đi đêm không về nhà cũng không một cú điện thoại, làm người nhà lo lắng, nhất là mẹ. Thứ hai: Nói chuyện điện thoại với anh trai mà giọng điệu ra lệnh thật đáng ghét. Thứ ba: Hôm nay ngày đầu đi làm lại dậy trễ. Thứ tư: Không biết xấu hổ còn to tiếng trong thang máy nhận anh trai. ” - Đình Huy dừng một chút, quay sang phía em trai, nhếch môi cười mỉm:

“Cuối cùng: Bản thân đã sống một mình bao lâu, cứ tưởng đã thành thực cạm bẫy ngoài đời, thế nào lại để mình bị lừa đến mức không còn bộ quần áo mặc về?”

Đó giờ anh em nhà họ vẫn là yêu thương nhau nhất. Em có tội anh sẽ bay ra gánh đỡ. Sau đấy người em sẽ đáp trả ân thật xứng đáng. Từ nhỏ đến lớn vẫn luôn như thế. Kỳ thực, rất hiếm khi thấy Đình Huy nổi giận với Đình Quân, anh luôn dùng lời lẽ dặt dỏ ngọt như mật để giáo huấn thẳng nhóc con kia. Nhưng bây giờ nghĩ lại, mình đã quá cứng chiều thành ra sinh hư lúc nào không hay. Điều này cần chỉnh đốn lại ngay lập tức.

Sau khi nghe xong tất cả tội trạng của mình, Đình Quân hai mắt tròn tròn lên, hai môi mím lại như bị oan ức. Không ngờ anh hai nhớ kỹ đến vậy, cứ như chuẩn bị sẵn tất cả lời thoại, chỉ cần gặp mình là tuôn ra ngay. Chắc, ca này khó tránh rồi, Đình Quân à! Hắn kêu gào trong lòng đến là thảm thương.

Lúc này Đình Quân mới lơ mơ nhớ lại cái tội cuối cùng của mình... Có chỗ gì đó không đúng. Sao anh biết mình bị lừa chứ? Bị câu nói của Đình Huy dọa một phen đến trắng cả mặt, hắn mở miệng khó khăn:

” Anh hai...bị lừa...bị lừa là thế nào a? Em không hiểu? ” - Đến cuối cùng vẫn là ngang bướng không chịu nhận.

” Cái đấy anh hỏi em mới phải. Đêm đó em đã đi với ai? ” - Đình Huy lúc này giọng nghiêm lại, trông cực kỳ đáng sợ.

” Ha... Đêm đó em đi với một người bạn. ” - Khuôn mặt Đình Quân trông hơi khó coi, như miễn cưỡng phải nói ra câu đó vậy. Hắn rõ ràng vẫn chưa quên đêm đó cơ mà. Hắn còn đau lắm. Tim như bị khoét đi một lỗ thật to...

Đình Huy không trả lời, bản thân hẳn là em trai anh, làm sao anh không biết lúc nào hẳn nói thật hay nói dối. Hiện tại, hẳn đang nói dối đó thôi. Anh vẫn im lặng chờ đến khi Đình Quân chịu kể sự thật.

” Đừng nhìn em như thế. Em không muốn nhắc lại đêm hôm đó. Anh đừng hỏi, có được không? ” - Đình Quân ngược nửa mặt lên, sự mệt mỏi hẳn rõ trong đôi mắt hẳn.

Đình Huy nhìn chăm chăm vào em trai, đầu đó trong ngực hơi nhói. Đình Quân sao lại ra nông nỗi thế này? Biểu cảm đó không phải là đang đau đớn sao? Có lẽ chuyện này...

” Được. Anh sẽ không thắc mắc chuyện đó nữa. Em hãy đi theo Phi Phi thư ký của anh để biết phòng làm việc. Sau đây cô ấy sẽ hướng dẫn em nên làm gì. ” - Dứt lời Đình Huy xua tay ra hiệu cả hai đi được rồi.

” Em biết rồi. Tí cùng ăn trưa nhé. ” - Đình Quân lại mỉm cười nhưng trông thật gượng gạo.

” Ừm. ”

Cánh cửa đóng sập lại. Người ở trong vẫn đang miên man suy nghĩ, người bên ngoài ngược lại trở nên lạnh băng, không cảm xúc.

13. Chương 13

Đình Quân nổi bước theo Phi Phi đến phòng riêng của anh. Vừa đi vừa suy nghĩ, hình ảnh ai đó cứ thế luẩn quẩn không chịu biến đi. Trước mắt anh luôn là bóng dáng thoát ần thoát hiện, mờ mờ nhạt nhạt nhưng cảm nhận lại rõ rệt kỳ.

Nếu không động tâm thì có thể xem người đó tựa như không khí mà gạt khỏi tâm trí.

Nhưng đã yêu thích đến mức này thì còn có thể không nhớ đến sao. Đình Quân lắc đầu cười khê. Mi điên rồi, cái tên háo sắc này.

” Tổng giám đốc, đây là phòng làm việc riêng của anh. ” - Phi Phi mở lời ngắt đi dòng suy nghĩ của anh, tay chỉ vào cánh cửa trước mặt.

” Ồ, được rồi. Cảm ơn cô. ” - Đình Quân đưa mắt nhìn căn phòng sau đây quay lại cười với Phi Phi.

” Tôi sẽ đi lấy một vài hồ sơ cho anh xem qua. Sau đây anh thắc mắc gì cứ hỏi tôi. ” Cô gái này xem ra khá lãnh đạm, lời nói luôn đề cập đến vấn đề chính, không hề lan man. Đúng là thư ký của anh trai.

” Được. Phiên cô rồi. Mà, tôi có phải cần đến một người thư ký không nhỉ? ” - Đình Quân hí mắt, hỏi.

” Tất nhiên là có rồi. Nhưng vì người đó vẫn chưa đồng ý nên tôi sẽ làm công việc này trong một thời gian ngắn. ” - Phi Phi vui vẻ trả lời.

” Chưa đồng ý? Có một việc ngược đời như thế? ” - Đình Quân chau mày.

” Ừm tôi cũng không rõ...Đây là quyết định của chủ tịch. Tôi chỉ biết chủ tịch thật sự muốn người này vào làm ở vị trí thư ký riêng cho anh. ”

” Ha, ừm, tôi hơi tò mò rồi đấy. Thư ký là phụ nữ? ” Mà, tất nhiên là phụ nữ rồi nhỉ. Mi bị đần à Đình Quân...

” Chuyện này...hình như đó là một người con trai. ”

Chưa kịp cho Đình Quân thích ứng với câu trả lời kia, Phi Phi lại cắt ngang dòng suy nghĩ của anh:

” Lúc đầu tôi đã đề nghị một cô gái để làm thư ký cho anh nhưng chủ tịch bảo không nên để phụ nữ ở gần anh, điều này hết sức nguy hiểm. Nên tôi nghĩ chủ tịch đã tuyển một người con trai. ” - Phi Phi giải thích rành mạch, sau đây còn trưng ra nụ cười đầy ý vị.

Hết sức nguy hiểm là ý gì? Tôi đây là không có hứng với con gái cơ mà. Haiz, anh trai luôn nghĩ xấu cho mình như thế sao, không ngờ nha.

Thấy Đình Quân trầm mặc, Phi Phi nhẹ nhàng bảo:

” Anh yên tâm, tôi thấy người này rất được chủ tịch ưng mắt, tin tưởng. Chắc sẽ ổn thôi! ”

”Ồ, được. Tôi thì trai gái đều không bận tâm a. Cô đi lấy hồ sơ đi. ” - Đình Quân nhún nhún vai.

Dứt lời Phi Phi gật đầu chào Đình Quân rồi sải bước đi lấy đồ, còn anh đưa tay mở cửa tiến vào căn phòng của riêng mình.

Bên trong này máy lạnh đã bật từ lâu, khí lạnh phả từ từ vào người, thật mát mẻ. Đình Quân hí hóp mắt tận hưởng. Anh đi đến bên bàn, cầm bảng chức vị có cả tên mình lên ngắm nghía. Thật không ngờ mình lại được ngồi trong phòng này, còn được nhậm chức vị thế này. Một tên như mình có thể làm đến đâu nhỉ?

Anh khẽ thở dài, ngồi vào chiếc ghế mà tựa lưng nhắm mắt. Sực nhớ đến chuyện thư ký là một người con trai, anh không khỏi tò mò. Trong lòng lại hơi cảm thấy bất an đôi chút.

Sống chung với nhau từ nhỏ đến lớn, mọi hành động, cử chỉ của mình Đình Huy là người rõ nhất. Anh ấy hẳn là biết trước đến giờ mình chưa hề thích đứa con gái nào cả, mặt khác mình lại cực kỳ quần quýt với Âu Nguyên Khải. Có nào lại bảo phụ nữ gần mình thì nguy hiểm.

Hay là...sợ người nào ở gần mình đều sẽ rung động trước con người toàn vẹn này? Haha. Nghĩ đến đây, Đình Quân tự đắc cười lên khanh khách.

Cửa phòng chợt mở. Là Phi Phi đem hồ sơ đến. Đình Quân tức khắc ngồi ngay ngắn, ra vẻ nghiêm túc mà nhìn Phi Phi đang đến gần.

Cô để đến hai, ba tập hồ sơ lên bàn:

” Đây là tất cả hồ sơ mà anh cần xem qua. Sau này, anh sẽ phải làm theo những công việc quy định sẵn. Như sáng sớm đầu tuần, anh phải kiểm tra những thống kê của hoạt động cuối tuần vừa rồi và bắt đầu xem qua một vài giấy tờ thư ký đã chuẩn bị sẵn trên bàn. Khi chủ tịch yêu cầu, anh phải báo cáo các số liệu về lượng khách và về thu nhập trong tuần qua. Vào ngày thứ hai mỗi tuần, chúng ta sẽ có một cuộc họp nội bộ, chủ yếu để thảo luận những vấn đề đã xảy ra và những biện pháp để cải thiện. ” - Phi Phi dừng một chút, cô nhìn sắc mặt Đình Quân không khỏi mỉm cười:

” Anh...có nghe kịp không? Tôi nói lại nhé? ”

” Không cần, tôi nghe rõ mà. Cô cứ nói tiếp. ” - Đình Quân chớp mắt, xua tay ra dấu tôi hiểu.

”Ừm. Đôi khi anh cũng phải đi gặp đối tác với chủ tịch nữa. Nhưng vấn đề này không quan trọng, chuyện này đối với anh dễ mà nhỉ? Những việc còn lại đều do thư ký chúng tôi đảm nhận. Anh không cần hoang mang đến mặt trắng bệch như thế. ” - Phi Phi hôm nay đặc biệt lại cười nhiều. Nụ cười của cô lúc nào cũng nhẹ nhàng, kín đáo, bí hiểm.

” A ha...tôi chỉ là chưa thích ứng kịp. Vài ngày nữa sẽ quen ngay thôi mà. Cảm ơn cô. Mà, cô cười đẹp lắm. Anh tôi thật có mắt khi tuyển cô làm thư ký. ” - Đình Quân hí hóp mắt khen ngợi cô gái trước mặt. Anh thầm nghĩ giá như Đình Huy và Phi Phi thành một cặp thì hoàn hảo đó chứ. Nhưng mà cả hai đều có phần lạnh lùng, lãnh đạm thế này thì không phải đẩy nhau quá sao. Ý nghĩ ghép đôi kia lập tức dẹp ra sau đầu.

” Cảm ơn..anh. ” - Phi Phi ngược lại có phần bị bối rối, mặt cô cũng hơi đỏ lên. Dứt lời liền gật đầu chào Đình Quân rồi mất hút.

Cô gái này kỳ lạ, bình thường vẫn điềm đạm, lạnh nhạt, kiêu kỳ. Bây giờ nhắc đến anh trai lại đỏ mặt, lời lẽ có chút ngượng ngùng. Đình Quân chợt cười lên đầy ý vị thâm trường.

Cả ngày mệt mỏi với đồng hồ sơ, mắt Đình Quân dần mờ đi. Nhức đầu quá đi a, đọc vào toàn chữ là chữ, bây giờ xung quanh đầu mình chỉ toàn thấy chữ bay bay. Ngán ngẩm, Đình Quân sắp xếp đồ chuẩn bị ra về.

Trưa nay đi ăn với Đình Huy, cả hai đã nói chuyện thật nhiều. Đường như câu hỏi Đình Huy thắc mắc cũng không còn nhắc lại. Thật may mắn. Anh không muốn bản thân lại bị đau bởi đêm hôm đó nữa.

Động tâm cũng đã động rồi.

Tránh né chắc chắn sẽ không được.

Vậy thì thuận theo ý trời, tới đâu thì tới. Tôi không tin chúng ta không có duyên nợ. Hy vọng em cũng biết điều này, Vương Khánh.

Đình Quân khẽ nhếch môi, lặng thinh bước ra khỏi công ty. Lúc này trời cũng chập tối, anh đưa mắt ngó đồng hồ trên tay, vừa vặn sáu giờ chiều. Ngược mặt định đi tiếp thì thấy bóng dáng một cô gái quen thuộc, là Phi Phi. Cô ấy đi đâu thế nhỉ? Trên tay còn cầm hộp gì đó. Đình Quân thấy Phi Phi đi đến gần cửa liền bước nhanh ra chào:

” Phi Phi, cô đi đâu đây? ”

Bị người nọ đột ngột xuất hiện hù dọa, Phi Phi giật mình, hai chân hơi nghiêng ngã. Một hồi sau định vị lại chỗ đứng cho an toàn, cô mới mở lời:

” Tôi đi mua đồ ăn. Là cơm hộp. ” - Phi Phi hươ hươ đồ ăn trên tay, mỉm cười.

” Cô ăn đến hai hộp sao? ” - Đình Quân tròn tròn mắt nhìn.

” Đâu. Tôi mua...tôi mua cho người chị em cùng làm trong công ty một hộp. Hôm nay chúng tôi cùng làm đêm. ” - Lại đỏ mặt rồi. Đình Quân gật gù như đã hiểu lý do, mỉm cười vẫy tay chào Phi Phi.

Phi Phi lúc này khẽ thở phào, tim cô vẫn còn đập rất mạnh. Cô không làm chuyện gì xấu cả, chỉ là không muốn cho tên này biết quá nhiều. Phi Phi...rất hay xấu hổ. Nếu Đình Quân biết hộp cơm kia mua cho ai thì chắc cô sẽ ngất mất.

Đình Quân rõ ràng không phải ngờ ngệch đến mức không biết Phi Phi nói dối. Đang lúc chán nản, anh liền lấy cô thư ký này làm trò vui một chút. Nghĩ xong, anh liền theo sau Phi Phi. Một lần nữa Đình Quân bước vô lại công ty, vừa vặn thấy Phi Phi đi lên tầng mười.

Nếu anh không nhầm thì đó là nơi hồi sáng Đình Huy và anh gặp nhau. Tức phòng anh trai cũng ở tầng đó. Nụ cười gian manh lại cong lên.

Tôi hiểu rồi. Cô là xấu hổ khi thương thầm anh trai tôi. Không muốn tôi biết, sợ rằng tôi mách lại Đình Huy. Cô gái này thật là. Haha. Sau khi hiểu rõ đầu đuôi sự việc, Đình Quân miễn nguyện rảo bước đi về.

Bản thân tự nhủ sẽ đi về nhà ngủ một giấc cho thật sướng nhưng tâm trí lại dẫn anh đến nơi khác. Một nơi mà bóng tối bao trùm, tiếng nhạc lại văng to đến đình tai nhức óc.

Là quán rượu TimBer. Là nơi Vương Khánh làm thêm. Đình Quân ngược mắt nhìn bảng hiệu của quán, đầu đó hình ảnh của con người kia dần xuất hiện.

Hít sâu một hơi, định cất bước đi vào quán thì anh bị gọi giật lại. Ai đó đang gọi tên anh. Đình Quân xoay người, lần mò theo hướng của âm thanh.

” Đình Quân! Chào ” - Một cái vỗ mạnh được hạ thẳng xuống bả vai Đình Quân.

14. Chương 14

” Đình Quân! Chào ”

” Ha...Ai vậy? ” - Anh tròn tròn mắt, ra vẻ khó chịu khi bị vỗ quá đau.

” Ể, không nhớ tôi sao? Trần Mạnh Ninh đây, học chung lớp mười đấy...” - Người kia giơ hai bàn tay thành mười ngón huơ huơ trước mặt Đình Quân.

” À nhớ rồi, Ninh nhất gái. Chào, lâu rồi không gặp nha. ” - Đình Quân giơ tay vỗ thật mạnh vào vai Trần Mạnh Ninh, xem như trả đũa đi.

” Làm ơn bỏ cái tên kia dùm tôi. Tôi không nhất gái, tôi là không thích con gái cơ mà...” - Giọng người kia yếu ớt, như đang ngưỡng chừng.

” Ồ, biết rồi. Cậu cũng đến quán rượu này à? ” - Đình Quân thuận miệng hỏi thăm.

” À...ừ, nhưng đó là lúc trước. Bây giờ tôi không đến đây nữa. ” - Về mặt Trần Mạnh Ninh hơi phức tạp chút, trông thiếu nào cực kỳ.

” Tại sao? ” - Đình Quân lấy tay đẩy đẩy gọng kính màu đen. Hôm nay làm việc ở công ty nên cái kính suốt ngày cứ dính chặt trên mặt, ra về anh cũng lười cất đi, đành đeo luôn.

” Ha...nói làm sao nhỉ...Là trong đó có người tôi không muốn gặp. ” - Trần Mạnh Ninh nhún nhún vai.

” Sao lại không muốn? Cậu làm ơn kể lẹ lẹ một chút nào. ” - Đình Quân không kiên nhẫn lắm, anh đang muốn đi vào trong kia thật nhanh nhưng lại tò mò chuyện của Ninh Ninh.

” Trước đây, tôi từng đến quán này chơi. Vô tình gặp được một người, người này rất đẹp, lại cực kỳ thu hút. Sau đó tôi cứ đến đây để được gặp cậu ấy, rồi lại yêu thích người ta từ bao giờ. Người đó cũng bảo là thích tôi và hai chúng tôi đã ở cùng nhau...một đêm. Ha, sáng hôm sau, tôi lại như một kẻ ăn mày, quần áo không có, tiền bạc cũng bay luôn. Còn người kia cũng mất dạng...” - Càng lúc giọng càng nhỏ, mà theo sau đó là nụ cười khinh khỉnh, có chút chua xót.

Đình Quân đứng đối diện, tâm tư bắt đầu dao động. Những lời nói kia chẳng phải đang nhắm thẳng vào Vương Khánh sao? Chẳng lẽ trước mình còn có rất nhiều người từng bị gạt như thế? Ha, em cũng ghê gớm thật đó, Vương Khánh.

” Chuyện sơ sơ là như vậy đó. Tớ là thích người ta thật lòng, nhưng người ta thì đối xử như vậy. Mà, bây giờ cũng không quan tâm nữa. ” - Trần Mạnh Ninh lại nhún vai, nhưng lần này thấy hần ta thoải mái hơn, có lẽ đã trút được nỗi lòng.

” Tôi cũng gặp người đó rồi và cũng bị như cậu. ” - Ngữ khí Đình Quân có chút bình thản.

” Hả? Cậu...cậu làm sao lại... Vậy mà cậu còn đến đây? ” - Trần Mạnh Ninh nhăn mặt, cái thằng này nó bị ngu bẩm sinh sao.

” Ồ, nhớ người ta thì đến gặp. ”

” Cậu bị ngu à? Con người đó chẳng biết cái gì là thật tâm động lòng đâu. Đừng phí thời gian. ” - Trần Mạnh Ninh phẩy phẩy tay.

” Thế à? Nhưng tôi lại thấy người ta là thật tâm với tôi. ” Thằng này nó bướng thật đấy. Trần Mạnh Ninh trong lòng hừ lạnh.

” Tốt. Cố chấp thì ráng mà chịu nhé. Nhưng tôi nói rồi, người đó không biết cái gì là thật tâm động lòng đâu. ” - Ninh Ninh nói xong liền xoay người vẫy tay chào tạm biệt.

Bản thân Đình Quân biết rõ con người kia đã qua tay rất nhiều gã đàn ông, lòng thì hận nhưng vẫn yêu. Yêu người ta nên mới đến đây để gặp.

Trước còn có ý định tìm gặp trả thù, xem ra bây giờ điều đó không thể nữa rồi.

Đình Quân đứng bất động nghĩ ngợi một chút, sau đó vẫn quyết định đi vào trong.

Ở đây vẫn không thay đổi gì. Vẫn ánh sáng lờ lờ chớp nháy, vẫn tiếng ồn ào của sân khấu, vẫn... Bóng dáng kia thật nhanh đã lọt vào tầm mắt Đình Quân. Con người này, không sợ anh đến kiểm tính sổ sao? Gan lì thật.

Đình Quân đi đến bên quầy bar, ngồi lên ghế tựa, như thói quen liền gọi một ly Whisky. Vương Khánh đưa mắt nhìn anh vài giây, sau đấy liền làm một ly rượu theo ý khách.

” Lâu rồi không gặp! ” - Đình Quân mở lời, miệng hơi nhếch lên khiêu khích.

Phía đối diện vẫn im lặng, dường như không chú ý đến lời anh nói. Điều này thật sự đã chạm vào tự ái của nhị thiếu gia, anh lập tức thay đổi sắc mặt. Một mảng lạnh băng hiện trên gương mặt tuần tú. Tuy đôi mắt vẫn còn tia dịu dàng khi nhìn Vương Khánh. Tình cảm đã đến mức này rồi...

” Em là đang làm lơ tôi? ” - Đình Quân lần nữa mở lời.

Chẳng thay đổi gì, Vương Khánh vẫn im lặng không màng đến. Anh định vung tay định nắm lấy tay Vương Khánh nhưng hành động này đã bị ngăn lại bởi một thằng đàn ông khác.

” Vương Khánh, khi nào em mới xong ca? Tôi thật đợi lâu lắm rồi...” - Gã đàn ông kia da mặt thật dày, sán lại gần Vương Khánh mà nài nỉ.

” Tôi đang phục vụ rượu cho khách. Anh hãy đợi một chút nữa đi. Nhé? ” - Vương Khánh bây giờ lại cười lên rất tươi. Nụ cười ấy rất đẹp.

Tôi...là khách? Tôi chỉ là khách của em thôi? Cái dạ dày này của tôi sẽ bị em hành cho ra bã mất, Vương Khánh à. Đình Quân thu tay lại, khẽ nhếch mép, sau đấy cạo sạch ly Whisky.

Gã đàn ông kia giương mắt nhìn Đình Quân, nghiêng đầu nhận xét. Tên này là người Vương Khánh nhắc đến sao. Xem ra không tồi. Bề ngoài tuần tú, lại còn có gia thế tốt đẹp. Ha ha thằng nhóc này thật có mắt lựa chọn nha.

Khóe miệng hần chột cong lên. Nụ cười đó thật chói mắt, rất chói mắt với Đình Quân. Anh hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nốc ly Whisky thứ hai. Tim lại đau nữa rồi. Cả dạ dày cũng quặn lên từng cơn. Cảm giác như mình đã uống hết một ly giấm nguyên chất vậy à. Đau chết mất!

Đôi mày của Đình Quân tiếp tục chau lại, biểu cảm sắc thái trên mặt trở nên phức tạp. Lúc nhăn nhó, lúc lại thờ ơ, song mắt vẫn không hề rời khỏi hình dáng của Vương Khánh.

Anh ngồi chờ đợi gần hai giờ đồng hồ, cuối cùng Vương Khánh cũng tan ca, chuẩn bị đi về. Cậu vừa rời khỏi quầy bar năm bước, cánh tay rất nhanh đã bị một lực níu lại. Vương Khánh quay đầu nhìn thấy Đình Quân ở ngay phía sau lưng. Hô hấp của cậu lúc này thật lộn xộn, tim cũng đập nhanh hơn một chút.

” Anh..làm gì vậy? Có buông ra không? ” - Ngữ khí lạnh lùng như nhát dao xé toạc trái tim kia.

” Chúng ta có thể nói chuyện một chút không? ” Cánh tay anh vẫn cố gắng níu chặt lấy tay Vương Khánh, nhất quyết không để cậu chạy thoát.

” Anh muốn nói gì? Tôi không có thời gian, xin lỗi. ” - Vương Khánh ra sức gỡ cánh tay của Đình Quân. Tay cậu bị nắm đến hằn lên dấu đỏ.

” Chỉ nói chuyện mà khó khăn đến thế? Em đừng quên chúng ta từng...” Lời nói của anh bị cắt ngang trắng trợn.

” Chúng ta cơ bản là chưa từng quen biết nhau. Tôi không biết anh. Mà, anh không thấy người đàn ông lúc này đang đợi tôi sao? Đừng làm phiền..tôi. ” - Vương Khánh cố gắng điều chỉnh nhịp thở cả giọng nói để không phải lộ ra sự bối rối của mình. Không ai thấy được bàn tay phía sau lưng cậu đang siết lại thật chặt...

Những hành động, cử chỉ, sự thờ ơ lúc này, tất cả Đình Quân đều sẽ chịu được. Anh sẽ gạt bỏ tất cả chùng ầy mà tiếp tục tìm cách nói chuyện với Vương Khánh. Nhưng câu nói cuối cùng kia tuôn ra như bóp chết đi trái tim đang đập trong lồng ngực anh, chặt đến không thở được.

Chúng ta chưa từng quen biết nhau.

15. Chương 15

Chúng ta chưa từng quen biết nhau.

Cánh tay rắn chắc kia dần buông lỏng rồi thu lại hoàn toàn. Đình Quân trưng ra một nụ cười gượng gạo, ngược mắt nhìn con người đối diện, cố gắng đè nén đi tâm tư rối loạn:

” Ừm, thật xin lỗi đã làm phiền cậu. Tôi đây đã nhầm người. Thật xin lỗi. ” Dứt lời anh len qua cả hai mà đi khỏi chỗ đó.

Bóng lưng kia thật vững vàng, bước đi thật dứt khoát, trong lòng Vương Khánh chợt trống rỗng, như mất đi một thứ gì đó. Ánh mắt cậu không rời khỏi hình dáng kia, hai bàn tay đều đỏ lên do lúc này đã vô thức mà siết chặt quá.

Đình Quân, em xin lỗi. Chúng ta căn bản là không thể bên nhau mà, nhĩ. Hít một hơi thật sâu rồi khẽ thở ra, cậu đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, giọng lạnh băng:

” Hết việc của anh rồi. Tôi về đây. ”

” Ấy nha Tiểu Vương, em đừng phũ phàng thế có được không? Lúc này còn nhấn tin bảo anh đóng kịch với em, bây giờ xong việc liền phũ đuôi à? ” - Mặt dày thì vẫn là mặt dày, ông chủ họ Trịnh đưa tay ra ngăn cản đường đi của cậu.

” Chứ muốn trả công bằng gì? Anh rõ ràng thừa biết tôi không muốn gần gũi với anh mà. Khó chịu chết đi được a. ” - Vương Khánh lườm nhẹ gã kia.

” Haiz, thôi được thôi được. Tôi không chấp nhất với em nữa. Chào cưng. ” - Dứt lời liền đưa tay vẫy vẫy với Vương Khánh.

Cậu vừa quay lưng định cất bước, đằng sau vọng lên giọng nói của ông chủ họ Trịnh, từng chữ đều rõ ràng rành mạch:

” Mà Tiểu Vương, em nên nhớ một ly nước bị đổ sẽ không bao giờ làm đầy lại bằng những giọt nước cũ đâu. Đừng để bản thân mình phải hối hận. ”

” Tôi thừa biết, anh không cần nhiều lời!! ” - Vương Khánh nói mà không quay đầu lại. Cậu sợ rằng gã kia sẽ thấy đôi mắt này đã đỏ lên từ lâu...

Cậu biết chứ, biết bản thân đã thích Đình Quân lâu rồi. Từ lúc gặp anh ở Mỹ, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, sau đấy lại gặp anh tại quê hương. Hôm đó anh say thật say, trông nét mặt anh thật đau đớn, có lẽ vì chuyện tình cảm. Lòng ngực Vương Khánh lúc ấy cũng đã nhói lên, tự dưng cảm thấy thương xót cho con người ngốc nghếch kia. Bản thân không kìm được lại ra tay giúp người ta, ngồi suốt gần ba mươi phút để trông anh trong khi chờ người nhà đến đón, còn tận tình đỡ cả người nặng nề nồng nặc mùi rượu ấy ra đến xe. Thích đến vậy đấy, mà khi biết rõ gia thế của Đình Quân, Vương Khánh ngược lại cảm thấy tự ti vô cùng. Sợ rằng mình sẽ gây trở ngại cho cuộc sống tương lai sau này của anh, nghĩ thế nên lại không dám tiến tới.

Con đường yêu người cùng giới này không bao giờ dễ dàng. Xung quanh là những rào cản sắt nhọn, tình yêu của hai người lại như quả bóng bay, nó nhẹ nhàng, mà cũng rất mong manh. Chỉ cần một chiếc kim nhọn cũng đủ chọc vỡ quả bóng đó. Thế là mọi chuyện chấm dứt.

Thà rằng không bắt đầu sẽ không đau, còn hơn bắt đầu rồi lại kết thúc ảm đạm.

Đình Quân tốt như thế, chắc chắn sẽ có người yêu thương anh thật lòng, ít nhất gia thế cũng sẽ giống nhau, như vậy mới có thể hòa hợp mà sống cùng nhau. Chỉ như thế cũng đủ làm Vương Khánh yên tâm rồi...

Bước đi lang thang trên con đường vắng tanh, gió thổi từng đợt đến lạnh cả sống lưng. Hai bàn tay Vương Khánh xoa xoa tạo lực ma sát để ấm hơn, trời lạnh chết mất thôi. Cũng vì sương xuống, nhiệt độ ngày càng giảm, làm cho những giọt nước trên gương mặt kia cũng khô lại.

Hoàn cảnh Vương Khánh thật ra cũng chật vật đôi chút. Học hết cấp ba, cậu xin vào học nghề bartenders. Mỗi ngày đi làm cậu đều phải đi bộ ra bến xe mất hai mươi phút, sau đấy xuống trạm tiếp tục đi tiếp

khoảng ba cây số nữa. Cuộc sống khó khăn đó cứ lặp đi lặp lại một cách nhàm chán và quạnh quẽ. Bên cạnh cậu cũng chẳng còn người thân, một mình tự lập nuôi sống bản thân.

Điều này chính Đình Quân kia cũng biết, anh đã nhờ người điều tra lai lịch của Vương Khánh. Cầm tư liệu trên tay, anh không khỏi xót xa. Một bên ngưỡng mộ tên nhóc này, một bên lại yêu thương hẳn hơn cả lúc trước.

Vương Khánh lúc này bước nhanh hơn một tí, hai chân tiếp đất với mấy tiếng bình bịch. Cậu đang cố gắng chạy thật nhanh về nhà. Ngoài này, cậu đang sắp chết cóng mất rồi.

Trước mắt dần hiện ra một tòa chung cư cũ kỹ, ánh đèn đường màu vàng nhạt, loe lét chập sáng chập tắt. Vương Khánh dừng lại, điều chỉnh nhịp thở, sau đấy từng bước đi lên bậc cầu thang.

Không biết có phải trời quá lạnh không mà hai chân Vương Khánh như đang bủn rủn cả đi. Bước đi cũng không được vững, dáng người liêu xiêu như muốn ngã.

Và cậu bị ngã thật.

Cả cơ thể gầy gầy ấy nghiêng hẳn một bên, gần như là sắp tiếp đất một cách đau đớn. Song, Vương Khánh lại mơ màng thân thể mình vẫn đang ổn, mặt khác còn được dựa vào thứ gì đó rất mềm và ấm. Ấm quá đi...

Đình Quân hơi nhăn mặt, hai cánh tay dùng lực đỡ lấy cơ thể người kia, kéo hẳn vào lòng mà ôm, khẽ sờ sát tai mà mắng yêu:

” Em đúng là không biết chăm sóc bản thân a! ”

16. Chương 16

” Em đúng là không biết chăm sóc bản thân a! ”

Hai cánh tay Đình Quân đỡ dưới nách Vương Khánh, gượng cả cơ thể của cậu đứng dậy, sau đó quàng một tay cậu qua cổ mình rồi bế cả người kia lên.

Theo như hồ sơ điều tra được thì nhà Vương Khánh nằm ở lầu ba, phòng 303. Ai nha, tận lầu ba lần đó, Vương Khánh, em định giết anh à, haiz.

Đình Quân vẻ mặt hơi nhăn, Vương Khánh không nặng nhưng mà bế cơ thể này lên đến lầu ba thì thật phi thường rồi. Bước lên đến được lầu hai, anh dừng lại đặt Tiểu Khánh xuống bậc thang cho cậu dựa vào tường, còn anh thì ngồi thở hồng hộc trông đến là thương.

Ngồi cạnh Vương Khánh đang ngủ say không biết gì kia, Đình Quân trong lòng nở cả vườn hoa. Tâm tình bỗng chốc tốt hẳn lên. Lúc này trong quán rượu, không khí ở đấy đặc một mảng mùi chua, anh là ghen đến mức muốn nện cho tên kia một cước. Mà nghĩ lại, Vương Khánh đúng là lấy vải thưa che mắt thánh.

Nhìn tên kia sán lại một cách không bình thường đã đành, lại nhìn đến hành động, cử chỉ của Tiểu Khánh có chút gượng gạo, miễn cưỡng. Thế không phải là đang đóng kịch à?

Em là tên gốc tử, Vương Khánh!

Đình Quân bật cười trong màn đêm tĩnh mịch kia, nụ cười trông khá ngốc, nhưng là nụ cười của sự hạnh phúc. Anh đang hạnh phúc lắm.

Đình Quân quay sang phía Vương Khánh, nhẹ đưa tay chạm vào khuôn mặt gầy gầy, trắng nõn của cậu, sau đó trong vô thức mà nhích lại gần một chút nữa, môi anh dán lên đôi môi nóng như lửa của Vương Khánh, bất ngờ lùi lại.

Vương Khánh bị sốt rồi?

Trong một phút, cả người cậu đã nằm gọn gàng trong lòng Đình Quân. Ở ngoài trời lâu quá, em sẽ bệnh nặng thêm mất. Nghĩ vậy, bước chân của anh ngày càng nhanh hơn.

Đứng trước phòng 303, đôi mày Đình Quân lúc này mới được dẫn ra. Đến nơi rồi, mệt đứt hơi luôn nha.

Một tay đỡ Vương Khánh, một tay tìm chìa khóa...trong túi áo mình. Cả cái chìa khóa nhà Đình Quân cũng không buông tha!!

Cạch. Đẩy cửa đi vào nhà. Căn phòng tối om một mảng, bầu không khí trong đây hơi ngọt ngào. Đưa tay rà chỗ công tắc, đèn sáng vụt lên.

Thì ra đây là chỗ Vương Khánh sống đó sao. Đơn giản thật!

Một căn bếp nhỏ, một ghế sofa giữa phòng khách, một phòng ngủ. Vật dụng trong nhà cũng không được nhiều, cực kỳ đơn...sơ!

Đình Quân đặt Vương Khánh trên giường, nhẹ nhàng vén chăn đắp cho cậu, sau đó xoay người ra ngoài.

Bước chân của Đình Quân tiến thẳng vào căn bếp nhỏ, anh đưa mắt ngó dáo dác tìm thứ gì đó có thể nấu cháo cho Vương Khánh. Lục lọi tất cả các ngăn trong tủ lạnh, anh may mắn tìm được một ít rau củ, hành lá, một chén thịt nạc v.v..

Sau khi tìm đủ nguyên liệu cần dùng, anh xoay người đến bếp bắt tay vào việc.

Hình dáng lom khom cúi người xuống thái rau củ của Đình Quân trông không kém phần đảm đang tí nào cả. Tay nghề của anh cũng rất tuyệt, không hề vụn vè như thường ngày. Anh là đang cố gắng làm gì đó cho người mình yêu cảm thấy hạnh phúc. Đơn giản thế thôi!

Cuối cùng Đình Quân cũng xong công đoạn chuẩn bị nguyên liệu, giờ đợi cháo sôi lên rồi bỏ tất cả vào, nêm nếm một chút gia vị, sau đấy chờ cho nguyên liệu chín mềm, thế là hoàn tất.

Nghĩ đến đây, Đình Quân khoe miệng cong lên mãn nguyện. Anh lấy khăn lau đi hai bàn tay ướt nhem, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ.

Vương Khánh vẫn ngủ một cách ngon lành. Tấm chăn không còn nằm như cũ, nó bị vén lên một nửa để lộ đôi chân thon thon gầy gầy của ai đó. Đình Quân mỉm cười đi đến giường, ngồi xuống bên cạnh. Đôi mắt Vương Khánh lúc ngủ thật đẹp, hàng mi đen cứ run run, cái miệng lại hay mím chặt rồi thả ra.

Em ngủ kiểu gì vậy hả, tên ngốc này. Đình Quân khom người xuống hôn lên trán cậu rồi rất nhanh đã thu người lại. Đôi mắt đen láy kia đang nhìn chăm chăm vào anh, vẻ mặt hơi ngỡ ngàng.

Ai vậy? Hình dáng này sao giống giống Đình Quân nhỉ? Cơ mà anh ta làm gì ở đây được chứ? Mình nằm mơ nữa sao? Nãy giờ cứ mơ thấy anh ta hôn mình a...

Vương Khánh ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường. Hai tay dụi dụi mắt, đồng thời cũng nhéo đuôi mình một cái.

Đauuuu!!!!!!

Mình không nằm mơ, người đối diện chắc chắn là...Đình Quân.

Người ta dậy rồi, người ta đã thấy mày làm bậy trong lúc người ta ngủ rồi, Đình Quân à. Thế thì có mắt hình tượng với người ta không nhỉ? Chắc không đâu, dù sao mình cũng mặt dày đến cạ được mặt đường rồi còn gì..

Đình Quân nghĩ ngợi một lúc rồi liền mở miệng:

" Em dậy rồi sao? Có mệt lắm không? "

Anh ta ân cần như vậy từ bao giờ thế.

" Ừm...tôi chỉ hơi nhức đầu thôi. Nhưng làm sao anh ở đây được vậy? " - Vương Khánh né đi ánh mắt người kia mà nhìn xuống giường, hai bàn tay siết chặt tấm drap.

” Đứng đợi trước nhà em. Lúc thấy em về, định ra gặp em một lát nhưng em lại ngắt đi, nên anh đã đỡ em lên nhà. ” - Đình Quân dịu dàng kể lại.

” Làm sao anh vào nhà được? Anh biết chỗ cất chìa khóa à? ” - Vương Khánh nhú mày, nghi hoặc hỏi. Không lẽ anh ta có chìa khóa riêng..?

” Nó đây! ” - Vừa nói anh vừa hươ hươ chiếc chìa khóa trước mặt Vương Khánh.

Khuôn mặt trắng nõn kia bỗng chốc tối sầm lại, đôi mày chau vào nhau, hai mắt chớp chớp như không tin điều mình thấy.

” Anh cũng ghê gớm thật nha. Hay thật á! ” - Vương Khánh ngược mặt, nhìn thẳng vào Đình Quân, cười giễu.

” Em muốn nói gì cũng được. Trước tiên phải ăn cháo cái đã. ” - Đình Quân nhún nhún vai, xoay người ra ngoài.

Vương Khánh lúc này tâm tư đang dao động, à không, là rối loạn mới đúng. Tim cậu đập mạnh đến nỗi nghe được cả tiếng thành thịch. Tim à, mày hãy ngoan ngoãn đập nhẹ một chút đi, đừng làm loạn.

Vương Khánh đưa tay lên ngực trái kìm lại mấy tiếng thành thịch xấu hổ kia.

Bỗng cánh cửa phòng mở ra làm cậu giật cả mình, ngược mắt lên vừa vặn thấy Đình Quân hai tay đang bưng một cái mâm đi vào. Cậu hít hơi thật sâu rồi nhẹ thở ra.

” Đây, em ăn liền cho nóng. Chỉ là cháo thị nạc thôi, em ăn thử xem có vừa miệng không? Đây là lần đầu anh nấu nên anh cũng không chắc nữa..ha..” - Đình Quân đặt mâm xuống bàn, trưng ra vẻ mặt cười khổ.

Chưa bao giờ cậu thấy anh trong bộ dạng này, người đứng đó cứ đưa tay vò vò tóc, cười lên trông rất ngốc. Chợt khóe miệng Vương Khánh cong lên.

” Được, để em thử. ” - Vương Khánh đưa tay cầm chén cháo lên rồi từ từ húp từng muỗng còn bốc khói nghi ngút.

Vị không tệ. Đúng hơn là rất ngon. Vương Khánh à, sao tim lại đập mạnh nữa vậy? Lại còn cảm động muốn ôm người ta nữa chứ...

” Sao? Ngon chứ? ”

” Hơi mặn. ” - Vương Khánh mắt vẫn dán vào chén cháo.

” Ấy, thế để anh nêm lại. Đừng ăn mặn quá, không tốt! ” - Đình Quân đứng bật dậy, đưa tay định lấy lại chén cháo thì bị Vương Khánh đẩy ra.

” Đùa đấy, cháo rất ngon.” - Nói xong cậu ngửa mặt lên cười với anh.

” Ồ, ra là đùa. Trêu anh làm em vui lắm à? ” Hai tay khoanh trước ngực, Đình Quân nghiêng đầu dò xét.

” Vui chứ. ” - Vương Khánh không khách khí mà gật đầu cái rụp.

” Thế thì tiếc cho em rồi. Anh không muốn làm hề để mua vui cho em, anh chỉ muốn làm gì đó ý nghĩa hơn cho em thôi, Vương Khánh. ” - Dứt lời Đình Quân hơi cúi người xuống, một cái hôn nhẹ nhàng đặt lên chóp mũi người kia.

Vương Khánh giương mắt nhìn anh, không chớp cũng không nhắm lại, cứ thế mà nhìn chăm chăm vào Đình Quân. Sau đấy cậu nhướn người lên gần sát tai anh, cười nhẹ:

” Cảm ơn anh.”

” Hình như vẫn còn thiếu... ” - Đình Quân vẫn nghiêng nhẹ đầu nhìn Vương Khánh, tay còn sờ sờ cảm chờ đợi.

Vương Khánh lúc này đã dẹp bỏ toàn bộ sự ngượng ngùng ra sau đầu, hai tay ôm quanh cổ Đình Quân, gương mặt cậu nằm gọn trong hõm cổ anh, thì thào:

” Em cũng thích anh nữa! ”

17. Chương 17

Em cũng thích anh nữa!

Thanh âm của câu nói rất nhẹ, nhẹ như tiếng hát của Vương Khánh lúc trong mơ vậy. Đình Quân vươn hai tay ôm chặt cậu trong lòng, vò vò mái tóc mà hỏi lại:

” Thích thôi hả? ”

” Chứ anh muốn gì? ”

” Lên một nấc nữa đi. Thích còn nhẹ quá.” Đình Quân vô sỉ được voi đòi tiên.

Vương Khánh lúc này buông lỏng tay, mặt đối mặt với anh, nhú mày:

” Anh đòi hỏi thật đó. Không thể dung túng mà đáp ứng mọi thứ anh muốn được, như vậy sẽ sinh hư!”

Bản thân thấy mình không thể dụ dỗ được con người trước mặt, Đình Quân tỏ ra hơi thất vọng, tay ôm hờ eo Vương Khánh. Miệng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cứ mấp máy khiến người kia mất kiên nhẫn.

” Anh bị sao thế? Bệnh hả?” Vương Khánh đưa tay sờ sờ trán anh, nhiệt độ bình thường mà, đâu có bệnh.

” Không sao. Anh chỉ là...đang vui. ” Đình Quân nhoẻn miệng trưng ra nụ cười ngây ngô, chốc chốc lại cúi người hôn lên trán cậu người yêu vài cái.

Vương Khánh bắt đầu ngọ nguậy người để thoát khỏi vòng tay đầy ma lực kia, đem cả thân thể vẫn còn nóng hừng hực ngồi phịch xuống nệm, thuận tay kéo luôn cả Đình Quân ngồi xuống bên cạnh.

” Nói đi, anh thích em như thế nào?”

Từ trước đến giờ Đình Quân luôn là người con trai khéo léo trong cách ứng xử với mọi người xung quanh. Anh rất biết dùng lời lẽ ngon ngọt để làm mát lòng thiên hạ. Một lời tuôn ra không những thu hút mấy cô gái nóng bỏng mà cả những chàng trai nhẹ dạ khác cũng say nắng.

Nếu như câu hỏi kia là người khác nói vào lúc thường lệ thì Đình Quân chẳng ngần ngại mà đáp trả bằng lời mật ngọt ngay. Nhưng không hiểu sao hiện tại chỉ thấy anh vò đầu bứt tóc, nặn mãi mới ra một câu:

” Từ nhỏ đến lớn anh không bao giờ vào bếp nấu ăn dù bản thân có biết một chút ít nhưng lại cực lười để làm cho người khác. Hôm nay anh đã đích thân vào bếp nấu cháo giải cảm cho em. Đây là tình cảm của anh. Em đã hiểu chưa?”

Đình Quân nói liền một hơi chẳng thềm ngắt quãng, do anh ngốc hay cố tình như thế nhỉ? Nói xong khuôn mặt đỏ lựng, hai tay liên tục xoa xoa ngực, cố gắng hít thở lấy lại hơi.

Bây giờ thì anh ngốc hay em ngốc đây?

Vương Khánh nhìn không được cười lên thành tiếng, nắm ngón tay đan xen vào bàn tay lành lạnh kia, cứ như thế mà không chịu nói gì.

” Sao? Cảm động không nói nên lời rồi phải không? Anh biết mà. ” - Đình Quân lấy tay che miệng kìm đi tiếng cười sắp vang ra đến tận cửa, vẻ mặt gian manh dần lộ ra.

Anh chỉ định trêu Vương Khánh một tí, không ngờ cậu lại cảm động đến không nói nên lời. Điều này tất nhiên làm Đình Quân rất đắc ý mà cười thỏa mãn một trận.

Vương Khánh giương mắt nhìn cái con người sói lang trước mặt, tức giận đến tỏa khí nóng khắp người, gương mặt trắng trẻo liền tức khắc nhuốm một sắc hồng.

” Anh trêu em vui lắm à? ”

” Lúc này em cũng trêu anh là gì. Coi như huê đi. ” Mái tóc nâu nâu mềm mượt của Vương Khánh lần nữa bị vò đến rối tung.

” Xùy xùy, em ngủ đây! ” Vương Khánh then quá đành xua tay đuổi Đình Quân sang hẳn một bên, cả người ẩn núp dưới tấm chăn bông, giả vờ ngủ.

Đình Quân lúc này cũng chịu im lặng mà nằm xuống bên cạnh. Anh đưa tay mò mò phía túi quần lấy điện thoại. Mấy ngón tay linh hoạt lướt lướt trên màn hình, sau đấy còn nở nụ cười đầy bí hiểm.

Tít tít.

Vương Khánh tội nghiệp đang đếm cừu để đi vào giấc ngủ thì tiếng chuông báo tin nhắn reo lên đánh sập hoàn toàn sự cố gắng của cậu. Mặt nhăn mày nhíu đưa tay với lấy điện thoại, trong bụng cậu thầm mắng ai vô duyên đến chừng này.

Trên màn hình xuất hiện một dãy số lạ hoắc, Vương Khánh nhầm tưởng tin rác nhưng vẫn mở lên xem nội dung bên trong.

Ánh sáng nhàn nhạt cùng dòng chữ trên điện thoại phản chiếu qua đôi mắt của Vương Khánh. Dòng tin nhắn vắn vắn sáu chữ nhưng nó đủ sức làm Vương Khánh áp chặt điện thoại vào lòng mà yên tâm chìm vào giấc ngủ ngon.

” Vương Khánh, anh rất thích em! ”

Hôm sau Đình Quân đã thức dậy từ sớm. Bóng dáng một người con trai đeo tạp dề đang loay hoay nấu bữa sáng thật ôn nhu đến đốn tim người khác.

Một bên nồi canh nấm đang sôi, một bên Đình Quân đang xắt thái rau củ, sau đấy anh còn lấy mui múc một ít canh lên nếm. Từng bước từng bước trông rất thuần thực.

Nhị thiếu gia nhà ta đảm đang hơn rồi!

Hai mươi phút sau, mọi thứ đều hoàn tất. Thức ăn được bày lên bàn thành một vòng tròn. Khói bốc lên nghi ngút, mùi thơm đến nức mũi.

Đình Quân đứng đó chép chép miệng ra vẻ hài lòng, đưa tay ra sau tháo tạp dề rồi quay gót vào phòng.

Vương Khánh vẫn đang say giấc ngủ, hai tay siết chặt chiếc gối ôm như một con gấu trúc ngoan ngoãn vậy.

Đình Quân đi đến bên cửa sổ kéo rèm, ánh sáng ban mai theo đó xuyên qua tấm kính trong suốt mà chiếu thẳng vào chỗ nằm của Vương Khánh.

Bị nắng rọi thẳng chính diện, đôi mày Vương Khánh nhẹ chau lại. Chói mắt quá. Đình Quân đáng ghét dám đánh thức mình dậy vào giờ này...

Trong bụng hờn dỗi, Vương Khánh ngồi dậy tựa lưng vào thành giường, hai tay dụi mắt cố gắng tỉnh táo.

” Dậy đi nào, đồ ăn đã chuẩn bị hết rồi. ” Đình Quân thấy Vương Khánh mặt nhăn nhíu vì bị đánh thức nên liền sải bước đến ngồi xuống bên cạnh vỗ về.

” Ừm..hử? Anh nấu bữa sáng rồi ư? ” Nghe được người yêu chuẩn bị bữa sáng, mắt Vương Khánh sáng rực lên, vừa ngạc nhiên vừa vui vui.

” Ừ, đừng có ngạc nhiên như thế. Được rồi, dậy rửa mặt đi nào, con mèo lười này. ” Đình Quân đưa tay kéo Vương Khánh cùng đứng dậy.

” Aiz, em biết rồi. Đợi một chút đợi một chút. ” Vương Khánh vò vò mái tóc bù xù như lông nhím của mình, hai chân lê bước chậm chạp vào phòng tắm.

Đình Quân cũng theo đằng sau, anh đứng dựa người vào thành tường, hai tay khoanh trước ngực ngắm nghía con người đối diện.

Vương Khánh mép miệng dính đầy bọt kem đánh răng ngược mắt lên thì trông thấy Đình Quân đang phản chiếu trong gương, đôi mắt mở to thoáng giật mình:

” Anh nhìn em làm gì? ”

” Chỉ nhìn thôi cũng không cho à? ” Giọng điệu lưu manh sỏi lang quá đấy.

” Xùy, thích thì cứ nhìn, nhưng không được chán gương mặt đẹp trai này đâu đấy. ” Vương Khánh nhếch môi đe dọa.

” Nếu chán thì em làm gì? ” Đình Quân nghiêng đầu khiêu khích.

Vương Khánh súc miệng sùng sục, sau đấy rửa mặt thật sạch sẽ rồi mới tiến lại gần chỗ Đình Quân mà quàng cả hai tay lên cổ anh, lờm nhẹ:

” Bớt đùa đi. Anh mà cũng có lúc chán Vương Khánh này sao? Kiếp sau đi nhé. ”

” Haha...người yêu tôi tự tin quá rồi đấy. ” Bị sự tự tin vượt mức quy định của Vương Khánh làm cho bản thân anh phải bật cười.

Không gian chợt lắng xuống, mọi thứ đều im thin thít, chỉ còn hơi thở đều đều của cả hai hòa lẫn vào cảnh vật.

Đình Quân lướt nhẹ đôi môi lạnh lạnh của mình trên chóp mũi hồng hồng của người kia.

18. Chương 18

Bữa sáng nhanh chóng được giải quyết sạch sẽ. Vương Khánh rất thích thú khi thưởng thức đồ ăn do Đình Quân làm, cậu vừa ăn vừa ngâm nga bài hát nào đó.

Xem ra tâm tình đang rất tốt.

Từ nhỏ, Vương Khánh đã mồ côi cha mẹ trong vụ tai nạn giao thông và được bà ngoại cứu mang. Mọi việc trong nhà đều tự bản thân cậu gánh vác. Nhờ sự nhanh nhạy, thông minh mà Vương Khánh đã xin vào làm thêm ở một cửa hàng nhỏ, dùng số tiền lương ít ỏi để đóng tiền đi học.

Cuộc sống vất vả đó kéo dài suốt mười lăm năm. Năm nay Vương Khánh đã hai mươi hai tuổi và đang sống tự lập một mình. Sự ra đi của bà ngoại là một mất mát to lớn đối với cậu. Chỗ dựa tinh thần cuối cùng đó bỗng biến mất, trong lòng cậu cũng hụt hẫng đi vài phần.

Có lẽ từ đó cũng sinh ra một Vương Khánh lãnh đạm, lạnh lùng, không tin vào tình cảm, cũng không dám yêu thương ai. Vì thế mà bao năm nay, cậu chỉ có thú vui lừa gạt những gã đàn ông cột cớm vây quanh cậu mỗi đêm chứ chẳng hề nảy sinh một chút gì với họ.

Và rồi Vương Khánh gặp được Đình Quân qua những lần gặp gỡ tình cờ đến không thể tin được. Từ đấy tình cảm cũng ngày càng được bồi đắp, núi bằng như cậu lại được một Đình Quân đào hoa kia làm cho tan chảy.

Cứ tưởng cả hai sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau nữa và tình cảm kia rồi sẽ dần rơi vào quên lãng, bóng dáng người con trai lịch lãm, anh tuấn kia cũng phai nhạt đi trong tâm trí.

Nhưng bây giờ, Vương Khánh đã xác định được: Bản thân mình không muốn mất Đình Quân, càng không thể xảy ra chuyện cậu sẽ buông tay anh trước. Nếu Đình Quân cảm thấy chán nản với mối quan hệ này, cậu sẽ cố gắng dùng tất cả tình cảm để níu kéo. Vậy đấy!

Đình Quân thấy Vương Khánh đứng trầm ngâm từ nãy đến giờ, trong lòng chợt lo lắng liền đi đến bên cạnh hỏi han:

” Em sao thế? Lại không khỏe sao?” Thanh âm của anh thật trầm nhưng vẫn có thể nhận ra tia dịu dàng trong đó.

” A...không sao. Tự dừng em nhớ lại chuyện xưa thôi. ” Bị hơi nóng phả vào làn da làm cho Vương Khánh khẽ giật mình, lát sau liền quay người lại cười hì hì với Đình Quân.

” Được rồi, đừng có mơ mộng quá đấy, ngốc tử! ” Hành động gõ nhẹ vào trán người yêu dường như sắp trở thành thói quen của nhị thiếu gia anh rồi.

Vương Khánh bị gõ nghe rõ một tiếng cốp, mặt mày tức khắc nhăn nhó, bàn tay thon gầy xoa xoa lên trán, mè nheo:

” Anh đừng có cốc đầu em nữa, đồ hung dữ. ”

” Là đánh yêu, đánh yêu đấy! ” Đình Quân chẳng màng đến lời oán trách của Vương Khánh, thần nhiên nhún nhún vai ngụy biện cho hành động của mình.

” Thôi nào, đừng hờn dỗi nữa. Anh đi làm nhé. Hôm nay xin nghỉ ở nhà đi, sức khỏe của em chưa ổn đâu. Tối nay muốn ăn gì?” Đình Quân một tay xách cặp, một tay làm trò trên khuôn mặt trắng trẻo kia.

” Anh...định ở lại thêm một đêm nữa hử? Mẹ anh lo đấy. Con trai cưng của mẹ mà nhỉ. ”

” Anh sẽ báo với mẹ mà.”

” Ồ...ừm. Thế thì tối nay em muốn ăn sườn sốt chua ngọt, canh súp gà, bánh kem để ăn khuya nữa, tự đừng thêm ngọt a. ” Vương Khánh nở nụ cười tươi rói vùi vĩnh anh.

” ... Bây giờ thì ai được cưng chiều thành ra sinh hư đây hửm? ” Đình Quân bắt đắc dĩ thở dài, cưng chiều người yêu là vậy đấy, dù rất không hài lòng nhưng vẫn phải chấp nhận.

” Hi hi nhớ đó nha. Rồi anh đi làm đi, không trễ giờ đó.” Vương Khánh trưng ra vẻ mặt ngây ngô, hai tay kéo kéo Đình Quân ra cửa thúc giục anh đi làm.

Ra đến cửa, Đình Quân thuận tay cốc đầu cậu người yêu một cái trước khi rời đi. Vương Khánh tay xoa xoa trán, lẳng lặng đứng nhìn bóng dáng anh khuất dần, khóe miệng không quên cong lên một chút.

Khi bóng dáng Đình Quân đã hoàn toàn mất khỏi tầm mắt, Vương Khánh mới quay người đi vào trong nhà. Cậu đi đến chiếc ghế sofa thả lỏng cả cơ thể xuống cái nơi êm ái đó, tay với lấy điện thoại tìm số.

Đầu dây bên kia rất nhanh đã bắt máy: ” A lô? ”

” Chào anh, tôi là Vương Khánh đây. Tôi muốn gặp anh nói chút chuyện có được không? ”

Người đàn ông bên kia trầm ngâm một lúc lâu mới lên tiếng: ” Được. Mười một giờ trưa tại quán mì Châu Hạ, chắc là cậu biết? ”

” Vâng, tôi biết. Thế 11h chúng ta sẽ gặp nhau tại đó. Chào anh. ”

Đúng mười một giờ như đã hẹn, Vương Khánh đứng trước quán mì Châu Hạ ngẫm ngía một chút. Sau đấy, cậu đẩy cửa bước vào, mắt ngó dáo dác tìm người đàn ông lúc này.

Buổi trưa ở đây khá đông khách. Cũng đúng, đây là quán mì ngon nhất nhì khu này mà. Quán Châu Hạ nằm ngay mặt tiền, tuy hơi nhỏ nhưng rất sạch sẽ, thuận mắt. Nhìn những sợi mì vàng óng cuộn thành vòng tròn, nước dùng lại ngọt của vi xương ống, đậm đà hương vị truyền thống.

Vương Khánh nhất thời chép chép miệng, bụng cậu đã tiêu hóa gần hết bữa sáng, bây giờ thì đói meo rồi. Lấy tay xoa bụng kìm lại tiếng kêu xấu hổ phát ra từ bao tử, cậu bước đến một bàn ăn gần đó.

Hình như người kia vẫn chưa đến. Vương Khánh trong bụng trầm nghĩ. Ngồi chờ đợi một lúc, cậu cảm thấy hơi chán nên đành nghịch tất cả những thứ có trên bàn. Nghịch một thì đưa mắt ngắm khung cảnh bên ngoài cửa kính.

Hôm nay trời thật đẹp. Nắng không quá chói chang, dịu dịu nhân nhật, thật dễ chịu làm sao. Đối diện quán mì là cửa hàng hoa Bạch Vĩ. Chủ cửa hàng là một anh chàng điển trai hoạt bát, vui vẻ. Nhìn xem, có biết bao cô gái cứ đua nhau vào trong đó vây quanh anh.

Chậc, thế này thì mỗi ngày anh ấy thu được bao nhiêu lợi lộc nhỉ? Quá đắt rồi đi.

Vương Khánh chợt cong khoe miệng lên. Nụ cười của nắng ban mai, làm chói mắt mọi người xung quanh. Bỗng phía trước mặt tối đi một ít, Vương Khánh ngược mắt lên vừa vặn chạm mặt một người đàn ông.

” Xin lỗi, cậu chờ có lâu không? ” Người đàn ông ngồi xuống đối diện, gương mặt toát ra một nét lịch sự, nho nhã hiếm thấy.

“... Không lâu, tôi cũng mới tới thôi. ” Vương Khánh đã mất đến mấy giây để phản ứng lại.

” Ồ, vậy chúng ta gọi món nhé. ” Người đàn ông kia nói xong liền quay sang người phục vụ ” Cho tôi hai suất mì, cảm ơn. ”

Bề ngoài người này rất có phong thái của một vị chủ tịch. Cử chỉ cả lời nói đều lịch thiệp, nho nhã, có phần hơi lạnh nhạt. Ánh mắt đó trông thật quyết đoán. Người này...không phải là anh trai Đình Quân đi? Khác nhau đến thế này cơ mà...

Vương Khánh trong bụng thầm nhận xét.

” Cậu là Vương Khánh? ” Lần này lại là Đình Huy lên tiếng.

” À vâng...Anh là...” Vương Khánh hồi hộp đến quên luôn tên người này, chỉ chắc chắn rằng người đang ngồi trước mặt mình đây là anh trai Đình Quân thôi.

” Tôi tên Đình Huy, là anh trai Đình Quân. ” Đình Huy khẽ nhếch môi cười mỉm. Xem ra anh khá điềm tĩnh khi giới thiệu thân phận mình.

” À....ừm...” Vương Khánh vẫn không nói được lời nào, hai tay cậu đan vào nhau chặt đến trắng bệch.

” Không cần hồi hộp đến thế. Cậu mà bị gì thì Đình Quân sẽ không để yên cho tôi đâu. ” Đình Huy ngồi đối diện chống cằm, khoe miệng anh lúc này giương cao hơn.

” Anh biết rồi sao? ” Vương Khánh đã không khống chế được cảm xúc, cứ thế hét lên.

Dường như cảm nhận được những ánh mắt xung quanh đang hướng thẳng về mình, hai má Vương Khánh liền đỏ ửng, vội ngược mặt nhìn Đình Huy cười ngây ngốc.

” Cậu thật kỳ lạ. Người hẹn tôi ra đây là cậu, vậy mà bây giờ cậu cứ ngượng ngùng, hồi hộp như thế này. ” Đình Huy dừng lại nhấp một ngụm nước trà ” Hừmm, mà đúng là tôi đã biết chuyện của hai người rồi. ”

Lời nói mang theo ngữ khí nhẹ nhàng nhưng đủ sức làm sống lưng Vương Khánh lạnh băng. Người nhà Đình Quân biết chuyện, liệu anh ấy có ổn không nhỉ?

” Anh sẽ không cấm đoán chúng tôi chứ? ” Vương Khánh ngược mặt nhìn anh, ánh mắt rất trông chờ một câu trả lời thỏa đáng.

Đình Huy dường như bị bất ngờ trước câu hỏi kia, anh trầm mặt hồi lâu rồi mới trả lời:

” Vương Khánh, chuyện của hai người cơ bản tôi không có quyền can thiệp. Đó là tình cảm của mỗi người, tôi không có quyền hạn cấm hay cho phép. Tôi chỉ biết với thân là anh trai của Đình Quân, tôi tôn trọng quyết định của nó...” Về mặt Đình Huy lúc nghiêm túc trông thật đáng sợ.

Vương Khánh chưa kịp mở lời thì đã bị anh chặn lại: ” Tôi hy vọng cậu sẽ không làm tổn thương nó.”

Tổn thương Đình Quân sao? Đình Huy, anh không biết rồi. Tôi, Vương Khánh, sẽ không bao giờ làm tổn thương em trai anh đâu. Đình Quân chính là định mệnh của tôi, mà đã là định mệnh thì có cố rời bỏ thì vẫn là quay về chỗ cũ thôi, không phải sao?

Hai bàn tay mân mê tách trà nóng, Vương Khánh khẽ hít sâu một hơi rồi nhìn thẳng vào Đình Huy, ánh mắt chạm ánh mắt, lần này cậu không còn hồi hộp nữa, ngược lại rất điềm tĩnh mà trả lời dứt khoát:

” Tôi tuyệt đối sẽ không làm tổn thương đến tình cảm của Đình Quân. Anh yên tâm! ”

19. Chương 19

- Tôi tuyệt đối sẽ không làm tổn thương đến tình cảm của Đình Quân. Anh yên tâm!

Về mặt nghiêm túc của Vương Khánh không khỏi làm Đình Huy ngạc nhiên. Anh thầm vui mừng trong lòng.

"Được rồi, tôi tin cậu." Đình Huy mỉm cười, nhấp miếng trà nóng.

Vương Khánh lúc này thở phào một cái, nghiêm túc như vậy không phải phong cách của cậu. Khó làm quá chừng. Cậu không thêm nghĩ ngợi nữa mà chuẩn bị sẵn đôi đũa để gấp mì ăn. Bao tử này giờ reo tung bừng rồi.

Đình Huy ngồi đối diện cảm thấy người con trai này thật dễ đối phó, có chút ngốc ngốc. Đường như sứt nhớ chuyện gì đó, anh dùng đũa gõ lên đĩa mì của Vương Khánh, ôn tồn nói:

"Còn chuyện này nữa, chuyện về thư ký của Đình Quân, cậu có đồng ý không?"

Sợi mì đang được gấp đến miệng thì bị tuột xuống, Vương Khánh gương mặt buồn thiu, tay sờ sờ chớp mũi:

"Chuyện đó...chuyện đó...tôi sợ tôi không làm được..."

"Thư ký của tôi sẽ hướng dẫn cậu." Đình Huy điềm tĩnh trả lời.

"Anh chắc là ổn chứ? Tôi chỉ giỏi về pha chế thôi, mấy chuyện của công ty, sắp xếp, bày trí, hay gì gì đó tôi đều không biết một chút." Vương Khánh mặt nhăn mày nhíu, lắc đầu nguầy nguậy.

"Tôi bảo cậu làm được là làm được." Giọng nói của anh có phần chuyển sang hạ lệnh. Đúng là vị chủ tịch đáng sợ.

Vương Khánh ngồi đối diện toát mồ hôi lạnh, không biết phải trả lời thế nào, có lẽ do quá sợ mà ăn nói lung tung:

"Bộ công ty của anh không thể tuyển ai vào làm thư ký sao mà lại phải cực lực tuyển tôi vào vậy?"

Không thể tuyển? Ý cậu là công ty tôi không ai thêm vào xin việc làm đúng chứ? Cậu...lời lẽ đã quá to gan đi?

Đình Huy trầm mặc, đũa cũng đã buông, anh đang nghĩ ngợi gì đó. Vương Khánh dường như nhận ra mình đã động chạm đến chủ tịch ác ma nên đành cúi đầu im thin thít.

"Cậu thắc mắc không sai. Lý do tôi tuyển cậu vào vị trí đó đơn giản là phụ giúp Đình Quân, giống như loại động viên tinh thần ấy với cả trông chừng nó hộ tôi nữa."

Ách, anh nói vậy khác nào tôi như bảo mẫu của Đình Quân? Còn loại động viên tinh thần nữa? Cứ như lợi dụng tôi vào để em trai anh siêng năng đi làm ấy?

[Vương Khánh bị tự tin quá mức rồi =))]

"Chuyện này Đình Quân biết chưa?"

"Cậu đồng ý thì thẳng nhóc ấy sẽ biết ngay ấy mà. Sớm hay muộn thôi!" Đình Huy cười đầy ý vị thâm trường.

"Ừm...vậy ngày mai bắt đầu đi làm?" Vương Khánh chớp chớp mắt, hỏi.

"Nếu được thể thì quá tốt." Nụ cười của Đình Huy ngày càng tươi hơn.

"Thế ngày mốt tôi sẽ bắt đầu làm việc."

Ặc, thẳng nhóc con này lời lẽ cứ trật đường trật nẻo thế. Sức chịu đựng của mình hôm nay thật phi thường nha. Đình Huy nhú mày, thở dài:

"Ừ, khi nào tới cứ lên thẳng phòng tôi, thế nhé. Cậu cứ ngồi đây ăn đi, tôi trả luôn phần cậu." Dứt lời Đình Huy đứng dậy trả tiền rồi rời khỏi quán.

Người anh trai này, quả thật đáng sợ.

Đình Quân hôm nay tâm tình rất tốt, cả buổi sáng anh cười nói vui vẻ khiến Phi Phi có chút tò mò.

” Sao hôm nay trông anh vui thế? ”

” Đang yêu. ” Đình Quân sờ sờ mũi, nhếch môi.

“..... ” Phi Phi nhất thời đứng ngậy một chỗ. Hôm bữa nhìn hấn ta còn trông sầu đời thất tình, hôm nay lại đang yêu. Đáng ngờ.

” Nay Phi Phi, cô đang thích ai đúng chứ? ”

Hả? Hấn nói gì vậy? Sao hấn nhìn ra mình đang thích ai đó nhỉ?

” A ha ha...làm gì có a. ” Phi Phi cười ngậy ngốc, tay với lấy cốc nước uống ừng ực.

” Cứ tâm sự với tôi đi, dù sao tôi với cô cũng khá thân nhau rồi mà. Có gì tôi còn tư vấn tình cảm cho cô nữa nha. ” Đình Quân chống cằm, chờ đợi Phi Phi phản ứng. Chắc chắn sẽ rất thú vị.

“ ”

” Thế tôi thắc mắc điều này, làm sao để biết người đó thích mình hay không? ” Phi Phi gương mặt đỏ ửng, ánh mắt không dám nhìn thẳng Đình Quân.

” Ặc, cái này...theo tôi thì người đó sẽ quan tâm, để ý, đôi khi hay hờn vô cớ. ” Đình Quân nhú mày suy nghĩ.

” Người đó lạnh lùng lắm. Làm sao để biết a? ” Phi Phi ưỡn khuất trông đến thương.

” Lạnh lắm à? Cỡ anh trai tôi không? ” Nói xong, khoe miệng nhị thiếu gia cong lên một chút.

Còn Phi Phi thì như bị một búa của thiên lôi bổ xuống đầu, toàn thân lạnh ngắt, đứng hình đến mấy giây. Lát sau, cô gái đáng thương mới từ từ khép mở miệng:

” Ừm..ha..ha...chắc chắc là gần giống chủ tịch..... ” Âm thanh câu nói ngày càng nhỏ dần.

” Cô thích Đình Huy đúng chứ? ” Một câu hỏi rất thẳng thắn, đáng khen cho Đình Quân. Độ mặt dày của anh phải được tán dương rồi.

Nhất búa thứ hai bổ xuống Phi Phi làm cô muốn khóc cũng không được. Đình Quân à, anh tha tôi đi, gì mà như hỏi cung vậy? Tôi thề nếu có hành hạ tôi tôi cũng không nhận a.

Phi Phi không thêm trả lời, ném cho Đình Quân cái nhìn khinh thường rồi đứng dậy đi đến cửa. Cùng lúc đó chủ tịch Đình mở cửa đi vào.

” A! ” Cú va chạm xảy ra trong chớp nhoáng, cả người Phi Phi đều nằm gọn trong lòng ngực Đình Huy. Hai người bây giờ chỉ cách nhau một lớp quần áo:v.

” Có sao không? ” Đình Huy đỡ hai tay Phi Phi, giọng nói anh vẫn lạnh băng không cảm xúc. Hình như anh đang bực bội...

” Chủ tịch!! Tôi không sao... ” Hơi thở của Phi Phi có chút rối loạn, tim đập cũng mãnh liệt hơn.

” Ừ. Vậy cô làm việc tiếp đi. Tôi có chuyện cần bàn với Đình Quân. ” Dứt lời, Đình Huy đứng sang một bên cho Phi Phi thuận lợi rời khỏi đó.

” Vâng, thưa sếp. ” Tiểu Phi Phi ngoan ngoãn nghe lời.

Cạch. Trong phòng chỉ còn lại hai anh em họ Đình.

” Ha, thần giao cách cảm chuẩn thật nha. Em cũng định gặp anh bàn một số chuyện. ” Đình Quân lúc này mới chịu đứng dậy, đi sang chỗ anh trai.

” Được, em nói trước đi. ” Đình Huy điềm tĩnh trả lời.

” Ừ, là chuyện công ty. Đạo gần đây, em có ghé qua trung tâm thương mại Elec City để quan sát nhân viên cùng khách hàng. Tổng thể thì mọi chuyện đều vẫn tốt. Nhân viên của tập đoàn ta phục vụ khách rất tận tình, khách hàng xem qua thì cũng hài lòng lắm. ” Ngừng một chút, gương mặt Đình Quân trở nên nghiêm trọng hơn.

” Ba ngày trước, Phi Phi báo cáo lại ở quầy ăn uống xảy ra chuyện. Thực phẩm chúng ta nhập vào một nửa là bị hư hỏng. Phi Phi đã gọi cho chỗ giao thực phẩm để hỏi ra lẽ thì họ bảo chắc chắn không có chuyện đó. Lần đó chúng ta coi như bỏ qua. Nhưng hôm qua, thực phẩm bị thiếu một nửa vẫn tái diễn. Chuyện này không phải đã quá kỳ lạ đi? Trong khi họ có bằng chứng cho việc thực phẩm họ giao hoàn toàn tươi. ”

” Anh nghĩ thế nào? ” Đình Quân hơi nghiêng đầu dò xét ý kiến của anh trai.

” Ồ, đây cũng là chuyện anh đang suy nghĩ. Nó...khiến anh vô cùng khó chịu. ” Giọng nói Đình Huy ngày càng lạnh tanh khiến em trai anh ngồi kế phải chịu đựng một luồng khí hắc ám...

” Ừc...em biết anh rất khó chịu. Nhưng anh có nghĩ chuyện này có người hại chúng ta không? ”

” Ừ. Anh cũng nghĩ như vậy. Mà chuyện này cứ để anh lo, em có trách nhiệm đi quan sát thu thập thông tin như vậy cũng rất đáng khen rồi.. ” Dừng một chút, Đình Huy nhìn sang em trai, cười lên đầy ý vị:

” Ngày mốt anh sẽ tặng em một món quà. Coi như khen thưởng chuyện lúc nãy đi. Vậy nhé, anh đi đây.”

Anh trai tặng mình quà sao? Chỉ vì chuyện mình chịu khó làm việc nên được tặng quà? Hãy nói đây là anh trai tôi đi?!!!!!!

Tác giả: Đình nhĩ à, đó đích thị là anh trai của anh đấy:”>.

Đình Quân: Cô có biết anh tôi tặng gì không???

Tác giả: Biết cũng không nói!

Đình Quân:.....:<>

20. Chương 20

Bản thân là ông chúa tò mò, lại còn bị anh trai làm một phen bí bí mật mật khiến Đình Quân không thể chịu nổi.

Rốt cuộc là quà gì? Tự dưng lại tặng quà cho mình? Đó giờ anh trai chỉ đỡ đòn roi dùm mình thôi mà...

Đình Quân ôm một bụng thắc mắc rời khỏi công ty đi về nhà. Trên đường về, anh cũng không quên lời hứa với Vương Khánh.

Anh hứa tối nay nấu cho cậu một bữa thật ngon. Để xem, hồi sáng Vương Khánh đòi ăn món gì nhỉ... Sườn sốt chua ngọt, canh súp gà, còn có bánh kem nữa. Đình Quân cảm thấy đau đầu với cậu người yêu này quá.

Nghĩ lại thì, Vương Khánh và anh cứ như duyên nợ. Hai người gặp nhau trong mơ, sau đó tiếp tục gặp nhau tại quê hương, và bây giờ thì đang ở rất gần nhau.

Nhưng chuyện anh mơ thấy Vương Khánh lúc ở Mỹ tuyệt đối không để cho cậu biết được, vì nó rất chi là xấu hổ mà...

Đình Quân tay giữ vô lăng, miệng cười lên tự nhạo mình. Mày yêu quá nên thần kinh có vấn đề rồi sao? Bánh xe lăn bánh trên đường rất nhanh rẽ vào một siêu thị.

Nhị thiếu gia đã tốn mất ba mươi phút để mua tất cả đồ ăn mà Vương Khánh thích. Hai tay xách hai túi to thật to ra đến xe, anh nóng lòng muốn về gặp Tiểu Vương lắm rồi.

” A lô, Trịnh Tâm, hôm nay tôi xin nghỉ nhé. Sức khỏe không được tốt. ” Vương Khánh đứng trong bếp đang nấu gì đó, điện thoại được kẹp bên tai.

” Cậu bị bệnh gì đấy? Có nặng lắm không? Cần anh đây đến thăm không? ” Hóa ra là ông chủ họ Trịnh của quán rượu đây mà.

” Không cần. Có người ở đây chăm sóc tôi rồi. Cảm ơn lòng tốt của anh. ” Vương Khánh chẳng mảy may quan tâm lắm lời Trịnh Tâm nói. Hắn ta là một tên dở hơi trong mắt cậu.

” Ồ, Tiểu Vương của tôi đã lọt vào tay ai rồi sao? Thật đáng buồn nha.... ”

” Cúp đây, chào nhé. ” Vương Khánh không nể nang mà cúp máy cái rụp.

Đầu dây bên kia chỉ nghe tiếng tút tút phát ra, máu nóng của Trịnh Tâm dần sôi sùng sục.

Đình Quân mở cửa vào nhà, đặt hai túi đồ ăn xuống bàn ở phòng khách, lẳng lặng đi vào bếp. Từ đằng sau, anh ôm lấy cơ thể gầy yếu của Vương Khánh, cầm đặt trên bả vai:

” Em vừa nói chuyện với ai đó? ”

Hai cánh tay Đình Quân dường như dùng lực siết lại khiến Vương Khánh hơi nhúu mày. Cậu cố gắng lắc lư người để được thả lỏng hơn nhưng vô hiệu.

” Em gọi cho ông chủ xin phép hôm nay nghỉ ở nhà. Đồ ăn đâu, đưa đây, chúng ta cùng nấu. ”

” Đồ ăn ở ngoài phòng khách. ” Đình Quân lúc này mới chịu buông lỏng tay, để Vương Khánh xoay mặt lại.

Gương mặt kia không phải là quá lạnh sao? Anh ấy bị làm sao vậy...Hay có ai dám chọc giận anh rồi? Vương Khánh mặt đối mặt với Đình Quân, chẳng hiểu sao toàn thân cậu bỗng lạnh ngắt.

” Đình Quân, anh có bị cảm không? ”

” Không. Anh rất khỏe mà. ”

” Vậy để em ra lấy đồ ăn vào rồi cùng nấu, nha...? ” Vương Khánh bị anh nhìn đến ngượng đỏ mặt, cố tìm cách thoát khỏi đó thật nhanh.

” Từ từ, chỉ mới hơn sáu giờ chiều thôi mà. Ông chủ của em tên gì? ”

”... Trịnh...Trịnh Tâm. ”

” À...” Lời lẽ của Đình Quân có chút kỳ quặc.

Wương Khánh trầm mặc, cả cơ thể cậu vẫn bị giam lỏng giữa hai tay của anh, chẳng cách nào thoát được. Có khi nào...

” Là người đàn ông hôm trước ở quán rượu đúng không? ”

” Phải...” Vương Khánh trả lời rất nhỏ.

” Hai người thân đến vậy à? ” Đình Quân đứng thẳng người, khoanh hai tay trước ngực.

” Cũng thân. Ở đó em chỉ hay nói chuyện với Trịnh Tâm thôi. ”

Đình Quân nghe xong cũng không trả lời, chỉ gật đầu coi như hiểu. Sau đó xoay người ra ngoài lấy đồ ăn đem vào bếp. Vương Khánh bị anh lơ đến mức ngây người ra, muốn chạy đến phụ nhưng cả chân cũng không nhấc nổi.

Sao anh lại làm lơ em như vậy? Em đã làm gì đâu.... Vương Khánh gương mặt ủy khuất, đứng sang bên cạnh nhìn Đình Quân nấu ăn. Cậu đứng đó rất lâu cho đến khi Đình Quân chịu mở miệng:

” Em ra ngoài trước đi, chút xíu là xong rồi. ”

Lời nói đó như có thuật thôi miên, Vương Khánh nghe xong nghiêng đầu suy nghĩ một chút liền đi ra ngoài. Cậu ngồi phịch xuống ghế, mở tivi xem. Bảy giờ tối, giờ này đang có chương trình thực tế. Hôm nay chủ đề là về những cặp đôi đồng tính.

Vương Khánh thấy vậy lập tức chăm chú ngồi xem. Cặp đôi đầu tiên trông thật dễ thương với xúng đỏng nữa.

” Xin chào, hai người hãy giới thiệu về mình đi. ” Giọng nói của MC quá là lưu loát.

” Xin chào, tôi là Triệu Phong, còn đây là Mạc Nhiên. ” Một anh chàng vóc dáng cao ráo, làn da bánh mật cất tiếng giới thiệu.

” Ồ, hai người quả thật rất dễ thương. Thế hai bạn đã gặp nhau thế nào nhỉ? ”

Anh chàng cao ráo tên Triệu Phong cầm mic đưa qua phía anh chàng nhỏ con hơn tên Mạc Nhiên:

” Ừm...chúng tôi từng học chung đại học, lúc đó chúng tôi ở chung một phòng trong ký túc xá. Sau đó chúng tôi bỗng thân thiết hơn, chia sẻ rất nhiều chuyện. Triệu Phong lúc ấy cực kỳ tốt bụng, anh ấy luôn chăm sóc, để ý tôi từng chút. Lúc đầu tôi thực khó hiểu với hành động của anh, nhiều lần muốn hỏi nhưng rất ngại a....”

” Sao nữa Mạc Nhiên, chúng tôi đang rất tò mò đây... ”

” Đến khi gần ra trường, hôm đó là ngày giáng sinh, Triệu Phong bảo tôi về sớm một chút cùng đón giáng sinh với anh ấy. Đến tối sau khi dùng bữa xong, Triệu Phong liền đứng trước mặt tôi, gương mặt anh lúc ấy cực kỳ nghiêm túc, nó khiến tôi hơi sợ một chút.. ” Mạc Nhiên vừa kể vừa cười.

” Triệu Phong bảo rằng anh ấy đã thích tôi hơn một năm rồi, lúc nào cũng quan sát, để ý tôi từng chút. Anh ấy cũng rất sợ tôi biết chuyện này sẽ tránh né nên quyết định giấu đến lúc đó. Khi tỏ tình xong, tôi hơi ngây ra một chút...”

” Gì chứ? Em là không thèm nhìn anh luôn, Nhiên Nhiên a...” Triệu Phong lên tiếng phản bác.

” A...thì là...lúc đó thật sự tôi rất ngại. Ngại đến đỏ cả mặt. Thật lâu sau tôi mới gật đầu chứ vẫn không nói ra bằng lời nữa...” Mạc Nhiên lắc đầu, gương mặt anh lúc này cũng hơi đỏ một chút.

” Ấy nha, thế này thì mọi người đang xem tivi chắc sẽ chết ngất vì độ dễ thương của hai bạn quá. Vậy trong hai người, ai thường hay ghen nhất? ”

Triệu Phong lúc này đưa mic về phía mình, anh nhếch môi khẽ cười: ” Là tôi hay ghen. ”

” Thật sao? Tôi thấy Mạc Nhiên nhà anh rất ngoan nha, sao lại hay ghen được a? ”

” Có lẽ do bản tính thích chiếm hữu nên tôi rất hay ghen. Cực kỳ ghen luôn ấy. Chỉ cần Nhiên Nhiên nói chuyện thân thiết với ai một chút, tôi cũng có thể nổi giận.....”

Nghe đến câu này, Vương Khánh dường như hiểu ra vấn đề. Những gì từ cuộc phỏng vấn kia về sau không hề lọt vào tai cậu một câu nào.

Lúc này Đình Quân cũng nấu xong bữa tối, anh đang loay hoay bưng từng món lên. Vương Khánh liếc qua phía anh, nhanh nhẩu chạy lại phụ một tay.

” Để em làm cho. Anh ra kia đi. ” Vương Khánh hai tay đỡ lấy đĩa thức ăn, miệng cười tươi.

Đình Quân nhìn cậu khó hiểu nhưng cũng nhường lại tất cả cho Vương Khánh làm. Anh vẫn trưng ra bộ mặt lạnh lùng mà ngược đãi tinh thần Vương Khánh.

” Á, nóng quá. ” Tiếng hét của Vương Khánh hơi chói tai.

Đình Quân giật mình, như người nhìn vào trong bếp, vừa vặn thấy tô canh nóng bị đổ ra ngoài gần một nửa. Anh vội chạy lại chỗ Vương Khánh, cầm tay cậu lên, khẽ nhíu mày:

” Sao lại không cẩn thận vậy? Ra đây rửa nước lạnh ngay đi..”

Làn nước lạnh tiếp xúc với da của Vương Khánh khiến cậu thấy dễ chịu hơn một chút. Lúc này bị bỏng cứ tưởng đi luôn bàn tay này rồi. Nóng chết mất a...

Đình Quân rửa xong tay Vương Khánh, sau đó cùng cậu ra ngoài, trên tay anh cầm theo một hộp thuốc.

” Ngồi xuống đi, anh sút cái này một chút sẽ hết ngay thôi. ”

Vương Khánh cực kỳ nghe lời mà ngồi xuống, một hành động ngộ ngậy cũng không có.

” Đình Quân, lúc này là anh ghen với Trịnh Tâm đúng không? ” Vương Khánh dù hỏi thẳng nhưng trong lòng vẫn hồi hộp.

” Em đừng có mà nói linh tinh..”

” Sao nào? Em nói đúng rồi phải không? Anh ghen mà. ”

” Anh đã nói không có. ”

” Có. Anh sau này đừng ghen như vậy nữa. Trịnh Tâm, hẳn đối với em một chút tình cảm cũng không có. ”

Đình Quân ngược mặt lên liền thấy Vương Khánh nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt rất cương nghị, nghiêm túc. Có lẽ Vương Khánh không có gì với tên kia thật.

” Ủ, anh biết rồi. Xin lỗi, Vương Khánh. ” Dứt lời, Đình Quân nhẹ hôn lên trán Vương Khánh.

Khoảnh khắc đó, Vương Khánh đã thầm nghĩ, Đình Quân ghen lên trông thật đáng sợ. Sau này có lẽ mình nên cẩn thận lời nói hơn một chút...

Tác giả: Tiểu Khánh, sói lang ghen lên rất dễ sợ đúng không:<>

Vương Khánh: Phải nha:<>

Đình Quân (từ đằng sau lưng nhướn lên): Anh chỉ ghen thôi mà?

Vương Khánh:..... vâng.

Tác giả: Cho cậu sống chung với tên này thật đúng đáng giận:< nhưng=“” thoi=“” chúc=“” tiểu=“” thụ=“” may=“” mắn:“=””>

21. Chương 21

Hôm nay trời không được đẹp lắm. Sáng sớm đã có gió lạnh thổi qua từng đợt. Bầu trời mây trắng không có, chỉ toàn mây xám xịt bao phủ.

Vương Khánh đưa mắt nhìn ra ngoài, khẽ thở dài ngao ngán. Hôm nay là ngày mình bắt đầu công việc thư ký mà, thời tiết như vậy là ý gì?

Tối qua, Đình Quân đã về nhà mẹ ngủ. Cả đêm Vương Khánh không thể chợp mắt được, cứ lẩn lộn mãi trên giường. Cậu nhớ anh, nhớ đến mức nhắm mắt lại cũng nghe loáng thoáng giọng anh ở đâu đó. Trong lòng cực kỳ bức bối, Vương Khánh giật lấy điện thoại nhắn tin cho anh.

” Đình Quân, anh đang làm gì đó? ”

Đình Quân bên đây vẫn còn thức, anh đang tập trung làm bảng soạn thảo. Tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, anh liếc qua liền thấy hiện tên ” Tiểu Khánh Khánh ”, lập tức nhấn trả rất nhanh.

” Sao em chưa ngủ? Có phải lại bị bệnh không? ”

” Em không có bệnh. ”

” Chứ thế nào? ” Đình Quân cảm thấy sốt ruột, khẽ nhíu mày.

” Em nhớ anh. ”

” Rất nhớ luôn. ” Vương Khánh nhin không nổi mà nhăn liền hai tin kêu nhớ.

Đình Quân nhìn dòng tin nhắn, khóe miệng cong lên. Trong lòng đột nhiên ấm áp hơn hẳn. Anh đâu ngờ tên nhóc này lại luôn miệng bảo nhớ anh đến vậy.

Sau đó, Đình Quân lướt mắt nhìn đồng hồ, gần 12 giờ rồi, chắc cũng chưa muộn lắm... Định bụng nhắn tin cho Vương Khánh thì màn hình lại sáng lên.

” Đình Quân, em đói. Em thèm thịt xiên nướng...”

Ách, em có thôi ngay cái trò mè nheo này không hả, Vương Khánh? 12 giờ đêm mà đòi ăn thịt xiên nướng? Không phải làm khó anh quá rồi đi...?

Nhìn dòng tin nhắn, Đình Quân hơi nhíu mày, bâng soạn thảo còn dang dở, vậy mà người yêu lại than đói bụng. Sau vài phút vạch rõ hai việc để lựa chọn, Đình Quân vẫn quyết định...lấy chìa khóa xe lên đường.

Chiếc xe Bentley vi vu trên đường, giờ này biết tìm chỗ nào bán thịt xiên nhỉ? Bây giờ, Đình Quân mới nhận thấy mình tự ngược bản thân rồi. Nửa đêm và đang lặn lội mua đồ ăn, chuyện kỳ cục gì thế này?

Dù trong lòng hơi khó chịu nhưng anh vẫn kiên nhẫn lượn qua vài con phố, chỗ có mấy quán nhậu, may ra sẽ có món thịt xiên.

Ba mươi phút sau, chuông cửa reo lên. Vương Khánh bật dậy, mặc vội áo ngủ rồi chạy tót ra ngoài.

” Đình Quân!!!! ” Vương Khánh mở cửa, lập tức thấy Đình Quân đứng ngay bên ngoài, trên tay còn mang theo một hộp đồ ăn.

” Cho anh vào nào, ngoài này rất lạnh...” Đình Quân bất đắc dĩ thở dài, xoa xoa đầu Vương Khánh rồi lách người đi vô trong.

Vương Khánh theo sau anh, cậu nhìn hộp đồ ăn trên bàn, sau đó liếc mắt qua phía Đình Quân, dường như cảm động mà không nói được gì.

” Bảo đói sao còn chưa lại ăn nữa? Ăn mau đi, còn nóng đó. ” Đình Quân cẩn thận mở hộp đồ ăn ra, sau đó xoay người vào bếp lấy sẵn một ly nước.

Anh ấy dịu dàng thế này từ bao giờ vậy? Hôm bữa còn đáng sợ lắm cơ... Vương Khánh cơ hồ nghi hoặc, đứng suy nghĩ vài giây rồi liền ngồi xuống ăn ngon lành.

” Ăn từ từ, nghẹn bây giờ. Sao em lại đói vào cái giờ này vậy? Kỳ lạ a. ” Đình Quân ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn Vương Khánh xử lần lượt từng xiên thịt.

” Em....hay...đ...ói...vào giờ này lắm. Với cũng muốn gặp...anh..nữa.. á ”

” Ngày mai gặp cũng được vậy. Em thật hết nói... ” Đình Quân khẽ lắc đầu mỉm cười.

Sau khi ăn no nê bữa khuya, Vương Khánh mới chịu cho Đình Quân về nhà làm tiếp công việc.

Một người rõ ràng quá hành hạ người yêu.

Một người lại cực kỳ thê nô.

Ngồi ăn trong bếp, Vương Khánh không khỏi mỉm cười khi nhớ lại tối qua. Chết thật, ngày càng yêu Đình Quân mất rồi. Ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, cuối cùng cậu cũng chịu đứng dậy thay đồ, chuẩn bị tối công ty.

Vương Khánh vừa bước ra khỏi nhà, gió lạnh cứ thế thổi luôn vào áo khiến cậu rùng mình. Thời tiết hôm nay đúng thật không đẹp mà. Trong lòng hậm hực, Vương Khánh bước nhanh đến bến xe.

Két. Xe buýt dừng lại ở bên lề. Vương Khánh đi nhanh xuống, sau đó liền lấy điện thoại ra gọi cho Đình Huy:

” Đình Huy, là em, Vương Khánh. Anh ở đâu nào a..? ”

Xưng anh em sao? Tên nhóc này làm thân nhanh thật nha. Định nịnh hót anh chồng đây mà...

” Anh ở lầu 10. Em tới rồi à? Lên nhanh nhé. ” Nói rồi Đình Huy cúp máy, thuận miệng kêu Phi Phi chuẩn bị nước uống.

Ding dong. Vương Khánh bấm thang máy rất nhanh đã lên tầng 10. Cậu đưa mắt nhìn tòa nhà cao 25 tầng này, hơi choáng váng một chút.

Trước đó đã biết gia thế của Đình Quân rồi, lần này tận mắt chứng kiến vẫn không khỏi ngạc nhiên. Anh ấy tốt như vậy, mình lại thế kia, liệu gia đình có chấp nhận? Vương Khánh chán ngán thở dài, lê bước tìm phòng của chủ tịch Đình.

Cốc, cốc, cốc.

” Mời vào. ”

Vương Khánh đẩy cửa đi vào, tức khắc thấy Đình Huy đang ngồi tập trung vào màn hình laptop. Lần trước gặp con người này, cậu thấy anh cực kỳ nho nhã, lịch sự. Hôm nay gặp lại, Vương Khánh cảm giác được anh rất lạnh lùng, có chút đáng sợ.

” Chào...anh. ” Vương Khánh hơi lúng túng, ngồi tạm xuống chiếc ghế bên cạnh.

” Ừm. Đợi anh một chút. ” Nói xong Đình Huy tập trung gõ gõ cái gì đấy, sau đó anh gấp màn hình lại, bước đến ngồi cạnh Vương Khánh.

” Em uống đi. ” Đình Huy đột nhiên dịu dàng vô cùng.

” Vâng. Đình Quân đâu ạ? ” Vương Khánh nhấp nhấp môi, sực nhớ đến người yêu liền hỏi.

“.....Nó đang ở phòng bên cạnh. Muốn gặp lắm không? ” Đình Huy nghiêng đầu dò xét.

” Ách,...dạ không cần lắm. Vậy...công việc của em sẽ thế nào? ”

” Phi Phi cô ấy sẽ hướng dẫn cho em. Được rồi, vậy hai người ở đây nói chuyện đi nhé. Anh phải đi giải quyết công việc một chút. ” Đình Huy bàn giao Vương Khánh cho Phi Phi xong liền rời khỏi.

“.....” Vương Khánh đưa mắt nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, thầm nhận xét. Đây là thư ký của Đình Huy đi? Đúng là giống nhau thật nha. Lạnh lùng y chang nhau vậy đó.

Hồi trước có nghe Đình Quân kể, cô gái tên Phi Phi này bề ngoài cực kỳ lạnh lùng, nhìn có vẻ hung dữ một tí, nhưng bên trong lại vô cùng dễ thương, dịu dàng, đặc biệt hay ngại ngùng. Theo ngôn ngữ của những con người mê truyện tranh thì đây hẳn là tsun girl nha.

Vương Khánh sờ sờ mũi, khẽ cười. Phi Phi vô tình bắt gặp nụ cười nham hiểm của cậu, liền hắng giọng:

” Cậu là Vương Khánh đúng chứ? Đây là những việc cậu cần làm nha. ” Nói xong Phi Phi đưa cho cậu một tờ giấy chẳng chịt chữ in đen.

Ách, thư ký theo suy nghĩ của Vương Khánh là người chuyên thực hiện các công việc liên quan đến công tác hỗ trợ, quản lý, điều hành, sắp xếp hồ sơ, soạn thảo văn bản, tiếp khách, lên lịch trình, tổ chức cuộc họp, hội nghị v..v...

Nhưng khi cầm tờ giấy liếc sơ qua thì cậu hoàn toàn bất động. Nếu nói chính xác thì công việc cậu cần làm đều không liên quan đến suy nghĩ của cậu. Thư ký kiểu mới chẳng?

Thấy Vương Khánh nhú mày, đôi mắt mở to, Phi Phi cố gắng nén tiếng cười, từ từ giải thích:

” Mỗi ngày, cậu cần đến sớm hơn Đình Quân một chút để sắp xếp hồ sơ trong phòng. Sau đó cậu có nhiệm vụ đánh thức Đình Quân dậy đúng giờ, chuyện này nghe chủ tịch bảo Đình Quân luôn ngủ nướng a.

Thứ hai, mỗi khi Đình Quân ra ngoài tham khảo chất lượng ở trung tâm thương mại thì cậu cũng phải đi theo. À cái này là giúp trông chừng Đình Quân.

Thứ ba, Đình Quân rất hay bỏ bữa trưa, thường là tranh thủ ngủ một chút nên không thèm ăn luôn. Vì vậy mà mỗi trưa cậu nên làm hay mua đồ ăn cho Đình Quân. Đơn giản là có cậu ăn chung thì...Đình Quân sẽ không bao giờ bỏ bữa a ^ _ ^.

Thứ tư, lúc nào Đình Quân đi xã giao tiếp khách, cậu nên đi theo cậu ấy. Chủ tịch bảo Đình Quân tửu lượng hơi kém, uống nhiều sẽ say ngay mà khi say rồi là làm loạn đủ thứ. Có cậu theo vẫn là tốt hơn.

Cuối cùng, cuối tuần cậu cần báo cáo lại tất cả cho chủ tịch nghe. À, không được bao che cho nhau đâu đấy. Cậu hiểu chưa? ”

“..... ” Vương Khánh nhất thời không biết nói gì. Đầu cậu tựa hồ đang quay mòng mòng. Mình tới đây thật ra là làm bảo mẫu đội lột thư ký à??????

Đình Huy, anh là đồ nguy hiểm. Lợi dụng tôi để anh trai anh siêng năng đi làm, để trông nom em trai giúp anh a....

” Vâng, tôi hiểu rồi. ” Vương Khánh hơi nhú mày, thở dài một cái.

” Ừm, còn chuyện quản lý, sắp xếp hội nghị gì đó thì tôi đều lo tất. Cậu yên tâm. Tôi sẽ báo cho cậu những gì cần làm. ” Nói xong Phi Phi ân cần đưa số điện thoại của mình cho Vương Khánh.

” Ồ...tôi sẽ nhá máy cho cô ^ _ ^ ”

Cả hai đang cho nhau số điện thoại thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

” Phi Phi, anh trai tôi có.... ” Đình Quân đang nói giữa chừng liền ngừng bật. Trước mắt cậu không phải là Vương Khánh sao??

Tác giả: Tiểu Khánh Khánh, chủ tịch Đình quả thật nguy hiểm nha...

Wương Khánh: Đúng vậy, làm bảo mẫu ư? Tôi đây giống một bảo mẫu lắm sao?

Đình Huy: Tất nhiên rồi.

Đình Quân (sau lưng chồm lên): Này, chỉ mình tôi được gọi Tiểu Khánh Khánh thôi mà.

Wương Khánh:.....=-=.

22. Chương 22

Đình Quân nhướn mày, dường như hiểu ra món quà mà Đình Huy nói. Anh bước vào phòng, chuẩn xác nắm lấy tay Vương Khánh lôi ra ngoài.

“..... ” Anh định lôi em đi đâu vậy, Đình Quân?

Gì thế này, Vương Khánh sao lại ở đây được? Đình Huy, anh đang làm trò gì vậy? Thiết tình, hai con người này...

Đình Quân khó hiểu, nhú mày, tay vẫn nắm chặt tay Vương Khánh, cả hai cùng hướng đến sân thượng. Bỗng dưng hôm nay Đình Quân quên luôn căn bệnh sợ độ cao của mình.

Trên sân thượng, gió không ngừng thổi. Hôm nay thời tiết vốn dĩ không được đẹp mà, khi không lại leo lên đây, phải chăng Đình Quân bị cảm rồi? Vương Khánh nghi hoặc nhìn anh, môi mím lại, trong lòng hơi sợ một chút.

” Em làm gì ở đây vậy? ” Đình Quân lúc này mới buông tay cậu ra.

” Em tới gặp anh trai anh. ”

” Đình Huy bảo thế? ”

” Đúng vậy. ”

” Vậy anh ấy bảo em tới làm gì? ”

” Đình Huy bảo em tới để làm bảo mẫu...ấy làm thư ký cho anh. ” Vương Khánh như một học sinh ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của thầy giáo.

Đình Quân nhướn mày, thấp giọng: ” Vương Khánh.”

” Vâng? ” Vương Khánh nghe Đình Quân gọi tên liền ngược mặt nhìn anh.

” Em đang sợ anh hả? ”

Vương Khánh tiếp tục theo phản xạ mà gật đầu, sau đó lại vội vàng phủ nhận: ” Đâu có, tự dưng anh hỏi như vậy...”

Đình Quân nhin không được cười lên một chút, thuận tay kéo cậu vào lòng mình. Tiểu Khánh à, em đáng yêu như thế này làm sao anh chịu nổi đây? Thật sự chỉ muốn nuốt em vào trong bụng thôi.

” Đình Quân... ” Vương Khánh bị anh ôm chặt trong lòng, cậu cố gắng nói bằng giọng mũi.

” Hửm? ”

Vương Khánh ngơ ngậy người, ngược mặt nhìn Đình Quân một chút, từ từ khép mở miệng:

” Đình Huy anh ấy biết chuyện của tụi mình rồi.”

Đình Quân khoanh hai tay trước ngực, nghiêng đầu trả lời: ” Ừm thì sao? ”

“...A... em chỉ sợ gia đình anh sẽ...”

” Sẽ gì? ” Đình Quân tiếp tục truy hỏi.

“..... ” Sao anh nhìn em chăm chăm như vậy.

” Sẽ không đồng ý. Ý em bảo là mẹ anh đó.. ”

” Vậy chúng ta đi gặp mẹ xin phép, được không? ”

Ách, anh nói linh tinh gì vậy? Xin phép ư? Anh nghĩ dễ làm lắm?

Vương Khánh từng nhờ Trịnh Tâm điều tra về gia đình Đình Quân, nên cậu cũng biết một chút về Vu Huyền, mẹ của anh. Bà là người phụ nữ đảm đang, dịu dàng, chính trực, thẳng thắn, có chút nghiêm khắc. Bây giờ hiện đang nắm một ít cổ phần trong công ty này, dù vậy nhưng lời nói của bà luôn có giá trị đối với mọi người.

Người như vậy, có dễ dàng chấp nhận chuyện của chúng ta không chứ? Vương Khánh đang miên man suy nghĩ, gương mặt hơi ủy khuất thì bị Đình Quân vò vò mái tóc.

” Đừng lo, một chúng ta sẽ xin phép mẹ. Bây giờ đi xuống thôi, trên đây hoài sẽ cảm lạnh mất. ” Nói xong Đình Quân dẫn Vương Khánh đi khỏi.

Phi Phi trong phòng làm việc đang sắp xếp hồ sơ, cô không ngừng nhớ lại viễn cảnh ái muội lúc nãy. Hai con người đó sao lại nắm tay lôi nhau đi giữa thanh thiên bạch nhật như vậy?

Dù họ có quen biết nhau, có là bạn của nhau thì cũng không thể có hành động đó đi?

Trong lòng dù tò mò nhưng Phi Phi không để tâm lắm, nhún nhún vai rồi tiếp tục công việc. Đột nhiên cánh cửa mở ra, hai con người ái muội lúc nãy liền xuất hiện trước mặt cô.

“... Hai người trở lại rồi à? ” Phi Phi cười tươi với bọn họ.

” Ừm, anh trai tôi vẫn chưa về sao? ” Đình Quân ứng tiếng.

” Đúng vậy. Hôm nay chủ tịch đi giải quyết chuyện thực phẩm bị làm hư đó. A, Vương Khánh, ngày mai cậu bắt đầu công việc như này tôi nói nhé. ” Phi Phi trả lời Đình Quân xong lập tức hướng mắt đến Vương Khánh.

” A...được, tôi nhớ rồi. ” Vương Khánh bắt đầu đi vò vò tóc, cậu cứ cảm thấy cô gái này rất đáng sợ.

Đình Quân liếc mắt qua Vương Khánh, dường như hiểu được suy nghĩ của cậu, anh liền ghé sát tai nói nhỏ:

” Phi Phi rất dễ thương, em đừng căng thẳng như vậy. ”

Vương Khánh nghe nói như vậy, lập tức cơ mặt dần ra một chút, sau đó nghiêng đầu qua phía Đình Quân cười với anh.

Phi Phi đứng đối diện thật tình chịu không nổi cảnh tượng trước mắt. Hai người ái muội quá rồi đó, có biết không?

Hôm nay công việc cũng không nhiều lắm, đến gần hai giờ chiều Đình Quân xin phép anh trai cho về sớm. Vương Khánh từ sáng đến giờ đều ở bên cạnh anh, một khắc cũng không rời.

Hai người chào tạm biệt Đình Huy rồi sóng vai nhau đi khỏi đó. Ra đến bãi đậu xe, Đình Quân bất ngờ áp cả người Vương Khánh lên cửa xe, cứ thế hung hăng đáp mỗi mình xuống mỗi cậu.

” A..... ”

Vương Khánh bị hôn bất ngờ không khỏi hoảng sợ. Hai tay đều đỡ trước ngực Đình Quân, cố gắng giữ vững cơ thể mình để không bị trượt ngã. Một lát sau, Vương Khánh dần tiếp nhận nụ hôn kia. Hai người quấn quýt nhau rất lâu.

Đình Quân chế ngự sau ót của Vương Khánh, trực tiếp mở khớp hàm mà xâm chiếm vào bên trong. Anh cứ thế mà đưa lưỡi lướt qua mọi nơi trong khoang miệng. Đến khi thỏa mãn, Đình Quân mới chịu buông Vương Khánh ra.

“..... ” Đây là bãi đậu xe phải không...

” Suy nghĩ gì đó? Còn không mau về nhà. ” Nói xong Đình Quân gõ lên trán cậu một cái.

“..... ” Vương Khánh nhú mày, sau đó ngồi vào chỗ ghé lái phụ.

” Bị hôn bất ngờ nên giận anh? ” Đình Quân điều khiển vô lăng, hơi nghiêng đầu qua phía Vương Khánh.

” Đâu có...” Vương Khánh gương mặt vẫn hồng, đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

” Vậy nghe nhạc nhé. ” Nói rồi Đình Quân ra tay đến chỗ CD bật một bản nhạc.

” Anh muốn tìm ra

Nhịp phách của chính bản thân mình

Vậy nên lần này

Anh phải lấy hết can đảm để nói lên rằng

Mong chờ, anh mong chờ em phát hiện ra tình yêu của anh

Đâu đâu cũng là sự quan tâm dành cho em

Sự tồn tại của em

Phương hướng cách cảm trong tâm

Bằng một ánh mắt thôi anh đã biết...”

“..... ” Tổ tình ư? Không phải đây chứ...

” Sao mặt em căng thẳng như vậy, Vương Khánh? ”

” Không có...Tại bài hát hay quá thôi. ” Vương Khánh nhìn qua anh, sờ sờ mũi khen ngợi.

” Nha. ” Đình Quân nghe thấy vậy cũng gật gật đầu.

Hồi lâu sau, Đình Quân đưa một tay nắm lấy tay của Vương Khánh, nhẹ giọng bảo:

” Đó là những gì anh muốn nói với em đó, Tiểu Khánh Khánh. ”

Vương Khánh không trả lời, thay vào đó cậu chỉ lồng năm ngón tay vào bàn tay của Đình Quân, khoe miệng không quên cong lên một chút.

_____ Em biết mà, Đình Quân. Cảm ơn anh!

Từ ngày Vương Khánh nhận công việc làm thư ký cho Đình Quân, mỗi ngày cậu đều phải dậy sớm hơn một chút. Nghe bảo người yêu luôn bỏ bữa trưa nên cậu đành phải làm sẵn thức ăn mang theo cho hẳn.

Mỗi sáng thức dậy, sau khi chạy bộ xong Vương Khánh liền về nhà nấu đồ ăn để đem theo. Sau đó là đánh thức tên người yêu ham ngủ của mình.

Vương Khánh lấy điện thoại ra gọi cho Đình Quân:

” Nhị thiếu gia, anh có chịu dậy đi làm chưa? ”

” Ừm...mấy giờ rồi? ” Đình Quân vùi mặt vô gối ngáy ngủ.

” 8h rồi. Anh mau dậy đi. ” Vương Khánh kẹp điện thoại bên tai, đứng trước gương ngắm nghía.

” Ừ, anh dậy rồi dậy rồi đây. Đợi hai mươi phút nữa anh qua đón em nhé? ” Đình Quân ngồi dậy, day day thái dương cho tỉnh táo.

” Ừm, vậy em đợi anh. ” Bỗng trước gương xuất hiện một khuôn mặt đang cười không thể tươi hơn nữa.

Đúng hai mươi phút sau, Đình Quân đã có mặt tại nhà Vương Khánh. Sau đó hai người cùng nhau hướng đến công ty.

” Đình Quân, cái này em nên để đây hở? ” Vương Khánh trên tay ôm một chồng giấy, gương mặt hoang mang.

” Ừm, em cứ soạn theo tiêu đề đó. Từ từ làm, đâu cần gấp. ”

” Nha. ” Vương Khánh khi làm việc rất ngoan, luôn gật đầu mỗi khi anh bảo.

” Đình Quân, cái này anh có cần không? ”

” Đình Quân, anh cần ký vào đây nha. ”

” Đình Quân, phòng quản lý ở đâu vậy? ”

Một loạt câu hỏi từ Vương Khánh làm Đình Quân một trận chóng mặt. Tiểu Khánh, em tích cực trong công việc cũng vừa phải thôi. Anh sẽ ngắt nếu em còn lăn tăn như này nha...

” Đình Quân! ” Vương Khánh ngồi ở bàn, ngược mắt gọi anh.

“... Sao đó? ” Đình Quân đẩy đẩy gọng kính, nhúu mày nhìn Vương Khánh.

” Nha...khi nào chúng ta mới nghỉ trưa? ”

Ách, em đói rồi sao? Cũng phải, từ sáng đến giờ em cứ loay hoay miết mà. Đình Quân nhin không được khoe miệng cong lên, xoay bước đến gần cậu.

” Bây giờ. ”

“..Vậy sao? Vậy mà em không biết. Anh đói chưa? Em có chuẩn bị đồ ăn đó. ” Nói rồi Vương Khánh lôi ra rất nhiều hộp thức ăn.

Nhìn sơ qua đều có đủ ba món mặn, xào, canh... Bụng Đình Quân bắt đắc dĩ reo lên vài tiếng.

” Ăn đi. ” Vương Khánh đưa anh đôi đũa, đôi mắt híp lại do cười.

” Ừ ăn thôi. ”

” Aii, anh không biết ăn cà chua. Cho em đó. ” Nói rồi Đình Quân gấp miếng cà chua qua đĩa Vương Khánh. Đợi đến lúc Vương Khánh không để ý anh liền chôm miếng thịt bỏ về đĩa mình.

“..... ” Thấy đĩa cơm tự dưng biến mất mấy miếng thịt, Vương Khánh nghi hoặc nhìn sang bên cạnh, sau đó liền tức giận.

” Đình Quân, ai cho anh ăn của em... ”

” Anh lỡ ăn mất rồi. ” Đình Quân mặt dày nhún nhún vai.

” Đình Quân...đồ đáng ghéttttttttt. Em không thèm làm cơm cho anh nữa đâu.”

23. Chương 23

Thời gian trôi qua từng ngày, rất nhanh đã đến Tết đoàn viên. Mọi người ai nấy đều bận rộn trang hoàng nhà cửa, chuẩn bị đón Tết.

Vu Huyền cũng vậy. Năm nào Tết đến bà cũng làm rất nhiều món, đặc biệt là món sủi cảo thơm lừng. Hai anh em họ Đình cực kỳ thích ăn món này.

Đình Quân trong phòng đi xuống bếp liền thấy mẹ đang gói sủi cảo. Anh nhẹ nhàng tiến lại gần, đứng ngay đằng sau lưng, thấp giọng:

” Mẹ đang làm sủi cảo hả? ”

Giọng nói của anh như dọa chết người ta ấy, nó khiến Vu Huyền giật mình rút cả miếng da sủi cảo đang cầm. Bà quay lại, nghiêm mặt nhìn anh:

” Con...muốn hại chết mẹ à? ”

” Đâu có, con chỉ đứng sau lưng mẹ thôi. ” Đình Quân nhún vai trả lời.

” Hừ, như con nít vậy đó. ” Vu Huyền xoay người lại tiếp tục công việc.

Một lúc sau, bà lại lên tiếng: ” Con gọi anh con về sớm một chút. Tối nay giao thừa mà. Mẹ còn nhiều món phải làm lắm. ”

” Dạ vâng, con gọi ngay đây. ” Nói rồi vừa định xoay người đi thì anh sực nhớ gì đó ” Mà mẹ, mẹ để dành món sủi cảo đi, tí bạn con đến sẽ cùng con làm món đó. Bạn con làm món đó cũng không tệ đâu. ”

Bạn anh dịch thị là cậu người yêu Vương Khánh kia rồi. Nhớ lúc trước, Vương Khánh rảnh rỗi liền làm sủi cảo cho anh ăn. Một lần ăn là Đình Quân ăn liền hai đĩa. Thật sự sủi cảo mà Vương Khánh làm rất ngon.

Ngon từ bên ngoài đến vào trong lòng. Nhìn mấy viên sủi cảo mà cảm thấy ấm lòng biết bao, dường như nhìn nó cũng đẹp hơn rất nhiều.

Đình Quân nhớ tới cậu liền cười híp mắt trước mặt Vu Huyền. Chẳng hiểu sao gương mặt bà hơi trầm xuống, bả nhỏ giọng:

” Được rồi, vậy bảo bạn con đến sớm chút. Không thì da sủi cảo sẽ khô cứng lại mất. ”

” Yes, madam. ” Dứt lời Đình Quân chạy vọt ra ngoài gọi điện cho anh trai, sau đó liền phóng xe đến nhà Vương Khánh.

Người con trai kia vô tư quá, không hề để ý rằng tâm trạng của mẹ mình dường như đã thay đổi.

Dìng dọng.

Vương Khánh trong nhà đang đứng trước gương thử quần áo, nghe tiếng chuông vang lên liền chạy ào ra ngoài mở cửa.

” A..... ” Cửa vừa mở, cả cơ thể của Vương Khánh bị kéo vào lòng.

” Yên nào. ” Đình Quân vò vò tóc cậu, cúi người hôn lên.

Hôm nay được tính là tròn nửa năm cả hai quen nhau rồi. Cảm giác này thật khó tả. Vương Khánh cùng anh quen nhau đến nửa năm, khoảng thời gian xem ra cũng dài đi.

Lúc quen nhau, Vương Khánh nhất mực nghe lời anh, ngoan ngoãn làm theo tất cả lời anh nói. Đến ghen cũng không dám lộ ra. Thật đáng yêu quá mà.

Hôm đó, Đình Quân lái xe đến quán rượu TimBer để đón Vương Khánh. Anh ngồi trong xe chờ, lấy điện thoại gửi cho cậu một tin nhắn.

” Anh đến rồi, khi nào ra cứ nhìn bên góc phải chỗ đậu xe. ”

Vừa lúc tan ca, Vương Khánh vào trong thay đồ sau đó rời khỏi quán. Cậu lướt điện thoại nhìn dòng tin nhắn và ngoan ngoãn làm theo. Ánh mắt chuyển dời đến góc phải chỗ đậu xe liền thấy một cảnh tượng vô cùng...khó chịu.

Đình Quân đứng cạnh xe, hai tay đút vào túi quần đang cười nói vui vẻ với một cô gái rất xinh đẹp. Cô nàng dáng người nóng bỏng, gương mặt nhìn như con lai, tóc dài xoăn lộn ngang vai. Bọn họ nói gì đó xem ra rất vui vẻ, hợp ý. Cuối cùng, trước khi đi, cô nàng còn hôn lên má Đình Quân một cái.

Có thể coi nụ hôn đó là lời chào tạm biệt đi, nhưng sao trong lòng mình rất khó chịu. Vô cùng khó chịu. Đôi mày Vương Khánh hơi nhíu lại, cậu tiến gần đến chỗ Đình Quân, đứng bên cạnh anh.

Bây giờ Đình Quân mới phát hiện bên cạnh mình đang có người, nãy giờ chỉ mãi nhìn theo bóng dáng cô nàng kia nên không để ý. Thật đáng trách!!!!!!!!!!!!!!

” Em ra rồi? Đói không? Chúng ta đi ăn. ” Đình Quân nghiêng đầu hỏi.

Vương Khánh không nhìn anh, nhàn nhạt đáp: ” Không đói lắm. Về thẳng nhà đi. ”

” Ừm, vậy anh đưa em về. ” Đình Quân vẫn như không có chuyện gì, mở cửa sẵn cho Vương Khánh.

Chiếc Bentley rất nhanh đã vi vu trên đường phố. Cả hai trong xe vẫn chưa ai mở lời. Vương Khánh nhất nhất đưa mắt ra bên ngoài cửa sổ, vờ như không có người bên cạnh.

Đình Quân vẫn điềm tĩnh giữ vô lăng điều khiển xe, mắt ngoảnh thẳng phía trước. Ba mươi phút sau, xe cũng đậu dưới nhà Vương Khánh.

Vương Khánh tháo dây an toàn, bước xuống xe. Cậu xoay người hờ hững mở lời: ” Em lên đây. ”

Nói rồi vừa định cất bước đi lên thì cánh tay bị một lực kéo lại. Đình Quân từ đằng sau ôm chầm cậu, ôm rất chặt.

” Buông...ra...” Vương Khánh hơi ngọ nguậy người, nhỏ giọng.

Đình Quân vờ như không nghe gì, cứ thế siết cơ thể kia lại, cầm đặt trên bả vai, từ từ nói: ” Cô gái kia là em họ anh, tên là Mint. Em ấy cùng gia đình ra nước ngoài đã lâu, hôm nay trở về nước để cùng đón Tết ở quê hương. Tội anh tình cờ gặp nhau, nói chuyện một chút. Nụ hôn kia...là chào tạm biệt, chắc anh không cần giải thích nữa phải không? ”

“..... ” Thì ra là em họ.

” Sao? Vẫn còn giận? ”

“..... ” Đúng, vẫn giận.

” Mint là em họ, vì vậy em không cần ghen. Đừng xem anh như không khí. ” Đình Quân vẫn kiên nhẫn giải thích.

” Em biết rồi.. ” Vương Khánh lí nhí trả lời.

” Nha, thế hôn anh đi. ” Đình Quân xoay người Vương Khánh lại, trực tiếp đưa mặt mình sát vào.

” Anh...đồ háo sắc. ” Vương Khánh nhú mày, đẩy mạnh người kia ra, chạy nhanh lên nhà.

Wương Khánh của tôi ngại ngừng đến đáng yêu vậy đấy. Lúc này, mình vẫn đang ôm em ấy. Thật ấm làm sao.

” Chúc mừng kỷ niệm sáu tháng của chúng ta, Vương Khánh! ” Đình Quân kề sát tai cậu, nhỏ giọng.

Giọng anh cực kỳ dịu dàng, hơi nóng phả vào vành tai không khỏi khiến Vương Khánh khuôn mặt đỏ lên.

” Nha...” Vương Khánh khẽ gật đầu.

Sau đó cả hai cùng lên xe đi về Đình gia. Ở Đình gia lúc này gần như đủ người rồi. Vu Huyền, dì Tuệ, Đình Huy. Cả nhà đang tụ họp lại bên bàn ăn nói chuyện vui vẻ.

Lúc này ngoài cửa có tiếng động, Đình Quân bước vào, cất tiếng: ” Chào cả nhà, mọi người đông đủ thật đó. ”

Wương Khánh đi theo phía sau, lễ phép tiến lên trước cúi đầu chào: ” Dạ, xin chào mọi người... ”

Đình Quân liếc mắt thấy Vương Khánh có vẻ hồi hộp đành kéo tay cậu đi đến bên bàn ngồi xuống, giới thiệu: ” Mẹ, dì Tuệ, anh hai, đây là bạn con, tên Vương Khánh. ”

Đình Huy ngồi im, liếc mắt với cậu em, khẽ gật đầu như đã hiểu.

Dì Tuệ rất ân cần chào hỏi cậu: ” Chào Vương Khánh, thật hiếm khi Đình Quân dẫn bạn về nhà chơi đó. Để đi vào lấy nước cho cháu. ”

Nói xong Từ Tuệ đứng dậy đi vào bếp. Lúc này chỉ còn Vu Huyền chưa lên tiếng. Gương mặt bà vẫn như lúc nãy, vẫn thẳng thắn khó hiểu. Đình Quân thấy bà cứ im lặng không nói, đành hắng giọng: ” Mẹ..”

Vu Huyền nghe con trai gọi đành dời mắt đến chỗ bọn họ, ánh nhìn bà dừng lại trên khuôn mặt Vương Khánh.

” Ừm, cháu tên Vương Khánh? ” Giọng Vu Huyền nghe rất hay, cực kỳ êm tai, nó khiến Vương Khánh cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

” Dạ, chào cô, cháu là Vương Khánh.. ” Vương Khánh theo phản xạ tiếp tục gật đầu, không may va chạm với mặt bàn kêu một tiếng cộp.

“... ” Vương Khánh một bên vừa đau, một bên lại xấu hổ đến đỏ lựng hai tai.

Mình khấn trương hơi quá rồi, Vương Khánh. Phải bình tĩnh, bình tĩnh lại nha...

” Em có sao không? ” Đình Quân nhú mày, ngón tay anh nâng cằm Vương Khánh lên xem xét. May thật không bị gì cả, trán hơi đỏ một chút thôi. Lúc này Đình Quân mới nhẹ nhõm thở ra.

” Cháu không cần khấn trương như vậy. Mà lúc nãy Đình Quân có bảo đợi cháu đến cùng làm sủi cảo đó. ” Vu Huyền bây giờ mới nở nụ cười với cậu.

Sủi cảo..? Cái tên Đình Quân này lại lẻo mép bép xép gì rồi... Vương Khánh khổ sở lấy tay xoa xoa trán, khẽ trả lời: ” Dạ, vậy con vào làm luôn để kịp giờ ăn của mọi người...được không ạ? ”

Thằng bé này có phải đã lễ phép quá mức không vậy? Thiệt khiến người ta không nở mà sinh ra ác cảm. Vu Huyền hơi ngẩn người một lát rồi liền gật đầu: ” Ừ, Đình Quân vào cùng Vương Khánh đi. ”

” Vâng. ” Đình Quân nhanh nhẩu nghe lời, tiếp đến nắm tay Vương Khánh kéo vào trong bếp.

Sau khi em trai đi khỏi, Đình Huy liền cất tiếng: ” Mẹ thấy Vương Khánh thế nào? ”

” Con có phải đã biết gì đó không? ” Vu Huyền nhấp môi tách trà, gương mặt bà trở nên băng lạnh.

Đình Huy nhàn nhạt đáp: ” Đúng vậy. ”

” Kỳ thực, vốn dĩ ban đầu mẹ biết chuyện, cả người đều trở nên cứng đờ, đầu óc cũng không linh hoạt xử lý. Trong lòng còn nổi lên sự tức giận.. ” Lời lẽ của bà vẫn quá đỗi điềm tĩnh.

” Thế nhưng khi gặp Vương Khánh, tính tình thẳng bé xem ra cũng rất tốt, đặc biệt khuôn mặt kia, rất giống một người mà mẹ quen. Có lẽ vì vậy mà sự nghi hoặc trong mẹ cũng dần mất đi. ”

” Vậy thì tốt rồi. ” Đình Huy nhìn bà, khóe miệng giương lên. Anh rất mừng khi nghe mẹ bảo như vậy. Nhưng có điều gì đó không đúng, mẹ biết từ khi nào vậy? Đình Huy định mở lời hỏi nhưng Vu Huyền đã chặn lại:

” Mẹ sẽ đợi đến khi Đình Quân đề cập đến chuyện này. Sau đó mẹ sẽ nói rõ. Bây giờ, mẹ nói vậy nhưng chưa hẳn là chấp nhận. Mỗi quan hệ này thật ra mà nói rất khó bền vững. ”

Lời bà nói thật sự đúng. Đình Huy đã nghĩ đến điều này, nhưng vì tôn trọng quyết định của em trai nên đã bỏ qua. Hôm nay Vu Huyền nói ra như vậy, trong lòng Đình Huy có chút dao động, hy vọng em trai anh sẽ vượt qua được.

24. Chương 24

Lúc này trong bếp, Vương Khánh cùng Đình Quân đang bận rộn cho món sủi cảo. Do làm quen tay nên Vương Khánh rất bình tĩnh mà thực hiện từng bước. Còn Đình Quân cứ đứng bên cạnh mà ngó nghiêng làm theo.

” Anh ra ngoài đi, em làm một mình được mà. ” Vương Khánh nghiêng đầu nhìn viên sủi cảo của Đình Quân nhất thời kinh ngạc.

” Anh muốn giúp em. ” Đình Quân xem như không có gì, tiếp tục gói.

“.... ” Anh gói sai mất rồi, biết không hả?

” Anh gói vậy đúng không? ” Thấy Vương Khánh im lặng, Đình Quân bèn đưa viên sủi cảo mình mới làm qua cho cậu nhận xét.

Wương Khánh liếc mắt một cái rồi kết luận: ” Sai mất rồi. ”

“.... Chỉ anh đi. ” Đình Quân cúi người thấp xuống nói nhỏ vào tai Vương Khánh.

” Đừng đứng sát em như vậy.... ” Nói rồi Vương Khánh tự giác nhích người ra một chút, cả hai bây giờ đã giữ khoảng cách ổn định.

Sau đó Vương Khánh cầm lấy một miếng da sủi cảo, bắt đầu hướng dẫn tên đại ngốc háo sắc kia.

” Đầu tiên cầm miếng da sủi cảo, sau đó cho nhân vào giữa, anh nên làm cho nhân gọn lại thành viên tròn tròn...”

” Sau đó dùng hai ngón tay tép dần lại ở phía đỉnh. Anh nên tép lại thật chặt, không khi nẫu nó sẽ bung lớp vỏ ra.. ”

Sau khi hướng dẫn xong, Vương Khánh nhẹ xoay mặt qua phía Đình Quân, nhỏ giọng: ” Anh hiểu chưa? ”

Đình Quân mày hơi nhíu nhíu lại, gật đầu một cái rồi bắt tay vào làm cái mới.

” Như vậy đúng không? ”

” Đỡ hơn rồi. ” Vương Khánh nhìn viên sủi cảo tròn tròn kia, cười lên một cái.

” Em phải khen là đẹp rồi đó mới đúng.. ” Đình Quân sờ sờ mũi, tiếp tục cầm củi làm.

30 phút sau, bốn đĩa sủi cảo ngon miệng đã hoàn thành. Đình Quân đứng nhìn, trong lòng vô cùng mãn nguyện. Sau đó cả hai bước ra ngoài.

” Xong rồi đây. ” Đình Quân bước đến bên bàn đặt hai đĩa xuống.

” Vương Khánh làm hết phải không? ” Đình Huy chống cằm, nghi hoặc.

Nghe vậy Đình Quân vội lên tiếng phản bác: " Em cũng có làm đó nha. "

" Vậy à? Ồ, thế anh sẽ chữa ra cái nào em làm a. "

"... " Đờ anh trai trời đánh. Đình Quân không thèm trả lời, ném cho anh trai cái nhìn tức giận rồi ngồi xuống cùng Vương Khánh.

" Mọi người thấy ngon không ạ? " Lúc này Vương Khánh lên tiếng.

Đình Huy cùng Đình Quân liếc mắt nhau, sau đó nhìn về hướng Vu Huyền chờ đợi bà nhận xét.

" Tiểu Khánh làm ngon lắm, viên sủi cảo cuộn rất chặt, gia vị cũng rất vừa miệng. "

Ách, Tiểu Khánh? Mẹ sao đột nhiên lại gọi thân mật như vậy?

Hai anh em họ Đình một lần nữa liếc mắt nhau, ánh mắt lúc này thật sự kinh ngạc.

Còn Vương Khánh được Vu Huyền gọi thân mật như vậy, cảm giác như thụ sủng nhược kinh. Trong lòng có một chút vui, nhưng cứ thấy sợ sợ thế nào.

"...Nha.." Vương Khánh hồi lâu mới gật đầu, sau đó tiếp lời: " Vậy cô ăn nhiều một chút. "

Cả nhà ăn rất vui vẻ, không khí chợt nhẹ nhõm hơn.

Rất nhanh đã đến 12 giờ đêm. Giờ khắc chuyển giao sang năm mới. Cả nhà sau khi ăn xong liền lên sân thượng chuẩn bị xem pháo hoa.

Chuông nhà thờ vang lên đúng vào thời khắc chuyển giao. Sau đó là những trận pháo hoa náo nhiệt. Trên trời vang rền từng tiếng nổ.

Đình Quân đứng cạnh Vương Khánh, cả hai không hẹn mà cùng xoay mặt nhìn nhau thật tình cảm. Sau đó Đình Quân nghiêng nhẹ đầu qua phía cậu, thấp giọng:

" Vương Khánh, anh yêu em. "

*

Sau những ngày Tết sum họp gia đình, ai nấy đều tất bật trở lại với công việc thường ngày. Đình Huy cùng Đình Quân tiếp tục đến công ty. Vương Khánh vẫn như mọi ngày, làm cơm trưa và trông nom nhị thiếu gia.

Đình Quân đang làm việc thì bị Đình Huy gọi qua phòng.

Cửa vừa mở, Đình Quân liền thấy trong đó không chỉ có mỗi Đình Huy mà còn thêm một người nữa. Là Hàn Di, cậu nhóc mới vào làm được nửa năm.

" Chào chủ tịch, chào Hàn Di. " Đình Quân tiến lại gần, gật đầu chào hai người bọn họ.

" Dạ, chào tiền bối. " Hàn Di trước giờ vẫn luôn lễ phép như vậy.

Đình Huy liếc nhìn hai người trước mặt, vẻ mặt lạnh lùng không thay đổi, nhàn nhạt nói: " Ngồi xuống đi."

Ách, trông anh hai không được tốt. Có phải ai đó đã chọc giận anh không thế? Đình Quân nuốt nước bọt ừng ực, khẽ liếc mắt nhìn tình thế hiện tại, không khỏi rùng mình một cái.

" Nha....có chuyện gì thế? " Đình Quân hơi khấn trương, mở lời phá vỡ bầu không khí.

"..... " Anh hỏi chủ tịch đi...

Đình Huy lúc này vẫn còn bình tĩnh đến mức cầm tách trà trên tay nhấp nháp từng chút, sau đó hướng mắt về Hàn Di. Ánh mắt đó của anh như muốn nuốt trôi cậu vậy.

" Hàn Di, cậu có gì muốn nói với chúng tôi không? "

Đình Quân nghe đến đây cảm thấy khó hiểu, giọng điệu của anh hai như ám chỉ Hàn Di vừa làm gì có lỗi mà cần thú tội vậy đó.

Hàn Di, hay còn được gọi là Tiểu Hàn. Là một cậu nhóc 23 tuổi còn non nớt vừa làm ở công ty Đình Huy được nửa năm. Cậu phụ trách quản lý bên trung tâm thương mại Elec City, cụ thể là gian hàng thức ăn.

Lúc đầu Hàn Di vào nộp đơn xin việc, gương mặt cậu không khỏi khấn trương, đến nhìn chủ tịch Đình cũng không dám nữa.

Hôm phỏng vấn, Hàn Di trả lời rất tốt, nhưng tuyệt nhiên không hề nhìn mặt chủ tịch. Điều này khiến Đình Huy vô cùng khó chịu. Vậy nên khi chấp nhận cho Hàn Di vào làm, chủ tịch liền gọi Hàn Di đến tra hỏi.

” Hàn Di, lúc phỏng vấn, cậu luôn trả lời trôi chảy nhưng một lần cũng không nhìn tôi, lý do? ”

“ ”

” Cần tôi hỏi lại? ”

“ ”

” Thần kinh thô như cậu có lẽ đang xử lý câu hỏi của tôi chẳng? ” Đình Huy vẫn tiếp tục kiên nhẫn truy hỏi.

Hàn Di như bị chọc giận nên từ từ mở miệng: ” Chủ tịch, tôi không nhìn anh là vì trông anh rất khó gần, lạnh lùng, đáng sợ. Những điều này là lý do, anh thấy có thỏa đáng không? ”

Đình Huy nghe xong đáp án liền nhú mày thật chặt. Trước đến giờ chẳng ai dám thẳng thừng với anh như thế. Trong khi tên nhóc này mới vào làm liền phê bình anh đến mức đó, còn hỏi ngược lại anh. Bạo dạn hết sức rồi đó.

” Nếu cậu tiếp xúc với tôi nhiều hơn một chút, những điều đó sẽ chẳng phải là lý do. Được rồi, cậu ra ngoài đi. ”

Sau cuộc trò chuyện hôm đó, Đình Huy chẳng hiểu sao luôn đối xử tốt với Hàn Di. Bình thường anh có thể lạnh lùng với tất cả mọi người, nhưng khi có Hàn Di xuất hiện, thái độ của anh sẽ lập tức thay đổi. Dù chỉ một chút nhưng đủ khiến mọi người nhận ra.

Vậy mà bây giờ, thái độ của anh đối với Hàn Di chẳng khác gì lúc bình thường. Lạnh băng đến tàn nhẫn.

” Tôi bảo cậu nói, còn chưa hiểu? ” Đình Huy nhắc lại, lần này anh nhấn mạnh từng chữ.

” Chủ tịch...có gì từ từ nói. Anh không cần đến mức như vậy chứ? ” Đình Quân thấy tình hình không ổn, trong lòng cũng thấp thỏm đôi chút đành bay ra đỡ hộ Hàn Di.

” Em ngồi yên đó. Chưa đến lượt em mở miệng. ” Nói xong ánh mắt Đình Huy tiếp tục quét qua phía Tiểu Hàn khiến cậu phát run: ” Sợ sao? Cậu cũng có lúc sợ người khác nhìn ra con người thật của mình? ”

Con người thật? Anh hai đang nói quái quỷ gì vậy? Thật là khó hiểu muốn chết mà. Đình Quân bị anh cấm nói nên đành im lặng ầm ục.

” Chủ tịch...anh đừng như thế, có được không? ” Hàn Di bây giờ mới cất tiếng nhưng lời nói của cậu trông rất mệt mỏi. Gương mặt hồng hào lúc trước bây giờ chỉ là một màu trắng bệch, có chút tiều tụy.

” Đừng như thế? Ha, vậy cậu xem cậu đã làm gì? ” Đình Huy đột nhiên nhếch môi cười lên, nụ cười kéo dài nhưng chứa đầy sự tức giận. Tức giận đến mức không biết phải làm gì nữa.

” Đình Quân, em có biết Hàn Di mà chúng ta tin tưởng đã gây nên tội gì không? ” Đình Huy xoay sang phía em trai, tiếp tục nhếch môi.

Hàn Di bỗng cảm thấy lời lẽ của anh có vẻ khinh thường mình. Cụm từ ” Hàn Di mà chúng ta tin tưởng ” thật sự như nhát dao đâm vào tim cậu. Anh có thói cái giọng điệu đó không? Lẽ nào anh muốn đuổi việc tôi? Anh nghĩ tôi là chủ ý làm chuyện đó?

Nghĩ thì nghĩ nhưng Hàn Di vẫn tiếp tục im lặng, mặc cho Đình Huy có chì nhểc cậu đến mức nào đi nữa. Bây giờ lên tiếng phản kháng, có lẽ không còn tác dụng gì.

” Hàn Di, 23 tuổi, phụ trách gian hàng thức ăn ở trung tâm thương mại Elec City, cũng là gián điệp của Mã thị, qua đây xin vào làm việc để dễ dàng cho việc phá hoại tập đoàn Đình Tôn này. ”

” Em hiểu chưa, Đình Quân? ”

” Ý anh bảo..có phải liên quan đến vụ việc thực phẩm giao tới đều bị hư? Sự việc đó không phải liên tục lặp lại sao? Điều đó khiến năng suất của công ty chúng ta giảm rất nhanh, không sai chứ? ” Đình Quân mở to mắt, anh không tin vào tai mình chuyện anh trai vừa nói.

Hàn Di ngây ngô, hiền lành, tốt bụng, thẳng thắn của anh không thể làm chuyện đó...Thật sự không thể!

” Anh đã điều tra rõ chưa? ” Đình Quân day day huyết thái dương, cố gắng trấn tĩnh bản thân.

” Em nghĩ anh sẽ kết luận bừa bãi như vậy? Anh điều tra hết rồi. Tất cả mọi chuyện đều vừa khít. ”

” Tiểu Hàn, em giải thích đi? Chuyện này là thế nào? ” Đình Quân vẫn không tin, nhất định phải nghe Hàn Di giải thích rõ ràng.

“....Em xin lỗi tiền bối, chuyện chủ tịch vừa nói đều đúng là sự thật. Em thật lòng xin lỗi. ” Hàn Di viền mắt đã đỏ, vẫn đang kiềm nén tâm tư của mình.

Đình Huy vẫn tỏa ra khí lạnh quanh người, lười nhác dựa lưng vào ghế, nghiêng đầu nhàn nhạt nói: ” Có lẽ cậu đã biết việc cần làm ngay bây giờ là gì rồi? ”

” Ừm, tôi biết. Đây là đơn xin nghỉ việc của tôi, anh ký đi. Đến mặt tôi anh cũng đâu muốn nhìn nữa, đúng chứ? ” Nói rồi Hàn Di đưa ra một tờ giấy, từ từ đẩy sang phía Đình Huy.

Đình Huy cầm bút và ký thẳng vào phần cuối của lá đơn, một chữ anh cũng không liếc nhìn. Điều này vô tình làm tim Hàn Di như một lần vỡ ra nghìn mảnh. Đến cuối cùng, anh vẫn tuyệt tình như vậy sao?

” Cậu đi được rồi. ” Lời nói buông ra như hạ màn cho vở kịch của Hàn Di.

Hàn Di rời khỏi đó, khi gần đến cửa còn xoay người lại nhìn con người kia, sau đó mới dứt khoát đi hẳn. Đình Huy xử lý mọi việc quá nhanh chóng, đến khi Đình Quân kịp thích ứng thì mọi việc đã xong rồi.

Anh hai, rõ ràng là anh đang đau lòng kia kìa, vậy mà vẫn cố tỏ ra mình bình thản làm gì vậy?

Đôi lời của tác giả: Ách, tại sao tôi cảm thấy đâu đó xuất hiện couple phụ thể này, hai đứa hint dữ vậy:<>

25. Chương 25

Sau màn kịch gián điệp của Hàn Di, tập đoàn Đình Tôn dần trở lại như ban đầu. Chỉ khác một chỗ, Đình Huy dường như trở nên lạnh băng hơn, ngay cả cô thư ký Phi Phi cũng khiếp sợ vị chủ tịch của mình.

Đình Quân hiểu rõ vì sao anh trai mình như thế, nhưng có khuyên can thì anh ta cũng ương bướng không chịu nhận. Cái tên Đình Huy này, bản tính cố chấp, lạnh lùng, vô tâm đó đời nào hạ mình đi tìm người khác về? Được rồi, mơ tiếp đi.

Anh ta làm việc luôn có nguyên tắc, làm không được, liền chấm dứt không nể nang. Hàn Di, cậu em trai đáng yêu hiền lành của tôi đã bị ông anh trời đánh này hành cho một trận đau lòng.

Đình Quân đứng giữa khổ sở, một bên thương cho Tiểu Hàn, một bên lại phẫn nộ với Đình Huy nhưng không dám lên tiếng. Bây giờ anh ta chính là ác quỷ, đáng sợ cực kỳ!!!

Một ngày đang làm việc, Đình Quân len lén online nói chuyện với Tiểu Hàn.

” Tiểu Hàn, em dạo này thế nào? ”

Một lúc lâu, Hàn Di mới bật lên xem tin nhắn, khóe miệng cậu cũng giương lên một chút. Hàn Di gõ gõ vài chữ rồi enter.

” Dạ, em cũng ổn. Còn anh thì sao?”

” Rất tốt. Công việc lẫn tình cảm đều tốt tốt ^-^ ”

Hàn Di lướt nhìn dòng tin nhắn trên màn hình, mém nữa là ngắt đi. Đình Quân nhìn bề ngoài khá lạnh lùng như vậy mà khi nói chuyện trên đây cũng dùng icon nữa. Đúng là đang yêu có khác! Vương Khánh chắc luyện anh ấy dữ lắm mới trở nên dễ gần như này nọ.

” Ừm, vậy là tốt rồi...Ừm...mọi chuyện ở công ty vẫn tốt chứ ạ? ” Hàn Di định hỏi gì đó nhưng rồi chần chừ không ghi ra.

” Tốt. Chỉ riêng Đình Huy không tốt. ” Đình Quân bên này khóe miệng cười gian gian, anh thừa hiểu Tiểu Hàn muốn hỏi cái gì.

.... Bị anh ấy nhìn ra rồi. Hàn Di, mi thật ngốc! Hàn Di xấu hổ đến đỏ mặt, chậm chạp gõ chữ.

” Vâng...anh ấy bị làm sao...?? ” Chỉ một dòng ngắn ngủn mà Hàn Di đánh gần 5 phút. (Tiểu Hàn, em phải mạnh dạn lên!!!)

” Ai nha, Đình Huy trước đây đã lạnh như băng, bây giờ thì hoàn toàn như một khối băng to đùng rồi, Tiểu Hàn à. Anh ấy đáng sợ lắm. ”

“ Như thế thì khác gì ác ma chứ? ”

Câu nói của Hàn Di làm Đình Quân phá lên cười. Đúng là chỉ có mỗi Tiểu Hàn can đảm nói thẳng ra điều đó thôi. Thật tình, em như vậy, anh ấy không động lòng cũng lạ đó.

” Ừm, đúng vậy. Không khác một chút!!!! ” Vừa enter xong Đình Quân cảm giác bên cạnh lạnh lạnh.

Anh quay người qua liền thấy Vương Khánh đang nhìn màn hình chằm chằm, ánh mắt trở nên không chút tình cảm. Đình Quân bèn tắt khung chat, đứng dậy đổ vợ.

” Tiểu Khánh...”

” Nha..? ” Vương Khánh vẽ mặt điềm tĩnh, quay mặt sang nhìn anh.

” Bây giờ anh đang nói chuyện với Tiểu Hàn một chút. ”

” Ừm, em thấy mà. ” Vương Khánh nhún nhún vai đáp.

” Em ấy tuyệt đối là của anh trai...” Đình Quân vừa nói vừa sờ sờ mũi, vẽ mặt nghiêm túc như điều đó là sự thật hiển nhiên.

” Ồ...em biết rồi. ” Vương Khánh hơi kinh ngạc, gật gật đầu.

Sau đó cậu trở về chỗ ngồi sắp xếp hồ sơ, thật lâu sau mới khẽ lên tiếng: ” Đình Quân, anh còn làm việc vô bổ trong giờ làm nữa, em sẽ mách Đình Huy. Lúc đó, không những Đình Huy phạt anh về chuyện không chú tâm làm việc mà còn về chuyện chat với Hàn Di nữa đó. Anh không nghĩ Đình Huy ghen lên sẽ rất đáng sợ sao? ”

Đình Quân đứng đó, toàn thân lạnh toát. Vương Khánh, em cũng không thua gì anh trai anh đâu. Hai người đích thị là song quỷ... Anh khốn khổ nuốt nước bọt, khẽ thở dài.

*

Sau ngày hù dọa hôm đó, Đình Quân không len lén chat với Hàn Di nữa. Nếu có chuyện gì cần nói, tự anh sẽ về nhà mà nói riêng. Còn trong văn phòng, anh tuyệt đối ngoan ngoãn làm việc.

Đình Huy tuyền Vương Khánh vào làm vị trí này thật gian xảo. Chuẩn xác quản lý em trai mà không cho anh cách nào trách móc một câu.

Sau mấy ngày lễ Tết thì rất nhanh đã đến ngày lễ tình yêu.

Trên đường phố ngập những bài hát tình yêu dễ thương, bong bóng màu hồng đều được treo lơ lửng trước hàng quán. Mọi người ai nấy đều tay trong tay hơn hớn đón chào ngày Valentine.

Đình Quân cũng thế. Vương Khánh là người yêu đầu tiên mà anh yêu thật lòng cả quen lâu dài nhất. Vì vậy anh quyết định phải tặng gì đó thật ý nghĩa cho cậu.

Đình Quân lên mạng rà tìm gì đấy, sau đó gọi cho Hàn Di.

” Tiểu Hàn, anh cần em tư vấn một chút. ”

Ngày hôm sau, Đình Quân cùng Hàn Di ăn một bữa thật ngon, tiện thể hai anh em cùng bàn về món quà cho Vương Khánh.

Hàn Di sau khi biết được món quà đó liền trầm trồ không ngừng. Cậu nghĩ Vương Khánh thật hạnh phúc khi có người yêu như Đình Quân.

Còn Vương Khánh cũng khẩn trương tìm món đồ gì đó tặng cho Đình Quân. Suy nghĩ rất lâu, cậu vẫn không nghĩ ra được.

Đến một hôm, cậu ra ngoài cùng Trịnh Tâm. Cả hai vào một cửa hàng để lựa quà cho Đình Quân. Vương Khánh từng bước đi soi từng món, cậu nhìn thật kỹ, chăm chú đến mức làm anh chàng bán hàng phải chóng mặt.

” Anh mua gì ạ...? ”

” Tôi vẫn đang tìm. ” Vương Khánh không ngước mặt lên, trả lời.

Trịnh Tâm đứng kế bên không đủ kiên nhẫn liền thúc giục: ” Chỉ một món quà, không cần chọn lâu thế đi? ”

Vương Khánh lúc này mới ngước mặt lên, khẽ nhú mồm, tay chỉ vào tủ kính phía trước: ” Lấy tôi xem cái này. ”

Anh chàng bán hàng rất nhanh đã lấy ra hai chiếc đồng hồ, một trắng một đen đưa ra cho Vương Khánh. Cậu cầm cả hai lên xem qua xem lại, cuối cùng cũng chọn được: ” Gợi cho tôi cái màu đen. ”

” A, sao anh không mua cả hai? Đây cũng là đồ đôi, mua cả hai sẽ được giảm giá. ”

Trịnh Tâm kế bên khẽ háng giọng: ” Đồ đôi được đấy.”

Không cần anh lên tiếng, ông chủ à!!! Vương Khánh liếc Trịnh Tâm một cái khiến anh không dám mở miệng nữa.

” Được, gợi cái màu đen. Màu trắng tôi đeo luôn.”

Sau khi chọn xong, vẻ mặt Vương Khánh liền tươi tắn như mặt trời ban mai. Cuối cùng cũng chọn được món quà ưng ý, cậu rất phấn khởi muốn tặng ngay cho Đình Quân.

Hôm nay chính xác là ngày Valentine. Vương Khánh trong nhà chỉnh trang y phục đợi Đình Quân đến đón.

Cậu chuẩn bị xong vẫn không quên cất hộp quà nhỏ nhỏ vào túi áo, thuận tiện lúc nào sẽ tặng ngay cho Đình Quân.

Hai mươi phút sau, Đình Quân đậu dưới nhà Vương Khánh. Cả hai cùng hướng đến một nhà hàng sang trọng.

Lúc hai người đi vào không thoát khỏi ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh. Một kẻ lẳng tử, lạnh lùng. Một người lại khá ôn nhu, nho nhã.

Bồi bàn mang thực đơn đến bàn Đình Quân, kính cẩn hỏi: ” Hai vị dùng gì? ”

Đình Quân cầm thực đơn, miệng gọi món: ” Cho hai phần bít tết, chín bảy phần. Một phần tôm nướng. Một rượu vang. ”

Người phục vụ ghi ghi một chút rồi liền quay người đi khỏi.

” Nha...chỗ này sang trọng quá. Anh không cần khoa trương như vậy..” Vương Khánh chớp chớp mắt nhìn ngó xung quanh.

” Hôm nay anh đặc biệt muốn em vui mà. ”

Nói chuyện được một lúc, thức ăn được dọn lên đầy bàn. Vương Khánh lúc trước hiềm khi ăn bít tết, lại dùng dao cắt nữa, cậu vựng về không biết xử lý miếng thịt chết tiệt kia thế nào.

Đình Quân ngược mắt thấy vậy liền đem đĩa thịt mình vừa cắt sẵn cho Vương Khánh, giọng anh cực ôn nhu: " Em ăn đi, anh cắt cả rồi. "

"...Nha..cảm ơn anh.." Vương Khánh ngại ngần đến đỏ mặt, thực ra cậu rất vui.

Sau khi tính tiền xong, cả hai rời khỏi nhà hàng. Vương Khánh ngồi trên xe không ngừng hồi hộp, cậu không biết khi nào mới nên tặng quà nữa.

" Chúng ta đi đâu vậy..?"

" Đến chỗ này, tí em sẽ biết. "

Wương Khánh khó hiểu nhìn anh, khẽ gật đầu, ngồi im cho anh tập trung lái. Ngồi trên xe hơi lâu, cậu ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Đến khi xe dừng lại, cậu mới dụi dụi mắt.

""

" Đi theo anh. "

Wương Khánh nghi hoặc làm theo Đình Quân nói. Cả hai đang đứng trước một tòa nhà rất to, xem chừng là chung cư cao cấp. Vương Khánh im lặng lầm lũi theo sau anh, rất nhanh đã đến trước một căn hộ.

" Em cầm lấy. " Đình Quân đưa cho cậu một chùm chìa khóa.

".....Cái này...." Vương Khánh mở to mắt kinh ngạc. Không lẽ anh ấy....

" Là quà valentine của anh. " Đình Quân thấy cậu im lặng đành giải thích.

" Đình Quân...." Vương Khánh hạnh phúc không nói nên lời nữa.

" À, mật khẩu là ngày sinh của em. Anh đặt như vậy cho em dễ nhớ. "

Wương Khánh vẫn im lặng, tay cậu siết chặt chùm chìa khóa. Sau đó cậu tiến tới gần chỗ Đình Quân, vươn hai tay ôm anh, miệng khẽ nói:

" Cảm ơn anh...Em thật sự rất vui...rất..rất vui.." Giọng cậu như vỡ ra, cậu mừng đến khóc.

Đình Quân cũng dang tay ôm chặt cậu, khẽ cười lên: " Vậy quà anh đâu??"

Wương Khánh bây giờ mới sực nhớ đến hộp quà nhỏ trong túi, vội vàng lấy ra:" Đây. Hi vọng anh thích..."

" Tất nhiên anh thích rồi, đồ ngốc. " Đình Quân xoa đầu cậu, tiện thể mở hộp quà.

Là một chiếc đồng hồ màu đen nam tính. Rất vừa vặn tay Đình Quân. Anh đeo nó trên tay, gương mặt cười lên trông rất hạnh phúc.

" Cái này...em có một cái màu trắng, là đồ đôi. " Vương Khánh nghiêng đầu khẽ nói.

" Đồ đôi? Em mua cả đồ đôi? " Đình Quân thực sự vui đến phát điên.

" Nha...." Vương Khánh gật gật đầu.

Vào tối ngày valentine, có hai con người, một nóng một lạnh, họ đã thật sự hạnh phúc bên nhau.

26. Chương 26

Hai hôm trước khi ngày lễ tình nhân, nhị thiếu gia đã đến gặp mẹ mình để tâm sự chút chuyện. Đình Quân từ ngoài đi vào phòng Vu Huyền, thấy bà đang ngồi đọc sách say mê, anh khẽ kêu: " Mẹ.."

Vu Huyền ngược mắt lên nhìn sang hướng Đình Quân, bà nghiêng đầu khó hiểu, sau đó gấp sách lại: " Sao đó tiểu Quân? "

” Nha...con có chuyện muốn nói với mẹ. ” Đình Quân vừa nói vừa tiến tới gần bà, tiện tay nhắc cái ghế bên cạnh về phía mình.

Vu Huyền nhìn con trai, lời lẽ ngoan ngoãn như vậy hẳn là muốn xin phép gì đó. Bà không phải ngốc ngếch đến mức không biết Đình Quân định thưa chuyện gì.

” Được, mẹ nghe đây. ” Vu Huyền mỉm cười.

” Chuyện là...” Đình Quân bị mẹ nhìn chăm chăm có chút không tự nhiên, đành liếc mắt sang chỗ khác.

” Chuyện là con có mua một căn hộ ở tòa chung cư cao cấp, con định báo với mẹ cuối tuần này con dọn sang bên đó. ” Nói xong anh nhìn nét mặt Vu Huyền thăm dò một chút.

” Mua từ khi nào? ”

“...Hôm qua ạ. ” Đình Quân hơi hồi hộp.

” Thế sao? ” Vu Huyền gật gật đầu, sau đó nói tiếp: ” Con sống một mình? ”

” Không, con sống cùng Vương Khánh. ”

Ra là cùng tiểu Khánh...

” Tiểu Khánh sao? Vậy thì mẹ không phản đối. ”

Vu Huyền nhìn con trai như muốn nói thêm gì đó nhưng lại ngập ngừng, bà đành mở lời: ” Con còn chuyện gì sao? ”

” Nha....còn một chuyện nữa, quan trọng hơn. ” Đình Quân hơi cúi thấp đầu, nhỏ giọng.

” Được, cứ nói. ”

” Con đang hẹn hò. ”

Vu Huyền nghe xong hơi nhú mồm một chút: ” Thật tốt. Đó là ai? ”

” Là Vương Khánh. ”

“..... ” Hóa ra mẹ không đoán sai.

Đình Quân thấy mẹ im lặng khá lâu, anh nuốt nước bọt, khẽ gọi: ” Mẹ...”

” Mẹ nói con nghe, chuyện này mẹ đã biết từ lâu rồi. ” Nói xong Vu Huyền mỉm cười nhìn anh.

Phong thái của bà không phải đã quá bình tĩnh đi? Nghe tin con trai mình yêu một đứa con trai khác mà có thể mỉm cười như vậy...

” Sao cơ? Anh hai nói mẹ nghe? ” Đình Quân nhất thời kinh ngạc.

” Không phải, là do mẹ vô tình biết. Cái hôm mẹ ghé ngang công ty có việc liền thấy con cùng tiểu Khánh thân mật. ”

Đình Quân nhà người giữa thanh thiên bạch nhật cũng không ngại mà làm trò. Thật thiếu đòn!

” Nha...”

” Con thật sự muốn sống cùng tiểu Khánh? ”

” Vâng, con yêu Vương Khánh lắm. ” Đình Quân đẩy đẩy gọng kính, điềm tỉnh trả lời.

” Với tiểu Khánh, mẹ không phản đối. Vì mẹ cũng rất thích thằng bé. Nhưng mối quan hệ này, nó là rất dễ đổ vỡ, con hiểu không? ”

” Con hiểu chứ. Nên chúng con không để chuyện đó xảy ra. ”

Vu Huyền nghiêng đầu nhìn anh, khẽ thở dài: ” Tính cách của tiểu Khánh có chút không dứt khoát, liệu rằng sau này sẽ không xảy ra hiểu lầm chứ? Đến lúc đó, mẹ sợ con không đủ bình tĩnh suy xét tình hình. ”

” Mẹ yên tâm. Con sẽ tin tưởng Vương Khánh. ”

” Tin tưởng là một chuyện, kiểm chế được hay không là chuyện khác. Mà nếu con quyết định thì cứ vậy đi. Còn mẹ, sau này hai đứa chắc chắn không thay đổi thì mẹ sẽ chấp nhận. ” Nói rồi Vu Huyền đứng lên rời khỏi phòng.

Tiểu Khánh, một đứa con trai ngoan ngoãn, lễ phép, có chút ngốc nghếch. Bản thân luôn lấy sự lạnh lùng làm vỏ bọc chứ bên trong lại đơn thuần đến đáng thương. Tính cách như vậy, còn ai rõ hơn bà chứ? Vương Khánh mà Vu Huyền gặp thực rất giống với người yêu cũ của bà.

Vương Thần, ông nói xem, chúng ta không có duyên nợ liền đem duyên nợ đó gắn lên hai đứa con trai này? Có phải đã quá trớ trêu?

Đình Quân nhìn bóng dáng mẹ rời khỏi, trong lòng có chút hụt hẫng. Mẹ tuy không phản đối nhưng cũng chưa hẳn là chấp nhận. Bản thân anh tin rằng Vương Khánh sẽ không thay đổi, bất quá thì đó là hiểu lầm và anh sẽ cố gắng bình tĩnh mà suy xét. Anh không muốn mất đi Vương Khánh, thế thôi.

*

Vương Khánh sau khi nhận được quà của Đình Quân, tâm tình rất tốt. Sáng ngày hôm sau, cậu liền về nhà cũ dọn hết đồ sang căn hộ mới.

Bên đây cũng không nhiều đồ lắm. Chỉ là khoản dọn dẹp nhà cửa hơi mệt một chút. Sau khi dọn xong, Vương Khánh xếp quần áo vào vali cùng mấy đồ dùng linh tinh rồi rời khỏi đó.

Cậu bắt xe bus đến căn hộ mới. Hôm nay Đình Quân phải đi làm nên không thể phụ, cậu đành làm một mình.

Căn hộ mới quá rộng so với căn cũ, mắt Vương Khánh dần mờ đi. Phải dọn tất cả mọi thứ trong đây sao? Đùa tôi à? Cậu chớp chớp mắt, cười khổ rồi bắt tay vào dọn dẹp.

Vương Khánh hết dọn bên này lại bay sang bên kia lau lau quét quét. Ba tiếng sau, mọi việc cũng hoàn tất. Lúc này, cậu mới chuẩn bị ra chợ mua đồ ăn để làm cơm chiều.

Đi hơn nửa tiếng, Vương Khánh về nhà với hai bịch đồ ăn trên tay, một bước tiến thẳng vào bếp. Tiếng thái rau củ, tiếng chiên xào xì xèo liên tục phát ra. Mùi thơm nức mũi cũng xộc ra đến ngoài phòng khách.

Đình Quân đi làm về, từ ngoài bước vào liền ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức, anh nhấc chân thật nhẹ đi vào bếp.

Từ đằng sau, Đình Quân ôm Vương Khánh vào lòng, ôm rất chặt.

” A...” Vương Khánh bị dọa đến mặt trắng bệch.

” Anh chứ không phải ma..” Đình Quân véo véo má cậu, trêu ghẹo.

” Anh là quỷ rồi...”

” Em nấu xong chưa? ” Đình Quân liếc mắt đến mấy món ăn trên bếp.

Vương Khánh xoay người lại, đối diện anh, cười khúc khích: ” Anh ăn chưa? Em dọn nha. ”

” Anh chưa muốn ăn cơm. Anh muốn ăn cái khác. ” Đình Quân sờ sờ mũi.

” Ăn gì, em làm cho.? ”

” Ăn em. ” Dứt lời Đình Quân liền đáp môi mình xuống môi cậu.

Hơi thở của Đình Quân có mang theo hương rượu, chắc anh vừa đi gặp đối tác về? Vị chát chát của nó lấn át khắp khoang miệng của Vương Khánh.

Đình Quân đưa lưỡi lướt qua môi Vương Khánh một lần, sau đó trực tiếp mở khớp hàm tiến vào bên trong. Chiếc lưỡi mềm nóng liên tục thăm dò từng chỗ, khiến Vương Khánh hơi nhúm mày, đuổi theo nhịp thở của mình.

” Ừm...”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng tiếp xúc với thân thể mềm mại, xúc cảm tốt như vậy Đình Quân cứ nhiên không muốn rời đi, một đường vuốt thẳng từ bụng lên đến ngực, dịu dàng vuốt nắn điểm anh đào.

Hôm nay bỗng nhiên thân mật như vậy, Vương Khánh có chút hồi hộp. Từng động chạm của anh đều khiến cậu mãi cảm tốt độ. Đầu ngực bị trêu đùa một lát liền cứng rắn, xuất hiện dòng điện chạy dọc sống lưng Vương Khánh khiến hai tai đỏ bừng.

” Ồch...”

Đình Quân hai tay giữ chặt eo cậu, tiếp tục hôn đến say mê. Vương Khánh nhúc nhích người muốn giãy dụa liền bị anh đè vào thành bếp. Không còn cách nào thoát khỏi.

” Vương Khánh...” Đình Quân dừng động tác, khẽ gọi tên.

” Nha...? ”

” Chúng ta sau này nhất định không được xảy ra hiểu lầm, được chứ? ”

” Ừm...” Vương Khánh nghe mơ mơ hồ hồ, khẽ gật đầu.

Đình Quân nhớ, lần đầu tiên của cả hai là ở khách sạn khi mới gặp mặt. Và hiện tại là lần thứ hai, nhện lâu như vậy, anh đúng thật phi thường.

Nghĩ thế, Đình Quân liền kéo tay Vương Khánh vào phòng, trực tiếp áp cậu dưới cơ thể mình. Anh tự tay cởi bỏ từng lớp áo của cậu, đến chi tiết nhỏ nhất cũng không tha.

Hơi lạnh từ máy điều hòa phả vào người khiến Vương Khánh rùng mình một cái. Đình Quân cúi thấp đầu, anh hôn men theo vành tai rồi lần xuống xương quai xanh.

” Ừm...”

Tiếp xúc da thịt ngày càng gần hơn, cảm giác thật sự như có luồng điện chạy khắp cơ thể. Vương Khánh cả người cứ giật nảy, sức ép lớn như vậy, cậu không kiềm chế nổi.

” A...a...”

Đình Quân dịu dàng vuốt ve bộ vị của cậu, khoái cảm mãnh liệt xông lên đến não Vương Khánh. Cậu cứ nhiên không thể kiềm nén được nữa liền bắn chất lỏng nóng rực vào lòng bàn tay anh.

Tiếng rên ủy mị cứ theo tràn ra bên mép, đầu óc Vương Khánh đột nhiên trống rỗng. Cậu nhìn thấy tay anh dính chất lỏng trắng đục, gương mặt tức khắc đỏ hồng.

Chưa kịp định thần lại, Vương Khánh liền phát hiện hai chân mình đều bị tách ra, vật thể cứng rắn của Đình Quân đã đặt gần hậu huyệt.

Vương Khánh hồi hộp, mím nhẹ môi, hai tay giữ chặt vai anh, nhắm nghiền mắt chuẩn bị tinh thần.

Đình Quân ngược mắt lên nhìn biểu cảm của cậu, trong lòng cảm thấy mắc cười. Anh đã làm gì đâu? Cúi thấp người xuống, Đình Quân thì thầm bên tai Vương Khánh: ” Thả lỏng nào, tiểu Khánh. ”

Lời nói của anh như thuốc gây mê vậy, Vương Khánh cứ thế nghe theo, thả lỏng cơ thể nghiêng đón anh.

Đình Quân dùng chất lỏng lúc nãy ma sát hậu huyệt, đưa hai ngón vào thăm dò. Sau khi tìm ra chỗ ẩn cảm, anh liền một bước tiến sâu vào cơ thể Vương Khánh.

” Aa.....”

Trời đất trước mắt Vương Khánh như xé ra từng mảng. Cảm giác nóng rực lan khắp cơ thể, đau nhưng lại đạt khoái cảm. Vương Khánh nhú nhú mày, hé miệng thở hổn hển.

Đình Quân đưa tay nâng eo Vương Khánh lên một chút cho cậu thoải mái, sau đó liên tục tiến lui, Vương Khánh cũng rất phối hợp với anh, giật nảy eo theo động tác của Đình Quân.

“...Ha...”

Sau cao trào, Vương Khánh tưởng đã xong việc nên nhẹ thở phào, không ngờ Đình Quân đặt hai chân cậu lên bả vai, một lần nữa tiến sâu vào bên trong. Càng lúc càng sâu.

” Không...không muốn nữa...” Vương Khánh nhất thời hoảng hốt la lên.

Đình Quân lại vờ như không nghe, khoe miệng hơi cong cong, điều chỉnh nhịp độ động tác chậm một chút.

“..... ” Em không muốn nữa, chứ không phải kêu anh chậm một chút!!!!!!

Vương Khánh hé hé mắt nhìn khuôn mặt Đình Quân, trán anh đã ướt đầm mồ hôi, mà bản thân cậu cũng không hơn gì cả. Bao gối cậu nằm đều bị ướt nhem.

Đột nhiên Vương Khánh cảm thấy ánh mắt anh tràn ngập sự yêu thương, có lẽ là dành cho cậu? Nghĩ vậy, Vương Khánh như bị kích động, hai tay ôm cổ anh, khẽ nói: ” Đình Quân, em yêu anh. ”

Đình Quân nghe xong cũng nhú mồm, không ngờ trong tình thế này mà Vương Khánh lại bày tỏ tình cảm? Thật khiến người ta không thể dừng được mà. Anh khẽ cười, lần này còn mãnh liệt hơn trước, coi như là lời đáp lại dành cho cậu đi.

” Aaaaaa.....Đình..Quân...anh...đáng...chết....”

Sau trận kịch liệt, Vương Khánh nằm co người trên giường, tấm chăn bông trắng tinh đắp ngang người cậu. Thoạt nhìn, Vương Khánh như con mèo lông trắng, thật đáng yêu.

Đình Quân ngồi bên cạnh tựa lưng vào giường, khẽ nghiêng đầu đưa tay vò vò tóc cậu. Sau đó cúi thấp người thì thào: ” Để anh tắm cho em. ”

Nói xong hai tay Đình Quân ẵm cả cơ thể kia trong lòng ngực, tiến thẳng vào phòng tắm. Anh nhẹ nhàng đặt Vương Khánh nằm gọn vào bồn tắm. Sau đó mở nước rưới lên người cậu.

Dòng nước ấm áp tiếp xúc da thịt khiến Vương Khánh sướng khoái khẽ nhúc nhích người, nhưng vẫn ngủ say không biết gì.

Đình Quân cẩn thận tắm rửa khắp cơ thể cậu, sau đó đến hậu huyệt, anh dùng tay dịu dàng rửa trôi đi chất bẩn.

Tắm xong, anh lấy khăn lau khô người Vương Khánh rồi ẵm cậu trở lại giường. Vương Khánh vẫn ngủ say như thế. Đình Quân trong lòng chột nhói nhói, không lẽ mình đã quá đà?

Cũng không trách được, chịu đựng lâu như vậy, anh dĩ nhiên không thể khống chế được dục vọng. Nhưng thấy Vương Khánh ngủ say như thế, Đình Quân cũng cảm thấy có chút áy náy.

Anh nhẹ nhàng nằm lên giường, đưa tay véo má cậu, nói nhỏ: ” Ngủ ngoan, tiểu Khánh.

27. Chương 27

Sau cái hôm Đình Quân như dã thú, Vương Khánh không cách nào cử động được. Cả người đều mỗi nhừ, nhúc từ thắt lưng đi xuống. Cậu lười nhác nằm lì trên giường, đến nhúc nhích cũng không buồn làm.

Đình Quân, anh không thể kiểm hãm con thú trong người hay sao vậy???????

Vương Khánh khốn khổ thầm trách mắng anh, đôi mồm nhú chặt vào. Một lát sau khi nằm trên giường chán chề, Vương Khánh quyết định ngồi dậy tựa lưng vào giường. Hai tay dụi dụi mắt nhìn đồng hồ.

Đã hai giờ chiều. Ách, vậy hôm nay mình đã nghỉ làm không phép rồi à? Ai nha, Đình Huy không mắng mình đó chứ????

Đang ngồi mơ màng, tiếng chuông điện thoại reo lên. Vương Khánh định thần lại, đưa tay nhấc máy: ” A lô? ”

” Vợ, dậy rồi à? ”

Vợ....!!!!!!!!!!!!!! Đừng gọi em như vậy có được không?

“....Vâng em mới dậy. ” Vương Khánh khẽ thở dài.

” Người vẫn còn đau chứ? ”

Đồ dã thú, anh bị thử xem rồi biết có đau hay không...

Vương Khánh cười khúc khích: ” Nha...còn chút chút. ”

Đình Quân bên đây nhú mày, nghi hoặc: ” Thật sao? Chỉ một chút thôi? ”

” Ừm, đúng vậy. Em còn chuẩn bị đi tắm nữa nè...” Vương Khánh gật đầu lia lịa.

Đình Quân đẩy gọng kính, trêu ghẹo cậu: ” Anh tắm cho em rồi mà. Không những vậy em còn cực kỳ thích thú khi được anh tắm nữa. ”

“.....” Minh biến thái đến vậy?

” Phii, em tắm đi. Anh trêu một tý thôi. Ngây ngốc cái gì đó? ”

” Nha....đừng có trêu như vậy nữa, em sẽ tưởng thật á. ” Vương Khánh bên đây mím môi, trừng mắt.

” Rồi rồi, tắm xong ra hâm lại đồ ăn nhé. Anh làm rồi, hâm lại là ăn được. Vậy nhé, chào vợ. ”

Hóa ra Đình Quân vẫn còn cưng chiều mình chán. Nghĩ vậy, trong lòng Vương Khánh rất vui.

Tắm tấp xong, cậu chạy xộc ra bếp hâm lại đồ ăn. Toàn món ăn đầy đủ chất dinh dưỡng.

Ngồi ăn một lúc, Vương Khánh liếc nhìn lịch để trên bàn, sực nhớ hôm nay chính là giỗ của ngoại. Thế nào mà bản thân lại quên mất? Đồ hỗn đản nhà mi.

Vương Khánh nhớ xong liền tức tốc ăn, sau đó vào thay đồ rồi bắt xe bus đi đến mộ bà.

Nghĩa trang rất vắng vẻ, chỉ thấy xung quanh là cỏ xanh và bia mộ. Cảm giác ớn lạnh từng đợt xông tới, khiến sống lưng Vương Khánh cứng đờ.

Trên tay cậu là một bó hoa ly trắng, khi còn sống, ngoại đặc biệt thích loài hoa này. Vương Khánh từng bước tiến tới gần nơi an nghỉ của bà, khẽ đặt bó hoa xuống.

Sau đó, cậu cũng ngồi bệt xuống nền cỏ xanh rờn, đưa tay lau lau bụi bám trên mộ, ký ức xưa lại chợt ùa về.

Trước đây, khi mới ba tuổi, Vương Khánh đã biết chuyện ba mẹ đều mất trong một tai nạn giao thông, sau đó được bà cứu mang. Sống cùng bà, tối nào cậu cũng được nghe những câu chuyện cổ tích thần kỳ.

Hay đơn giản là ăn những củ khoai lang bà tự tay luộc, lúc ấy cuộc sống còn khổ sở, có gì ăn nấy. Mà Vương Khánh cũng rất ngoan, không hề đua đòi mà chỉ lẳng lặng chấp nhận.

Sau này sức khỏe của ngoại ngày càng yếu đi, trong lòng Vương Khánh thật sự lo sợ. Sợ đến ngày bà ra đi và để mình ở lại. Xung quanh lại chẳng còn ai thân thích, cảm giác bơ vơ này đáng sợ lắm. Và rồi ngày ấy cũng đến.

Hôm đó Vương Khánh đi làm về liền thấy ngoại nằm bất động trên giường, lay bao nhiêu lần cũng đều không tỉnh. Đưa đến bệnh viện thì bác sĩ bảo không kịp nữa. Bệnh suy hô hấp của bà rất nặng, thêm sức khỏe tuổi già nên không qua khỏi.

Cũng chính hôm đó, Vương Khánh vừa mới xin vào làm việc tại quán rượu liền bị đám người côn đồ kiểm chuyện. Chúng bắt cậu phục vụ bằng thân thể, cậu không chịu liền bị đánh bầm dập. Gương mặt bầm tím, đôi chỗ bị trầy xước, cảm giác đau trên da thịt còn chịu được. Chứ nỗi đau trong lòng rất khó mà chữa lành.

Huống gì lúc nghe tin của bà, tìm Vương Khánh như vỡ ra từng mảnh nhỏ. Cả đêm cậu không thể chợp mắt, chuyện tang sự của ngoại cũng rất khó khăn mới hoàn tất được. Cũng vì tiền mà cuộc sống của cậu khốn khổ như vậy.

Cũng may lúc đó, ông chủ họ Trịnh lại vừa mất Vương Khánh, xem cậu như em trai mà ra tay giúp đỡ nhiều lần. Đến bây giờ, tình cảm anh em của họ ngày càng khăng khít hơn.

Phải nói là, Vương Khánh nợ Trịnh Tâm rất nhiều. Sau này, có lẽ khó mà đền đáp đầy đủ.

Vương Khánh khẽ nhúc nhích người, nhỏ giọng: " Ngoại ơi, hôm nay con đã mém quên ngày giỗ của ngoại, con hư quá phải không? Lúc trước chưa bao giờ con như vậy cả, hôm nay có nào con lại quên. Tiểu Khánh của bà thật hư..."

" Ngoại ơi, ngoại biết không, hiện tại con đang rất hạnh phúc. Bên cạnh con bây giờ đã xuất hiện thêm một người yêu thương con như ngoại vậy. Người này nhất mực chăm sóc cho con từng chút từng chút. Ngoại xem, cháu của ngoại có phải rất tốt số không? "

" Ngoại ơi, người con vừa nói tên là Đình Quân. Anh ấy lúc trước khi mới gặp mặt con đã bị con lừa đến mất hết quần áo lẫn tiền bạc. Kỳ thực, hôm đó con đã thích anh, nhưng mà vẫn muốn trêu anh một chút. Sau này, không ngờ cả hai được gặp lại nhau, rồi dần dần trở thành một đôi..."

" À còn nữa, mẹ của Đình Quân hình như cũng thấy con rất vừa mắt. Bác ấy luôn gọi con là tiểu Khánh, tiểu Khánh, nghe rất êm tai. Con chỉ hy vọng sau này, bác ấy có thể chấp nhận hai chúng con.."

" Cuối cùng là...cuộc sống của con hiện tại rất tốt rồi, ngoại ở trên trời cứ yên tâm nhé. Dù có chuyện gì xảy ra, con cũng không bỏ cuộc đâu. Nhất là với Đình Quân, con sẽ không bao giờ rời xa anh ấy. "

" Ngoại hãy yên nghỉ nhé, con về đây. "

Tâm sự xong, Vương Khánh đứng dậy, phủ bụi ở quần rồi cúi đầu chào bà. Sau đó thì xoay người đi mất. Lúc tâm sự cùng bà, khoe mất cậu dường như nóng lên một chút.

*

Chiều hôm đó, Vương Khánh về nhà đã thấy Đình Quân đeo tạp dề đứng trong bếp. Bóng dáng anh lúc này là đảm đang, ôn nhu nhất.

Vương Khánh đi lại gần, vòng tay qua eo ôm anh. Cái đầu cậu dựa dựa vô lưng Đình Quân, làm nũng.

" Đói rồi phải không? "

" Vâng, đói lắm. "

" Đợi anh một chút. "

Vương Khánh buông Đình Quân ra cho anh dễ nấu ăn một chút. Cậu nghiêng đầu nhìn anh khó hiểu, mọi lần mình đi đâu về anh ấy đều hỏi, hôm nay lại không như thế.

Vương Khánh tò mò, buột miệng hỏi: " Anh không tò mò em vừa đi đâu về sao? "

" Ừm, anh không tò mò nên em tò mò thay anh hả? " Đình Quân nghiêng đầu ra sau, mỉm cười.

Vương Khánh vò vò tóc: " Tại thấy lạ lạ thôi..."

" Em chắc tâm sự với ngoại nhiều lắm nhỉ? " Đình Quân vừa nêm nêm canh, vừa hỏi.

" "

Sao anh ấy biết mình đi thăm mộ ngoại? Đình Quân có nghề tay trái là gián điệp à?

" Đừng có đứng ngây ra như vậy. Anh thấy em không nhắc gì đến ngày giỗ của ngoại, sợ em quên nên đã để sẵn cuốn lịch trên bàn ăn, đánh dấu sẵn ngày trên đó luôn. Em nhìn qua tức khắc sẽ nhớ. " Đình Quân chậm rãi giải thích.

Sao cơ? Đình Quân biết cả ngày giỗ của ngoại mình? Còn sợ mình quên nên đánh dấu sẵn trên lịch?....

Vương Khánh nhất thời cảm động, khóe mắt lại đỏ lên, nước mắt chực trào sắp tràn ra đến nơi.

Đình Quân thấy thế liền đi đến bên cạnh, vỗ vỗ: "Đừng khóc, xí lắm, biết không? Đi thay đồ, ăn cơm rồi còn đi làm thêm nữa. "

"Nha..." Vương Khánh ngoan ngoãn nghe lời, vừa gật đầu lia lịa vừa dụi dụi mắt.

Buổi cơm chiều nhanh chóng trôi qua, Vương Khánh lúc này cũng chuẩn bị thay đồ đi làm. Mọi hôm làm ở quán rượu đều là Đình Quân đưa đón cậu.

Để cậu đi một mình, chính Đình Quân là không yên tâm nhất.

Vương Khánh chào tạm biệt anh xong liền xoay người đi vào quán. Vừa vào đã bắt gặp hình dáng phóng đảng của Trịnh Tâm.

"Tiểu Vương, hôm nay đi làm đúng giờ thật nha. "

"Tất nhiên rồi. " Vương Khánh nhún nhún vai.

Trịnh Tâm nhíu nhíu mày, bĩu môi: "Có vẻ tâm tình tốt quá nhỉ, đang yêu có khác. "

"Haha, đúng thế. Anh cũng nên tìm một người đi là vừa. " Nói rồi Vương Khánh len qua người hắn đi đến bên quầy rượu bắt đầu làm việc.

Em bảo tôi tìm một người sao? Tôi vẫn đang tìm đây. Nhưng tôi tìm một người không phải để yêu, mà chính là để thay thế em đấy, tiểu Vương.

Trước đây khi bắt gặp Vương Khánh bị bọn côn đồ đánh, Trịnh Tâm đã không chịu được mà ra tay cứu giúp. Nếu là người khác hắn sẽ may mắn xem như chưa thấy gì.

Với hắn, Vương Khánh rất quan trọng. Dù biết rằng đã quá trễ để bày tỏ, nhưng Trịnh Tâm vẫn không đành lòng vứt bỏ mối tình đơn phương này.

Hắn ngồi đối diện Vương Khánh, ánh mắt đỏ như muốn độc chiếm lấy cậu. Càng lúc Trịnh Tâm càng không thể khống chế cảm xúc của mình.

Vương Khánh lúc này đang pha rượu cho hai tên đại gia mặt trắng lấm của. Về mặt chúng nhìn thoỉ tha vô cùng, xem ra chẳng tốt đẹp gì cho cam. Trịnh Tâm nhíu mày nhìn bọn họ, trong lòng đột nhiên bức bối.

Vương Khánh cơ bản không thèm để ý lắm, cứ luôn tay pha rượu rồi phục vụ. Đột nhiên một trong hai tên lúc nãy giữ lấy tay Vương Khánh, nài nỉ: "Hey, em xinh như con gái thế? Cho anh làm quen nhé."

Vương Khánh bị nắm bất ngờ, không kịp làm gì, chỉ nhíu mày tỏ vẻ khó chịu.

"Buông ra, mau. "

"Sao phải buông? Tay em rất mềm nha, mẹ nó kích thích quá..."

"Tôi nói buông là buông, nhây vừa.." Dứt lời Vương Khánh giãy giụa, cố gắng rút tay lại.

Cùng lúc đó, Trịnh Tâm từ đằng sau bay tới nện thẳng vào mặt rồi đến bụng của thằng đồn mặt kia.

Gã đó bị cú bất ngờ làm cho ngã lăn ra đất, mặt mũi đã dính máu. Tên còn lại hung hăng xông lên đâm thẳng vào mặt Trịnh Tâm khiến anh chau chặt mày. Đàn em của Trịnh Tâm thấy thế liền tiến tới xử lý thay.

Còn Vương Khánh sau khi định thần lại liền chạy đến đưa Trịnh Tâm lên phòng sát thuốc cho vết thương.

Trịnh Tâm gương mặt hung hăng ngồi phịch xuống ghế, Vương Khánh trên tay xách theo hộp thuốc, ngồi đối diện.

"Anh điên à? Xông tới làm gì? "

"Chứ để bọn chúng quấy rối em à?" Trịnh Tâm tức tức, nhếch môi.

"Tôi biết cách giải quyết mà. Bây giờ bị thương rồi đó. "

” Anh không ngồi yên nhìn cảnh đó được. ”

” Lý do??” Vương Khánh tên họ Trịnh này có vấn đề thần kinh rồi.

” Là như vậy...” Dứt lời Trịnh Tâm kéo Vương Khánh lại gần, chuẩn xác hôn xuống.

Vương Khánh trợn tròn mắt nhìn hắn, cả cơ thể đều bất động.

Đến khi định thần lại, Vương Khánh mới đẩy Trịnh Tâm ra, môi cậu lúc này sưng đỏ lên do nụ hôn lúc này.

Bên ngoài đột nhiên có người mở cửa bước vào, là Đình Quân.

Anh đứng im tại chỗ, ánh mắt quét qua hai con người trước mặt, một cảm giác khó thở bao trùm.

Đình Quân không ngờ đến mức không biết lúc này giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

Anh lẳng lặng siết chặt nắm cửa, sau đó xoay người rời khỏi, một lời cũng không thể thoát ra.

28. Chương 28

Đôi môi bị mím lại đến rướm máu, Đình Quân tự cười giễu mình. Tiếng bước chân vang lên sao nghe nặng nề quá.

Trước mắt anh lúc này là cảnh tượng gì vậy? Nếu bình tĩnh xem xét thì hai người họ vẫn không thể nào là bình thường được? Không thể...

Vương Khánh, em lại trở về đường cũ sao? Vốn dĩ em có xem tôi ra gì không chứ? Hay trước giờ tôi là một thằng ngốc trong mắt em?

Đình Quân dừng lại, xoay người ra sau, vẫn không có ai cả. Vương Khánh không chạy theo anh, rõ ràng cậu cũng không buồn giải thích cho anh hiểu...

Sao? Ở trong đây hẳn là vui hơn khi ở bên tôi, đúng chứ?

Tốt, rất tốt. Em muốn thế nào, tôi sẽ chiều thế ấy.

Vương Khánh đến giờ vẫn chưa thể định thần lại, khoảnh khắc lúc này xảy ra quá nhanh, cậu thật sự không thể phản ứng kịp.

Đình Quân đứng đó từ bao giờ? Liệu anh ấy đã nghe được cuộc nói chuyện? Mà không, là anh ấy có nghĩ đến chuyện gì đó tồi tệ không?

Anh ấy...liệu có thấy được môi mình bị sưng đỏ do hôn không?

Vương Khánh trợn tròn mắt, trong lòng hoảng sợ nhưng lại chẳng biết phải làm gì. Cậu cứ ngồi bệt xuống đất, tay vịn lấy chiếc ghế, vô thức mà siết chặt lại.

Tại sao bản thân lại không chạy theo anh mà giải thích? Tại sao vẫn còn ngồi ở đây? Vương Khánh trưng ra nụ cười chua xót, chính cậu cũng không biết mình đang làm gì nữa.

Đột nhiên cơ thể Vương Khánh như đang được ôm lấy, hơi ấm từ từ lan tỏa, khiến người cậu cũng bớt run rẩy đi một chút. Ngược mặt lên vừa vặn thấy được ánh mắt Trịnh Tâm đang nhìn cậu, ánh mắt như muốn nói lời xin lỗi?

” Tiểu Vương...”

Vương Khánh nhắm mắt rồi nhẹ mở ra, hít một hơi: ” Tôi không sao, anh đừng nghĩ đó là lỗi của mình. ”

Không phải lỗi của anh? Em có phải là quá bao dung không vậy? Trịnh Tâm nhú mày, hai tay vẫn ôm lấy cậu. Hắn biết Vương Khánh đang bị tổn thương rất nhiều...

Mà tên Đình Quân kia, hẳn là cũng rất sốc đi?... Chỉ vì bản thân nhất thời không kiềm chế được nên đã làm loạn. Trịnh Tâm, mày đáng chết thật đó!

” Anh đưa em về. ”

Vương Khánh vội thoát khỏi vòng tay kia, đứng dậy, phẩy tay: ” Không cần, tôi có thể tự đi. Anh nghĩ nếu Đình Quân thấy anh đưa tôi về thì sẽ thế nào đây? ”

Nói rồi Vương Khánh từng bước rời khỏi. Căn phòng tiếp tục chìm trong im lặng.

Bên ngoài trời đang mưa rất to, mỗi hạt rơi xuống đều nặng trĩu. Vương Khánh đưa tay hứng mấy giọt mưa, nó lạnh quá.

Lạnh như ánh mắt lúc nãy của Đình Quân, chưa bao giờ cậu thấy biểu hiện đó của anh cả. Nó thật đáng sợ.

Phải chăng, mình sẽ không được tha thứ?

Vương Khánh nhếch môi cười khổ, sau đó xoay người đi về dưới cơn mưa to. Về đến nhà thì cả người cậu đều bị ướt sũng. Có lẽ vì thế mà viên mắt Vương Khánh đỏ lên.

Đỏ do nước mưa chạm vào hay đỏ vì khóc?

Cậu mà khóc sao? Lúc trước, có khóc một lần, là vào lần ngoại mất. Đến hôm nay, chính bản thân không khống chế được cảm xúc liền vỡ òa dưới màn mưa lạnh buốt, mà lý do lại vì một người cậu yêu.

Nếu bây giờ mình vào nhà và ôm lấy anh ấy mà khóc, liệu Đình Quân sẽ động lòng mà tha thứ chứ? Hay là sẽ đuổi thẳng mình ra khỏi nhà?

Hàng trăm câu hỏi không ngừng hiện lên trong đầu Vương Khánh, cậu lấy tay lau đi nước mưa trên mặt, lẳng lặng mở cửa vào nhà.

Phòng khách là một mảng tối, không khí trở nên ngột ngạt bất thường. Vương Khánh nhíu mày đưa tay rà đến chỗ công tắc bật đèn.

Đèn sáng vụt lên. Tầm mắt Vương Khánh bỗng xuất hiện bóng dáng một người con trai đang ngồi trên sofa, bộ dạng của anh trông rất mệt mỏi.

Đứng ngây người một lúc, Vương Khánh mới có thể vận động thân thể, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Đình Quân. Cậu đứng trước mặt anh, hơi cúi người xuống.

Đôi tay vừa định chạm vào gương mặt kia liền bị một lực khác giữ lại, Đình Quân đang nắm lấy tay cậu. Anh như đang tỏ ra tức giận với cậu, lực càng ngày càng tăng lên.

Tay Vương Khánh bây giờ đã bị nắm đến hằn lên dấu đỏ, cậu khẽ lên tiếng: ” Đình Quân...em...đau..”

Nghe giọng cậu, Đình Quân từ từ mở mắt, tay cũng dần buông lỏng rồi thu lại hoàn toàn. Anh ngược nhìn người con trai trước mặt, cả người cậu đều ướt nhem, trông thật tội nghiệp.

Đình Quân chỉnh tư thế ngồi thẳng dậy, hai tay đan vào nhau tì lên đầu gối, cất giọng lạnh nhạt: ” Về rồi?”

” Ừm, em đã về...” Vương Khánh cúi thấp đầu, thực sự không dám nhìn vào ánh mắt kia.

Đình Quân im lặng một lúc rồi đứng phắt dậy, khoảng cách hai người bây giờ rất gần nhau, chỉ cách vài cm. Anh đưa tay lướt nhẹ qua môi Vương Khánh, khóe miệng cong lên: ” Mối sao lại sưng? ”

“..... ” Anh thực sự muốn nghe câu trả lời?

” Không dám nói? Hay tôi trả lời thay em nhé? ” Đình Quân nâng cằm cậu lên.

“.....” Vương Khánh bị anh nâng cằm nên ánh mắt cậu đều tràn ngập hình ảnh của Đình Quân, tuy nhiên không còn một chút dịu dàng nào như trước nữa.

” Thằng khốn kia đã hôn em, đúng không? ”

“..... ”

” Nó hôn thế nào? Em chắc rất thích đi? ”

Vương Khánh như bị kích động, cậu mở to mắt nhìn anh, liên tục lắc đầu: ” Không, em không thích. Tuyệt đối không có chuyện đó. ”

” Vậy là em chỉ thích tôi hôn thôi? ” Nụ cười của Đình Quân ngày càng đáng sợ hơn, nó không còn là sự ôn nhu, dịu dàng như ngày nào nữa. Tất cả chỉ còn lại là sự tức giận...

Dứt lời Đình Quân đẩy Vương Khánh ngã xuống ghế, trực tiếp áp cậu dưới cơ thể mình, chuẩn xác hôn xuống.

Anh không hề kiên nhẫn mà liền đưa lưỡi hung hăng mở khớp hàm tiến vào bên trong, càng lúc càng sâu. Chiếc lưỡi mềm mại liên tục đảo quanh, cứ thế mút lấy lưỡi Vương Khánh.

Hôn được một lúc, đầu ngón tay Đình Quân đã luồn vào trong áo cậu, vì bị thấm nước nên áo dính chặt vào người. Anh nhũm mày, đưa tay giựt phăng tất cả khuy nút, để lộ ra một cơ thể trắng nõn.

Vương Khánh chưa bao giờ thấy hình ảnh này của Đình Quân, trong lòng không khỏi khiếp sợ. Hai tay cậu chỉ biết nắm chặt thành ghế, đến thở dường như cũng quên mất.

Đình Quân đưa tay vuốt ve cơ thể cậu, đầu ngón tay tiếp xúc với da thịt lạnh buốt. Sau đó...Vương Khánh cảm giác phía trên bỗng nhẹ đi. Cậu hé mắt liền thấy anh đã ngồi ngay ngắn, nét mặt vẫn lạnh lùng đáng sợ.

Thấy Vương Khánh ngồi dậy, gương mặt ngơ ngác nhìn mình, Đình Quân buông nhẹ một câu: ” Tôi không còn hứng thú với em nữa. ”

Nói xong anh thuận tay ném chùm chìa khóa về phía Vương Khánh, sau đó đứng dậy, liếc nhìn cậu một cái: ” Căn hộ này từ bây giờ là của em, sử dụng thế nào tùy thích. Tôi không còn thuộc về chỗ này nữa. ”

Dứt lời, Đình Quân một tay kéo chiếc vali ra đến cửa, một giây cũng không ngoảnh mặt lại, lạnh lùng đóng cửa rồi đi mất.

Không còn hứng thú? Trả cả chìa khóa? Căn hộ này sẽ là của mình? Đình Quân không còn thuộc về nơi này?

Vương Khánh, mày hãy nói xem, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Không lẽ mình và Đình Quân đã kết thúc? Thật sự kết thúc rồi, phải không?

Tiếng chuông điện thoại khe vang lên. Vương Khánh đưa mắt lướt nhanh qua dòng tin nhắn chỉ vắn vắn năm chữ: ” Chúng ta chia tay đi. ”

Trước đây, Đình Quân cũng từng gửi tin nhắn cho cậu, là lúc anh bày tỏ tình cảm của mình. Còn bây giờ, Đình Quân cũng gửi tin nhắn, nhưng là để chấm dứt mối quan hệ này...

Tay Vương Khánh cầm lấy chùm chìa khóa còn ấm, trong lòng lại đang lạnh dần đi.

*

Sáng hôm sau, Vương Khánh tỉnh dậy liền thấy mình đang nằm trên ghế sofa. Lẽ nào đêm qua một quá mà đã ngủ quên ở đây?

Vương Khánh ngồi dậy, dụi dụi mắt. Cả người đều mỗi nhừ, đầu cũng nhức lên từng cơn, trán hình như cũng âm ẩm. Có khi lại bị cảm lạnh mất rồi.

Cậu day day thái dương, đứng dậy bước vào phòng tắm. Vương Khánh đưa tay mở vòi nước đến mức mạnh nhất, cứ thế mặc cho dòng nước lạnh đổ xuống người mình. Chỉ như vậy, bản thân mới tỉnh táo một chút.

Nhớ lại cảnh tượng tối qua, lúc ấy sao mình không giữ Đình Quân lại? Cậu không tin chỉ vì một chuyện đó mà anh đành lòng vứt bỏ tất cả.

Như vậy thật sự không đáng...

Rồi cậu chợt nhớ đến hôm nay phải đến công ty của Đình Quân. Không lẽ bây giờ mình còn vác mặt đến đó để làm cùng anh ấy? Có gì đó không đúng lắm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Vương Khánh vẫn quyết định thay đồ tươm tất rồi đi làm như mọi ngày. Đến công ty, bước chân của cậu dường như run hơn.

Sợ lắm nếu gặp phải bóng dáng đó, sợ lắm nếu lại phải nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng đó...Vương Khánh trong lòng thật sự rất sợ.

Sợ trái tim này gặp phải anh sẽ lại nhói lên từng cơn...

Vương Khánh đứng ngây người một lúc đến khi có người vỗ vào vai cậu: " Vương Khánh, sao hôm nay lại đến muộn như vậy? "

Cậu đưa mắt nhìn sang bên cạnh liền thấy Phi Phi đang mỉm cười, vội gật đầu chào: " Phi Phi, là cô à? Tại tối qua tôi hơi mệt nên đã ngủ quên..."

Phi Phi nghe xong lại nhú mồm, nghi hoặc: " Chứ không phải sáng nào Đình Quân cũng đưa cậu đi cùng sao? "

Vương Khánh nghe đến hai chữ " Đình Quân ", tâm trạng liền tụt dốc. Cậu cười ngây ngốc, đưa tay vò vò tóc: " Anh ấy để tôi ngủ một chút đó mà..."

" À..." Phi Phi gật gật đầu, à một tiếng.

" Được rồi, cậu lên phòng Đình Quân đi. Hôm nay có nhiều sổ sách cần giải quyết lắm. " Nói xong Phi Phi vẫy tay chào Vương Khánh.

Thật sự phải đối mặt với anh ấy sao? Khó lắm, rất khó mà...

Cốc cốc.

" Vào đi. "

Vương Khánh bên ngoài hít một hơi thật sâu, từ từ đi vô. Cậu ngược mắt liền thấy Đình Quân đang bận rộn bên đồng giấy in, mắt lại đang tập trung vào màn hình laptop.

Đình Quân cuối cùng cũng dời mắt đến chỗ Vương Khánh, khóe miệng nhếch lên: " Đến làm gì?"

Vương Khánh cảm thấy như vừa có thiên thạch rơi trúng đầu mình, choáng váng cực độ. Cậu liếm liếm môi, chậm rãi nói: " Đến làm việc..."

" Không còn việc cho cậu đâu. " Đình Quân thậm chí nói mà không nhìn đến người kia.

Vương Khánh run run, lời lẽ không trôi: " Nhưng...nhưng...còn...Đình Huy..."

" Đình Huy? Anh ấy đích thân tuyển cậu vào, bây giờ tôi không cần nữa, cũng không có quyền ép buộc tôi đi? "

"....." Anh thực sự muốn cắt đứt như vậy?

Đình Quân vừa định cắt lời nói tiếp thì bị Đình Huy từ bên ngoài đi vào cắt ngang: " Chuyện gì vậy? "

Vương Khánh phía trước bị anh dọa đến cứng đờ cả người. Cậu từ từ xoay người lại, cúi đầu chào: " Chào anh, Đình Huy. "

" Tiểu Khánh? Ra là em. " Đình Huy đi tới, nghiêng đầu nhìn cậu.

Đình Huy không nhận ra mình à? Lẽ nào đêm qua mình đã bị biến dạng? Vương Khánh cũng đưa mắt nhìn anh, hơi chau mày.

Đình Huy thấy cậu nhăn mặt liền nhún vai, thản nhiên nói: " Xin lỗi, là tại trông em hơi hốc hác nên không nhìn ra. "

Vương Khánh nghe anh hỏi thăm xong cũng chỉ đứng yên không nói, mới có một đêm làm sao mình hốc hác tiêu tụy được chứ? Đừng có đùa...

” Được rồi, hai đứa...đã có chuyện gì? ” Đình Huy ngồi xuống, liếc mắt với Đình Quân.

Đình Quân ngược lại bình thản như không có gì xảy ra, nhẹ giọng: ” Em cũng định gặp anh một lát. Chuyện là, Vương Khánh cậu ấy từ mai không cần đến đây nữa. ”

” Lý do? ” Đình Huy nhất thời kinh ngạc.

” Em không muốn thấy mặt cậu ta nữa. ”

Không muốn thấy tôi nữa? Anh...hóa ra con người anh lại sắt đá đến vậy... Đến bao giờ, đến bao giờ anh mới thôi làm tôi đau lòng đây?

Hành hạ tinh thần tôi như thế này, anh hã dạ lắm phải không?

Vương Khánh vẫn đứng chỗ cũ, hai tay vì cố gắng kiềm nén mà ép sát vào đùi, trấn tĩnh bản thân. Đình Huy lúc này nhìn sang phía cậu, thấp giọng: ” Tiểu Khánh, em không nói gì sao? ”

” Đình Quân đã muốn như vậy, anh nghĩ em có thể làm gì khác sao? ” Vương Khánh nhìn Đình Huy, cười khổ.

Chủ tịch Đình trước giờ luôn điềm tĩnh trong mọi hoàn cảnh, anh dựa lưng vào ghế, buông nhẹ một câu: ” Tiểu Khánh, bây giờ em về đi. Tạm thời em không cần đến công ty nữa. Còn Đình Quân, anh sẽ nói chuyện với nó sau. ”

Nói chuyện thì kết quả có khác không? Đình Huy, bản tính em trai anh, anh còn chưa hiểu sao? Anh ta rất bướng, đã nói là quyết không nường tay...

Lát sau, Vương Khánh nhẹ gật đầu chào Đình Huy, sau đó lẳng lặng rời khỏi phòng.

Bây giờ chỉ còn lại hai anh em bọn họ. Đình Huy nghiêm giọng: ” Em cần bình tĩnh lại để xem xét tình hình. Đừng để giận quá mất khôn. ”

” Anh cũng biết tính em rất khó kiên nhẫn. Nhưng từ khi quyết định sống cùng Vương Khánh, em đã thay đổi bản thân nhiều lắm rồi. Giả như, anh thấy Hàn Di cùng một người khác thân mật, anh sẽ thế nào? ”

Nhắc đến hai chữ Hàn Di, tâm trí Đình Huy bỗng mờ mịt. Anh đột nhiên tức giận quát lớn: ” Đình Quân, em đang nói cái quái gì vậy? ”

” Anh còn hỏi lại em? Bản thân thích người ta lại còn không nhận ra thì làm sao có thể khiến người đó hạnh phúc? Có bao giờ anh nghĩ Hàn Di rất đáng thương không? ”

Đình Huy cuối cùng cũng bình tĩnh, khẽ nhếch môi: ” Em bảo anh làm Hàn Di trở nên đáng thương? Vậy em không nhìn lại mình vừa đối xử thế nào với Vương Khánh sao? Lẽ nào em tự cho bản thân mình đang làm đúng? Nực cười..”

Nói xong Đình Huy đứng dậy. Trước khi rời khỏi, anh vẫn cố gắng khuyên can: ” Chuyện anh và Hàn Di, người ngoài cuộc như em sẽ không hiểu. Cũng như chuyện em và Vương Khánh, anh cũng không có quyền can thiệp. Chỉ là anh muốn nhắc em đừng để mất rồi mới thấy hối hận. ”

Một khoảng không im lặng.

Lúc này Đình Huy nói không sai, đúng là Đình Quân cũng cảm thấy mình đối xử rất tệ với Vương Khánh, nhưng anh là có lý do thỏa đáng. Ngoài miệng bảo rằng giữa bọn họ tuyệt đối không có tình cảm gì khác nhưng hôm qua còn không phải đã rõ sao? Đến lời giải thích cũng không buồn nói. Vậy Vương Khánh lấy quyền gì mà bắt anh phải tin tưởng?

29. Chương 29

Căn hộ cả hai từng chung sống, bây giờ chỉ còn lại một người. Thật trống trải.

Đồ vật bên trong vẫn như cũ, duy chỉ hình dáng ôn nhu của ai đó khi đang nấu ăn thì không còn nữa. Có lẽ sau này cũng không quay trở lại.

Vương Khánh nằm thiếp đi trên ghế. Mấy hôm nay cậu đều bỏ bữa, có ăn cũng chỉ qua loa. Buổi tối cũng không đi làm, đến xin phép ông chủ cũng không buồn nói.

Cậu nằm trên ghế, tay đang cầm chặt điện thoại như trông ngóng ai đó. Dù biết bản thân có bệnh nặng đến chết thì người kia cũng chẳng quan tâm nữa, nhưng trái tim Vương Khánh vẫn chờ đợi từng ngày.

Ngoài cửa, Trịnh Tâm bước vào. Hắn từng bước lại gần chỗ Vương Khánh, nhẹ cất lời: "Em lại không chịu ăn?"

Vương Khánh nghe giọng Trịnh Tâm, khẽ mở mắt.

"Tôi đâu có đói. Mà anh đến làm gì?"

"Đến xem em thế nào."

Vương Khánh nhàn nhạt đáp: "Chưa chết."

"Đừng ăn nói khó nghe như vậy chứ? Ngồi dậy ăn một chút đi." Nói rồi hắn đỡ cậu dậy, tận tình đút cho cậu ăn.

Trước mắt Trịnh Tâm, Vương Khánh quá tiêu tụy. Gương mặt đã gầy nay còn hốc hác hơn, trắng bệch. Cũng phải, cậu có chịu ăn uống gì đâu, định tuyệt thực đến chết sao?

Trịnh Tâm chau mày, thấp giọng: "Hãy yêu bản thân một chút đi. Cứ thế này em sẽ chết trước khi tên kia tha thứ ấy."

"Anh nghĩ Đình Quân sẽ tha thứ chứ?" Ánh mắt Vương Khánh mở to hơn, viền mắt đỏ hoe.

"Ừm có. Tên đó chỉ đang ghen quá thôi..." Nói xong một câu, hắn lẳng lặng đút một muỗng cho cậu.

"Không ăn nữa..." Vương Khánh né tô cháo ra, dựa lưng vào ghế muốn ngủ.

"Ừm vậy em ngủ đi." Trịnh Tâm đứng dậy mang tô cháo vào bếp.

Đứng trong ấy, hắn không thể kìm nén được cảm xúc của mình. Chỉ vì một hành động đại dột của bản thân mà ảnh hưởng đến người hắn yêu. Thật đáng chết.

Bên ngoài bỗng có tiếng mở cửa, Trịnh Tâm định thần lại, xoay người bước ra liền bắt gặp Đình Quân. Bước chân dừng lại hoàn toàn, hắn cẩn thận nép người sau bức tường, theo dõi.

Đình Quân tiến lại chỗ Vương Khánh đang nằm. Anh hơi cúi người xuống, rồi...rồi...hôn cậu. Trịnh Tâm bên trong nhất thời nhũn mày. Hóa ra còn yêu nhiều lắm nhưng lại tỏ ra lạnh lùng...

Tên này, người chắc không biết Vương Khánh đã đau khổ thế nào đâu nhỉ?

Đình Quân nhìn Vương Khánh đang ngủ say, ánh mắt lúc này lại dịu dàng như trước. Anh đưa tay chạm vào mặt cậu, ngực trái không khỏi nhói lên.

Tiểu Khánh, em không chịu ăn uống sao? Có phải lại bỏ bữa không? Trông em gầy lắm, có biết không?

Giá như hôm đó em chạy theo giải thích, có lẽ chúng ta đã không như thế này rồi.

Đứng một lúc, cuối cùng Đình Quân cũng rời khỏi phòng. Trước khi đi, anh chợt nhìn xuống sàn, trên đó xuất hiện đôi giày lạ, hiển nhiên không phải của Vương Khánh. Anh khẽ nhếch môi, lửa giận trong người đột nhiên tăng lên...

Trịnh Tâm hắn hóa ra đang ở đây. Hai người....thật sự thân đến thế này rồi?

Nghĩ ngợi một chút, sau đó Đình Quân cũng đi mất.

Vốn dĩ anh quay về là để lấy đồ, nhưng vừa vào liền thấy người kia ngủ say, không nhìn được đã đến gần xem một chút.

Có lẽ Vương Khánh vẫn chiếm một vị trí rất quan trọng trong tim Đình Quân. Chỉ là tạm thời anh vẫn chưa thể tha thứ được.

Trịnh Tâm bây giờ mới ra khỏi bếp. Vương Khánh lúc này bị hôn nên chớp chớp mắt, tỉnh dậy.

Cậu ngược nhìn Trịnh Tâm, chẳng hiểu sao lại có cảm giác ai đó vừa hôn mình. Hôn rất sâu là khác.

” Anh....nãy giờ không làm loạn chứ?”

Cái gì? Tiểu Vương, anh đây một lần là nhớ đời a, không dám xảy ra lần nữa.

” Anh không có, thật đấy.”

” Nhưng mà tôi có cảm giác vừa bị hôn mà, không lẽ mơ?”

” Là mơ đấy. ”

Trịnh Tâm không biết có nên nói cho cậu nghe chuyện Đình Quân vừa ở đây không nữa. Thật sự rất phân vân a...

” Không phải mơ. Trong miệng vẫn còn lưu lại vị rượu a, là vị của Whisky...” Vương Khánh nói đến đây đột nhiên tròn to mắt, đứng phắt dậy chạy ra cửa.

Trịnh Tâm bắt ngờ chưa phản ứng kịp, lát sau mới chạy theo.

Vương Khánh mang dép lê hốt hải chạy xuống dưới lầu, vừa vặn thấy xe Đình Quân phóng đi.

Cậu vừa chạy vừa gọi:” Đình Quân, dừng lại một chút. Em muốn nói chuyện với....”

Đình Quân thực ra đã nghe giọng Vương Khánh phía sau, anh nhìn vào kính chiếu hậu, sau đó lạnh lùng nhấn ga phóng đi.

Vương Khánh vì nhện đói mấy ngày liên tục, cứ nhiên không còn sức đuổi theo, đành dừng lại, thở hổn hển.

Trịnh Tâm phía sau chạy lên, đưa tay đỡ Vương Khánh, cả người cậu dựa hẳn vào hắn, khóc nức.

Em không chịu nổi nữa, Đình Quân. Anh đừng như thế với em nữa, có được không?

Em đang đau lắm, đau đến vỡ tim. Tâm trí suốt ngày chỉ nghĩ đến anh, anh còn chưa vừa lòng?

Tuyệt tình như vậy, anh rất hả dạ, phải chứ?

” Tiểu Vương...” Trịnh Tâm ôm lấy cậu.

Vương Khánh cố gắng mím chặt môi để kìm lại tiếng nức. Cổ họng như nghẹn lại, muốn nói nhưng không thể. Sức khỏe cậu cuối cùng cũng chạm giới hạn, cơ thể gầy yếu ấy dần khụy xuống. Vương Khánh ngất đi trong tay Trịnh Tâm.

*

Sáng hôm sau, Vương Khánh tỉnh dậy. Cậu hé mắt nhìn lên trần nhà. Chỗ này đâu phải nhà cậu?

Vương Khánh từ từ mở to mắt nhìn xung quanh, trên người cậu đang bận bỏ đồ của bệnh nhân. Bên cạnh còn có cô tá dược tiêm thuốc cho cậu.

Hóa ra mình đang ở bệnh viện. Có lẽ do tối qua đã ngất đi. Tối qua...thật đau lòng.

Vương Khánh nhắm chặt mắt, cố gắng loại bỏ đi hình ảnh tối qua. Nhớ lại chỉ làm tổn hại đến trái tim của cậu mà thôi.

Trong này, Vương Khánh nghe giọng của Trịnh Tâm đang nói chuyện với ai đó. Lát sau, hắn đẩy cửa đi vào.

” Tỉnh rồi?”

” Ừm...” Vương Khánh mở mắt, chống tay ngồi dậy.

Trịnh Tâm đặt hộp thức ăn trên bàn, quay sang cậu:” Tối qua làm anh sợ chết khiếp. Ăn uống đầy đủ đi.”

Vương Khánh nhìn Trịnh Tâm, có chút cảm động:” Cảm ơn anh...”

” Có gì chứ. Anh xem em như em trai mà.”

Em trai? Lẽ nào anh ta đã hết tình cảm với mình? Vậy cũng tốt...

Trịnh Tâm lén nhìn trộm biểu cảm của Vương Khánh, thấy cơ mặt đã dần ra đôi chút. Hóa ra mấy hôm nay em đã rất khó xử với tôi? Vừa nghe tôi bảo xem như em trai liền cảm thấy nhẹ lòng?

Tiểu Vương, có lẽ từ giờ tôi sẽ xem em như em trai của mình. Cảnh tượng tối qua, khi ấy em không ngại sức khỏe yếu mà chạy theo xe Đình Quân, sau đó còn khóc nức lên trong lòng tôi.

Em rõ ràng đã quá yêu tên đó rồi. Tôi một chút cơ hội cư nhiên cũng không có được.

Cả hai bỗng dưng không ai lên tiếng nữa. Lát sau có người từ ngoài bước vào.

Một thanh niên trẻ tuổi, gương mặt điển trai, vui vẻ lại gần chỗ Vương Khánh.

Vương Khánh ngược mắt nhìn cậu, bất ngờ lên tiếng:” Hàn Di???”

Hàn Di lúc này nhìn Vương Khánh kỹ hơn, sau đó mới nhẹ giọng:” Anh Vương Khánh???”

” Sao anh lại...anh không khỏe ư?”

Trịnh Tâm bên cạnh hiểu ra hai người này quen nhau, liền đứng dậy ra ngoài cho họ không gian riêng.

” Tiểu Hàn, em làm gì ở đây?”

” Hi, hôm nay rảnh, em đến đây làm từ thiện, chủ yếu giúp đỡ người già a.” Hàn Di cười nói vô tư.

” À, ra thế...” Vương Khánh gật đầu, cười nhẹ.

” Còn anh sao lại vào trong này rồi? Phải giữ gìn sức khỏe chứ...”

Vương Khánh chớp chớp mắt, nhún vai:” Tại anh ăn uống thất thường thôi.”

” Nha....Đình Quân dạo này hay uống say lắm, em nghe Đình Huy bảo như thế.”

Nhắc đến Đình Quân, người Vương Khánh hơi run lên:” Vậy sao? Anh ấy vẫn tốt chứ?”

” Nhìn chung vẫn ổn ạ. Chỉ là tối hay uống rượu a. Hai người thật sự cứ như vậy hoài sao?”

“.....”

” Vương Khánh, mấy hôm nay em thấy có một cô gái theo đuổi Đình Quân ấy. Cô ấy rất dai dẳng, dù nhiều lần bị em phá hỏng kế hoạch vẫn không buông..”

Vương Khánh nghe kể liền chau mày, cao giọng:” Đình Quân không nói gì sao?”

” Anh ấy không nói gì cả. Chỉ có em cứ phải theo dõi bọn họ rồi phá đám thôi. Đình Huy nhiều lần mắng em không được như vậy nhưng em không nghe theo.”

“.....Đình Quân chấp nhận cô ấy?”

” Anh nên đến giải thích cho Đình Quân hiểu. Tuyệt đối không để ả kia bắt lấy người yêu mình nha. Nhớ đó, thôi em làm việc tiếp.” Nói rồi Hàn Di vẫy tay chào tạm biệt Vương Khánh.

Bây giờ còn mỗi Vương Khánh trong phòng, cậu không biết nên làm gì nữa.

Liệu giải thích Đình Quân có nghe? Mà hiện tại anh ấy đã có người khác, cơ bản đâu còn cần mình nữa... Đi đến kể lẽ không phải rất giống làm trò hề trước mặt anh ấy sao? Có lẽ mình đi nơi khác sẽ tốt hơn....

Tác giả: Tiểu Khánh, cậu cơ bản là gốc hết thuốc chữa.

Hàn Di: Mình chằm ngồi như vậy cứ nghĩ anh ấy sẽ ăn giấm mà chạy đến giành người yêu, không ngờ là trốn đi nơi khác....haiz!!!!!!!

30. Chương 30

Đình Quân từ lúc nói lời chia tay, đêm nào anh cũng chìm trong cơn say.

Sáng đi làm, chiều tối về sẽ vô thức mà ghé vào quán rượu Timber uống đến say khướt mới lần mò về nhà. Mỗi lần về đều thấy Vu Huyền đang đợi cửa.

” Con lại say? ”

Đình Quân đáng đi loạn choạng, đi đến ghé rồi ngồi phịch xuống: ” Ừm..mẹ không cần phải đợi cửa đâu...ừc...”

Mùi rượu nồng nặc tỏa ra xung quanh người anh khiến Vu Huyền chau mày, thấp giọng: ” Con nếu không thể từ bỏ thì hãy quay lại đi. Như thế này là tự hại bản thân mà cũng làm tổn thương đến người yêu con. ” Nói rồi bà lẳng lặng về phòng mặc cho con men rượu kia nằm dài ra ghế.

Say rồi chắc nó cũng chẳng nghe mình vừa khuyên cái gì đâu. Đã nói trước, một đứa đơn thuần ngốc nghếch, một đứa lại nóng tính không kiềm chế. Chỉ cần một hiểu lầm nhỏ cũng đủ rạn nứt. Bây giờ nhìn xem, cả hai đều đau khổ. Chúng nó cứ tự hành xác nhau như vậy, mệt mỏi lắm đi?

Đình Quân nằm dài trên ghế, kỳ thực, anh chỉ giả vờ như mình say đến không biết gì thôi. Tâm trí vẫn còn tỉnh táo để tiếp thu được lời nói lúc này của Vu Huyền.

Không thể từ bỏ thì quay lại sao? Tốt, thật lòng Đình Quân cũng rất muốn như vậy.

Nhưng Vương Khánh một lần cũng không chịu đến giải thích cho anh nghe, lòng tự ái của Đình Quân cứ thế lớn dần. Là Vương Khánh sai trước, tại sao mình phải đến làm lành trước?

Nghĩ được một lúc, Đình Quân ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, do tối qua uống nhiều nên đầu cứ thế nhức bưng bưng. Đình Quân ngồi dậy, day day thái dương, cổ găng tỉnh táo.

Vu Huyền từ xa đi tới, ngồi xuống cạnh anh: ” Dậy rồi? Mệt lắm không? Mẹ làm canh giải rượu cho con nhé. ”

Đình Quân nhú nhú mày, nhẹ gật đầu.

” À đúng rồi, lúc này Nhật Dạ có gọi tìm con đấy. ” Vu Huyền vừa định vào bếp liền xoay người lại báo.

Nhật Dạ, cô nàng cùng lớp cấp ba với Đình Huy, du học bên Mỹ ba năm rồi quay trở lại quê hương. Tình cờ một lần gặp mặt hai anh em họ Đình, Nhật Dạ ngay tức khắc đã đỡ đỡ Đình Quân.

Sau ngày hôm đó, cô luôn nhắn tin và gọi cho Đình Quân. Tần suất ngày càng được tăng lên, thật sự quá phiền. Mà Đình Quân lại không nổi làm căng với cô, dù sao cũng là bạn của anh trai, ít nhiều cũng nên giữ thể diện.

Vì vậy mà anh phải chịu đựng cô gái Nhật Dạ đó hết ngày nay sang ngày khác. Yêu thích thì cũng được, nhưng đeo bám sát nút như vậy khiến người ta muốn tự tử luôn.

Đình Quân còn đang mơ màng, vừa nghe hai chữ Nhật Dạ liền tỉnh rượu hẳn. Anh quay qua phía mẹ, nhẹ giọng: ” Nhật..Dạ sao? Cô ấy tìm con có gì không? ”

Vu Huyền nhún vai: ” Mẹ cũng không rõ. Chỉ bảo là muốn hẹn con đi đâu đó. Đình Quân, con và Nhật Dạ đang hẹn hò? ”

Cái gì mà hẹn hò? Mẹ...con yêu Vương Khánh, mẹ thừa biết mà.

Đình Quân mở to mắt, lắc lắc đầu: ” Mẹ đừng nói bậy. Con với cô ấy tuyệt đối không có gì. ”

” Vậy à? Mẹ còn tưởng con đang độc thân rồi chứ, hẹn hò với Nhật Dạ cũng không tệ mà. ”

Đình Quân ho vài cái, tiếp tục lắc đầu: " Mẹ đừng ép con nói ra..."

" Mẹ nào có ép cái gì? Thật sự thấy con cùng Nhật Dạ rất hợp....." Vu Huyền chưa nói hết câu Đình Quân đã đứng dậy, cắt ngang: " Con yêu Vương Khánh, tuyệt đối không có chuyện hẹn hò với Nhật Dạ. "

" Ồ..." Vu Huyền nhẹ mỉm cười hài lòng, sau đó xoay người vào bếp làm canh giải rượu.

Mẹ cười như vậy là ý gì chứ? Không lẽ mẹ đã ngầm chấp nhận Vương Khánh? Đình Quân nhú mày nhìn bóng lưng Vu Huyền trong bếp, tâm tình bỗng chốc tốt lên rất nhiều.

Lát sau, anh thay đồ tươm tất rồi lái xe đến công ty. Hôm nay đã trễ giờ rồi, hẳn là Đình Huy sẽ như anh một trận.

Vừa vào đến cổng liền chạm mặt Phi Phi, Đình Quân nhất thời đờ người một chút, sau đó vẫy tay chào: " Phi Phi, chào. "

Phi Phi nhìn anh, cũng mỉm cười chào lại: " Chào Đình Quân. Tôi có tin tốt cho anh nha. "

" Tin gì???? "

Phi Phi tiếp tục cười, nụ cười bây giờ nhìn gian hơn: " Chủ tịch đang muốn gặp anh lắm đấy, lên đó nhanh đi nào. "

"....." Tin tốt của cô đó sao?

Đình Quân thở dài, biết ngay mà, thế nào cũng bị rầy một trận. Anh ngán ngẩm lê từng bước tới trước phòng chủ tịch, lịch sự gõ cửa.

" Vào. "

Ách, giọng lạnh như băng thế. Đình lấy chùng ấy băng lạnh ném vô người em à, anh trai?

Đình Quân nuốt nước bọt từ từ đi vào. Anh lễ phép cúi đầu chào Đình Huy.

" Ngồi. " Đình Huy cất lời, không thèm nhìn mặt hắn.

Đình Quân như robot, răm rắp nghe theo Đình Huy. Anh ngồi xuống, ngược mắt thấy Hàn Di đang soạn hồ sơ bên kia, khẽ nháy mắt với anh.

Hàn Di sau khi được giải oan đã được đích thân chủ tịch Đình đưa về lại công ty làm việc, đảm nhiệm chức vụ thư ký riêng. Anh ấy cũng cực lực lắm mới dễ dàng được tên nhóc kia. Hai người...đừng có làm tôi chướng mắt với cái hạnh phúc đó chứ.

Đình Huy dời mắt đến chỗ anh, từ từ đi tới ngồi đối diện: " Kể từ hôm nay, nếu em còn say xỉn, về khuya, bắt mẹ đợi cửa, thì coi như đồ đạc của em đều sẽ được tiến ra ngoài đường hết."

"....." "

Tại sao? Anh không thấy em đang rất đáng thương sao?

" Đã hiểu? "

Đình Quân tiếp tục nuốt nước bọt, nhẹ gật đầu: " Vâng, em biết rồi. "

" Còn về Nhật Dạ...nếu không có tình cảm thì hãy rõ ràng đi. Đừng để cô ấy hy vọng. " Đình Huy bỗng nhiên đổi sang chủ đề rất nhạy cảm.

Đình Quân nhú mày: " Sao đột nhiên anh lại nhắc đến cô ấy? Anh đang sợ bạn anh bị tổn thương đấy à? "

"...Đừng có ăn nói linh tinh. Cô ấy thích em như vậy, nhưng em vốn chỉ yêu một người. Cứ như bây giờ không phải quá trêu ngươi người ta đi? "

" Vâng, em sẽ nói rõ ràng với cô ấy. Mà hai người thân nhau lắm sao? "

".....Chúng ta hết chuyện rồi, về phòng đi. " Đình Huy liếc em trai một cái, vội vàng đứng dậy.

Phì, sợ con người sau lưng anh ăn giấm phải không? Được rồi, em đùa thôi mà. Nhưng Hàn Di có ăn hay không thì em không biết nữa. Cho anh chờ lần sau đừng có mặt lạnh hung dữ mà rầy em.

Đình Quân trong lòng hả dạ, cũng đứng dậy theo anh trai rồi rời khỏi.

*

Hoàng hôn nhanh chóng buông xuống. Đình Quân sắp xếp đồ chuẩn bị đi về. Trong đầu còn định lân la đến Timber uống rượu liền nhớ buổi sáng hôm nay nhất thời rùng mình.

Anh vừa ra cổng liền chạm mặt với một người. Con người này trước đó vốn đã chướng mắt, bây giờ còn dám vác mặt tới đây thật muốn nện một cước.

Đình Quân nhú mày, vờ như không thấy mà lướt qua. Tức khắc cánh tay anh bị nắm lại thật chặt, Trịnh Tâm mặt nghiêm túc nhìn anh: "Lên xe đi, tôi có chuyện cần nói."

"Tại sao phải lên?" Đình Quân trong lòng khó chịu, nhếch môi trả lời.

"Tùy anh. Tôi đến giải thích chuyện Vương Khánh, nếu không nghe cũng..."

Lời chưa dứt Đình Quân đã tự động mở cửa xe ngồi vào trong. Lát sau còn hô to: "Còn không mau vào? Đứng đó làm gì nữa?"

Trịnh Tâm thở dài, mở cửa ngồi vào ghế lái.

Chiếc xe vì vu ra đến một bờ sông ít người.

Cả hai cùng bước xuống xe, Đình Quân trong lòng khẩn trương, liền mở lời: "Anh nói mau đi."

Trịnh Tâm đứng ung dung hít khí trời, sau đó mới cất tiếng: "Đầu tiên tôi sẽ nhận lỗi. Đêm hôm đó thấy Vương Khánh bị quấy rối, trước mặt nhện không được liền đánh nhau. Sau đó Vương Khánh giúp tôi chữa vết thương, lúc ấy cảm xúc đối với em ấy quá lớn nên đã làm loạn..."

Đình Quân bên cạnh im lặng lắng nghe, trong lòng dường như nhẹ nhõm hơn.

Trịnh Tâm tiếp tục: "Lúc đó chỉ hôn, hôn một lúc Vương Khánh liền đẩy tôi ra, gương mặt vô cùng hoảng loạn. Tôi biết giây phút đó em ấy cảm thấy vô cùng có lỗi với cậu, Đình Quân."

Đình Quân nhắm mắt lại suy nghĩ gì đó, viền mắt bỗng cay cay. Biết là hiểu lầm nhưng bản thân đã cố chấp không tin. Mặt khác còn tuyệt tình với Vương Khánh. Tội lớn rồi.

"Khi cậu bảo chia tay, Vương Khánh thật sự hoảng loạn. Tâm tình trở nên rối bời. Em ấy dường như đã tuyệt thực, cậu có biết không? Mấy ngày liền không chịu đi làm, đến bản thân cũng không chăm sóc kỹ nữa. Cái đêm cậu trở lại rồi rời đi, có biết Vương Khánh khi phát hiện ra cậu đến liền tức tốc chạy xuống dưới. Còn cậu đã làm gì nói đi?"

Trịnh Tâm dường như rất tức giận. Lời lẽ ngày càng nhấn mạnh hơn.

"Cậu rõ ràng đã nghe Vương Khánh gọi mà vẫn nhấn ga phóng đi. Lúc đó, cậu có biết Vương Khánh như nào không? Em ấy đã khóc nức lên, luôn miệng kêu tên cậu, sau đó thì ngất xỉu."

Đình Quân như có luồng điện chạy dọc sống lưng, mở to mắt: "Ngất? Vương Khánh đã ngất sao?"

Trịnh Tâm nhếch môi: "Đúng vậy. Vào viện thì bác sĩ bảo suy nhược cơ thể nặng, phải ở lại theo dõi. Mà chắc cậu cũng không biết chuyện này đâu nhỉ? Lúc nhỏ Vương Khánh từng phẫu thuật tim, hiện tại tim có dấu hiệu tái phát. Chuyện này tôi vẫn chưa nói cho em ấy nghe."

Người Đình Quân ngày càng run hơn, anh không tin những gì mình vừa nghe. Phẫu thuật tim từ nhỏ ư? Sao cậu lại giấu anh được chứ?

"...Tái phát sao? Khi nào phẫu thuật?"

Trịnh Tâm nhú mày: "Tuần sau."

"Bệnh viện nào?" Giọng Đình Quân ngày càng nhỏ đi.

” Thái Bình. ” Trịnh Tâm vừa dứt lời đã thấy Đình Quân chạy ra chỗ xe đậu.

” Nhanh đưa tôi đến đó.”

Trịnh Tâm nhìn anh một lát rồi ra xe đưa Đình Quân đến bệnh viện.

Tôi không nhìn nhầm chứ? Có phải cậu vừa rơm rớm nước mắt không, nhị thiếu gia?

Tác giả: Aiz ya, với tần suất mỗi ngày một chương thể này, mọi người có thích không?

31. Chương 31

Vương Khánh nằm trong phòng ngủ rất say. Mấy hôm nay đều được Trịnh Tâm chăm sóc cẩn thận, cậu sinh ra ý lại vào con người kia.

Trịnh Tâm một lần nói chuyện với bác sĩ đã biết ra căn bệnh của cậu. Lúc nhỏ từng phẫu thuật, không ngờ hiện tại nó đang tái phát và cần phẫu thuật ngay. Anh lúc đó vừa nghe tin chấn động này đã không thể chợp mắt mấy đêm.

Phẫu thuật bệnh thường đã là nguy hiểm, đằng này còn là phẫu thuật tim, nó như ngàn cân treo sợi tóc, thật khổ nạn mà.

Trịnh Tâm đầu óc vô cùng hỗn loạn, anh quyết định tạm thời giấu Vương Khánh chuyện này, đến đầu tuần sau mới nói ra. Giả như nói ra thì Vương Khánh sẽ ra sao nhỉ?

Anh thật không thể tưởng tượng đến lúc đó. Bây giờ cậu đang buồn chuyện của Đình Quân, lại còn thêm căn bệnh của mình, có khi nghe xong, Vương Khánh liền không chịu nổi mà khiến bệnh tim tái phát nặng hơn nữa.

Vì thế mà Trịnh Tâm nhất quyết phải đến gặp cho được tên kia nói cho ra lẽ. Nếu giải thích mà hắn hiểu thì Trịnh Tâm hiển nhiên rất vui. Còn nếu hắn tiếp tục ngoan cố thì anh chắc chắn cho tên đó một đấm vào mặt.

Thường thì quá đau sẽ giúp người ta tỉnh ra.

Rất may là Đình Quân bây giờ đang ngoan ngoãn ngồi trên xe của anh hướng thẳng đến bệnh viện.

Vương Khánh nghe tiếng ồn từ bên ngoài, cậu khẽ nhíu mày, hé hé mắt nhìn khắp phòng. Từ lúc nhập viện, Trịnh Tâm đã đổi phòng cho cậu, là phòng đơn rộng rãi, tiện nghi. Tên này chẳng phải quá sang quá đ?

Cậu ngồi dậy dựa lưng vào giường, đầu óc vẫn còn quay mòng mòng, chắc do ngủ say quá. Ngồi nghỉ một lát, Vương Khánh xuống giường rót ly nước uống, tiện thể ngó mắt ra ngoài tìm Trịnh Tâm.

Chẳng hiểu tên này lại đi đâu nữa rồi? Suốt cả tuần nay hắn đều bên cạnh Vương Khánh một bước không rời. Mỗi đêm còn thức giấc đến mấy lần xem chừng cậu. Hắn tốt như thế khiến Vương Khánh có chút động lòng.

Nhưng tình cảm đó cũng sẽ dừng lại ở mức anh em mà thôi. Trong lòng cậu đã in sẵn hình dáng của một người rồi, mà thật đau lòng khi người đó lại không ở đây quan tâm cậu sống chết ra sao.

Đạo gần đây, Vương Khánh cảm giác tim mình hình như có vấn đề. Lâu lâu cứ nhói lên một chút, rồi đau đốn cứ tăng dần lên. Cậu phải đưa tay vỗ vỗ ngực để ghìm lại cơn đau quái quỷ đó.

Vương Khánh ra ngoài tìm vẫn không thấy Trịnh Tâm đâu đành trở lại giường nằm. Cậu ngồi đung đưa hai chân, nhìn khắp phòng một lượt. Phòng này rộng lắm, có đến hai giường, một cho bệnh nhân, một cho thân nhân, còn có tủ quần áo, tủ lạnh nhỏ, vân vân...

Trịnh Tâm này dư tiền quá, với sức khỏe này của cậu có lẽ còn nằm dài dài nữa...

Đang ngồi thư giãn, bỗng phía ngực trái của Vương Khánh nhói lên. Lần này nó tuyệt đối không chịu thuyên giảm mà ngày càng đau hơn. Vương Khánh chau mày, mồ hôi dần ướt đầm trán, tay cậu ghì chặt vào ngực nhưng vô hiệu.

Nó vẫn đang đau từng cơn.

Đau như sắp vỡ ra đến nơi.

Thở nhẹ cũng đau đến xé trời đất.

Vương Khánh cố gắng bước xuống giường đi đến cửa. Trịnh Tâm không có ở đây, thật sự là khó khăn cho cậu. Từng bước từng bước nhích đến gần cửa, Vương Khánh vận nắm cửa mở ra, may mắn là chạm mặt với một y tá.

Vừa mở miệng kêu một tiếng thì cậu đã ngã khụy xuống đất.

Căn phòng đó lập tức trở lại yên lặng. Vương Khánh liền được y tá đưa vào phòng cấp cứu.

Trịnh Tâm và Đình Quân lúc này mới đến bệnh viện. Cả hai gửi xe xong rồi đi nhanh đến phòng của Vương Khánh.

Trịnh Tâm mở cửa ra, nhìn vào chỉ thấy mọi thứ đều im ắng. Vương Khánh không còn ở đây nữa. Đồ đạc vẫn còn nguyên, vậy thì người ở đâu?

Chuyện quái gì đang xảy ra thế?

Trịnh Tâm nhú mày chưa hiểu chuyện gì, Đình Quân bên cạnh càng khẩn trương hơn, chạy đến chỗ y tá hỏi.

” Này cô y tá, cho tôi hỏi, bệnh nhân của phòng 520 đâu rồi ạ? ”

” Đợi tôi tra xem. ”

Đình Quân cùng Trịnh Tâm đứng đợi dò kết quả, trong lòng như lửa đốt.

” Bệnh nhân tên Vương Khánh phải không?”

Cả hai cùng đồng thanh đáp: ” Đúng, là cậu ấy. ”

”..Bệnh nhân lúc này đã bị ngắt trước phòng, hiện đang trong phòng cấp cứu để phẫu thuật. ”

“..... ”

Đình Quân nghe xong đầu óc cũng trở nên mờ mịt, anh cứ đứng im đó không nói một lời. Trịnh Tâm bên cạnh bình tĩnh hơn liền gật đầu cảm ơn rồi kéo Đình Quân đến phòng cấp cứu.

Cả hai đứng trước cửa, cái đèn phía trên vẫn liên tục chớp tắt. Ca phẫu thuật vẫn chưa xong.

Suốt một tuần, Trịnh Tâm không bao giờ xa Vương Khánh quá năm bước, hôm nay vừa đi khỏi đã xảy ra chuyện. Anh biết bệnh của cậu ngày càng nặng hơn nên mới ở gần chăm sóc.

Nhưng hôm nay quyết định đi một chút, kỳ thực, trong lòng vốn đã linh cảm sẽ xảy ra chuyện. Không ngờ là xảy ra thật. Có vẻ còn rất nghiêm trọng.

Đình Quân đi qua đi lại trước cửa phòng, một lời này giờ anh cũng chưa nói ra. Vương Khánh, em sẽ ổn mà đúng chứ? Đừng như vậy, đừng bỏ anh như vậy, anh thực có lỗi với em...

Trịnh Tâm nhú mày nhìn anh đứng ngồi không yên liền đứng dậy an ủi: ” Bình tĩnh một chút, Vương Khánh sẽ ổn. ”

Đình Quân như ngồi trên đồng lửa, nóng nảy quát lớn: ” Im đi. Nếu đã quyết định chăm sóc cho Vương Khánh thì sao anh lại đi lâu đến như vậy? Tình hình sức khỏe em ấy đã không ổn còn không ở bên cạnh, bây giờ bình tĩnh làm sao chứ? ”

Cái gì? Lời lẽ của cậu như Vương Khánh là người yêu của tôi chẳng? Nghĩ rằng bản thân làm đúng ư? Cậu...loạn ngôn rồi.

Trịnh Tâm nghe xong liền nhếch môi, tiến lại gần chuẩn xác đâm vào mặt Đình Quân một cái. Anh bị đánh bất ngờ không đỡ được, cả người chao đảo một chút.

” Mày...” Đình Quân trừng mắt.

” Cậu im ngay cho tôi. Xét về tuổi tác, tôi là đàn anh của cậu. Cái gì mà đã chăm sóc thì phải có trách nhiệm tới cùng? Suốt một tuần nay, cậu có biết tôi đã làm gì không? Ở gần Vương Khánh, một bước tôi cũng không dám rời. Như vậy còn chưa đủ? Nếu như hôm nay tôi không tới gặp cậu, liệu cậu sẽ có mặt ở đây mà lo cho Vương Khánh chứ? Bản tính ngoan cố của cậu thực sự làm tổn thương em ấy quá nhiều, còn chưa biết lỗi mà lại lớn tiếng với tôi? Em ấy còn đang trong phòng cấp cứu chưa biết sống chết ra sao, cậu ở ngoài này lại gây hấn lớn tiếng. Đình Quân, cậu có biết suy nghĩ không?”

Trịnh Tâm trong lòng vô cùng uất giận, nếu lần này không cho Đình Quân một đám thì may ra chưa tỉnh nổi.

Đình Quân bản chất nóng nảy, lại còn đang lo lắng cho Vương Khánh nên mới nặng lời. Sau khi nhận lấy một đám của Trịnh Tâm thì tâm trí cũng bình tĩnh lại.

Anh thấp giọng:” Xin lỗi, lúc này nóng quá. ”

Trịnh Tâm khẽ thở dài, hất mặt về phía cửa phòng cấp cứu:” Không sao. Bây giờ quan trọng là Vương Khánh. ”

Đình Quân không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn ánh đèn chớp nháy mà lòng như tơ rối.

Đã hơn một tiếng trôi qua từ khi hai người có mặt, cuối cùng đèn trên cửa phòng cũng tắt, bác sĩ từ từ bước ra.

Đình Quân nghe tiếng động liền đứng dậy đi đến hỏi.

” Bệnh nhân đó sao rồi bác sĩ? Có ổn không? ”

Bác sĩ nhẹ gật đầu: ” Thật may mắn là đã ổn. Theo thời gian sắp xếp thì tuần sau cậu ấy mới phẫu thuật. Nhưng lúc này đột nhiên bệnh trở nặng, nếu cậu ấy ngất trong phòng thì có lẽ đã trễ rồi vì không ai biết cả...”

Trịnh Tâm cắn nhẹ môi, cảm thấy hận bản thân vô cùng. Nếu như anh cùng Đình Quân trở về sớm hơn thì đã không có chuyện này xảy ra.

Đình Quân trong lòng nhẹ nhõm như thoát khỏi tảng đá to, gật đầu cảm ơn bác sĩ. Vương Khánh hiện đang nằm trong phòng hồi sức, có lẽ hai ngày nữa mới được ra phòng.

Thật may là em đã ổn, Vương Khánh. Anh xin lỗi... Nếu như anh bình tĩnh chịu nghe em giải thích thì đã không có chuyện gì rồi.

Trịnh Tâm đi đến vỗ vai Đình Quân, thản nhiên nói: ” Tôi về đây, mấy nay bỏ bê quán rượu không ai trông cả. Bây giờ tôi giao Vương Khánh lại cho cậu đấy, lo mà hối lỗi với em ấy. Nếu như...sau này cậu còn làm tổn thương đến Vương Khánh, tôi tuyệt đối sẽ không nương đâu. ”

Đình Quân hít một hơi dài, nhếch môi cười: ” Tôi sẽ nhớ lời đe dọa của anh. Được rồi, anh về cẩn thận. ”

Trịnh Tâm ồ lên một tiếng rồi xoay người trở về nhà.

Đe dọa ư? Cũng đúng đấy. Nhưng mà tôi nghĩ, Vương Khánh sẽ trực tiếp dằn vò cậu sớm thôi, Đình Quân à.

Đình Quân quyết định đêm nay ở lại bệnh viện, anh tạm ngủ trong phòng của Vương Khánh.

Trở lại phòng, bên trong hoàn toàn im ắng, trời cũng lạnh hơn rất nhiều. Nhớ lại lúc này, khi nghe tin Vương Khánh trong phòng phẫu thuật, tim Đình Quân cứ tưởng là rớt ra ngoài rồi. Anh rất sợ nếu như cậu có chuyện gì, rất sợ cậu sẽ rời xa mình mãi mãi.

Nói là sợ như vậy nhưng một tháng qua anh cứ khẳng khẳng bản thân làm đúng rồi tự cho cái quyền hờn dỗi, làm tổn thương đến cậu.

Còn bây giờ, Đình Quân chỉ hy vọng sức khỏe của Vương Khánh sẽ sớm hồi phục và rồi hai người sẽ trở lại như trước. Chỉ thế thôi là đủ.

Tác giả: Từ từ tôi ngược cậu sau, Đình Quân.

Đình Quân: Tiểu Khánh không nỡ ngược tôi đâu.

Tác giả: Ngược hay không là quyền của tôi mà...:>

32. Chương 32

Vương Khánh sau khi phẫu thuật đã được đưa đến phòng hồi sức. Tình trạng sức khỏe của cậu xem chừng cũng khá quan. Hiện giờ cậu vẫn chưa tỉnh vì còn thuốc mê trong người. Nhịp tim cũng bình ổn hơn lúc này rất nhiều.

Ca phẫu thuật kéo dài gần hai tiếng, cuối cùng cũng bình an vô sự.

Căn bệnh tim này từ lúc nhỏ Vương Khánh đã mắc phải, là tim bẩm sinh. Lúc ấy, gia đình rất khó khăn mới kiếm được tiền để chữa trị cho cậu. Cứ tưởng năm ấy là kết thúc rồi nhưng không ngờ hiện tại nó lại tái phát và còn nặng hơn.

Một phần cũng là do tinh thần Vương Khánh suy nhược quá nặng, cậu đã bị căng thẳng đến mức tổn hại đến quả tim yếu ớt kia. Tội này của Đình Quân thật không thể tha thứ.

” Đình Quân, anh dừng lại một chút thôi...”

” Đình Quân, em muốn gặp anh...”

” Em muốn nói chuyện với anh, hãy nghe em đi mà...”

” Đình Quân...”

Hàng mi Vương Khánh khẽ run run, cậu nhú mày chậm chạp hé mở mắt. Căn phòng cậu đang nằm thật lạnh, còn nồng nặc mùi khử trùng nữa. Thật khó chịu...

Vương Khánh nhìn cái ống dẫn khí trên mũi, cậu vẫn còn đang thở oxi. Giấc mơ lúc nãy khiến Vương Khánh đột nhiên nhói ở tim. Khu vực yếu ớt đó vừa mới phẫu thuật xong thì lại nhói lên bởi Đình Quân. Khóe mắt cậu cũng ươn ướt...

Đình Quân, chắc bây giờ anh không biết em ra sao đâu nhỉ? Chắc đang rất vô tư cùng người con gái kia đi? Em có chết trên bàn mổ có lẽ anh cũng không thêm quan tâm đến đâu...

Đình Quân, bây giờ em rất giận anh.

Rất rất giận anh.

Giải thích sao? Em sẽ không giải thích nữa, vốn dĩ anh đã không tin em.

Đình Quân, em hận anh. Hận đến chết. Tuyệt đối không tha thứ.

Thuốc mê vẫn còn trong người, nó làm Vương Khánh dần thiếp đi.

Đình Quân trong phòng lấy điện thoại gọi báo cho anh trai.

” A lô? ”

” Anh hai, em đang ở trong bệnh viện, sáng mai mới về. ”

Đình Huy bị câu nói làm cho đứng hình vài giây, nhú mày hỏi: ” Em bị gì? ”

” Không phải em. Là Vương Khánh vừa mới phẫu thuật xong, đang nằm trong phòng hồi sức. Em gọi để báo lại cho anh biết thôi. ”

” Ừm anh biết rồi. Có gì anh sẽ vào thăm Tiểu Khánh sau. Em cũng nghỉ ngơi đi nhé. ”

” Vâng. ” Nói rồi Đình Quân cúp máy, ngả lưng xuống giường cố gắng chìm vào giấc ngủ.

Chiều hôm sau Đình Quân đi đóng viện phí cho Vương Khánh rồi sắp xếp phòng gọn gàng, sau đó quay trở về nhà lấy một ít đồ đạc để ở qua đêm.

Sức khỏe Vương Khánh có tiến triển tốt nên được bác sĩ duyệt cho ra phòng ngoài nằm. Tạm thời cậu được ngồi xe lăn đưa đến tận phòng.

Vết mổ ở ngực rất lớn, nó là một đường thẳng chằng chịt chỉ đen, nhìn vào rất đáng sợ. Vương Khánh nhúu nhúu mày, lấy tay hé mở áo nhìn vào tức khắc nhắm mắt.

Từ nhỏ đã bị phẫu thuật chỗ này, lớn lên nó mờ đi một chút, bây giờ thì vẫn là chỗ đó, trông có vẻ to hơn lúc nhỏ nữa. Xấu xí rồi...

Bàn tay còn đang kim tiêm truyền nước biển, Vương Khánh ngược nhìn cái chai phía trên đầu mình, khe thở dài. Như này thật khó hoạt động tay chân, chỉ có thể ngồi yên một chỗ mà nhờ người khác làm đùm. Cảm giác này cứ bức bối thế nào ấy.

Nghĩ rồi lại dựa lưng vào giường, mắt ngó quanh tìm Trịnh Tâm. Quái lạ, tối qua không thấy anh ta, đến chiều hôm nay cũng lại không thấy. Anh ta bốc hơi đến miền cực lạc nào rồi?

Không lẽ thấy mình bệnh thế này, sinh ra chán nản nên bỏ mình giữa chừng?

Mấy người...thật quá đáng.

Cả Đình Quân lẫn Trịnh Tâm thật đáng chết.

Vương Khánh trong lòng hờn dỗi, thở hắt ra một cái, đành nhắm mắt ngủ một chút.

Lúc Đình Quân quay lại bệnh viện thì trời đã ngả tối. Anh bước vào phòng liền thấy Vương Khánh đang ngủ rất say, một tay đang truyền nước biển nên cứ để đơ một chỗ, tay còn lại ghì chặt cái gối.

Chắc là tê tay lắm?

Thấy vậy Đình Quân đi đến gần, đặt tay có kim tiêm lên một cái gối mềm, thuận tiện xoa xoa mấy ngón tay cho cậu. Chúng đều lạnh ngắt hết rồi, có lẽ điều hòa phòng này hơi nhỏ.

Anh tiếp tục cầm remote chỉnh lại nhiệt độ ấm hơn, Vương Khánh như cảm nhận được nhiệt độ thích hợp liền sáng khoái nhúc nhích người một chút, mắt vẫn nhắm hờ, miệng hé mở để thở.

Lúc nào ngủ cũng ngoan như vậy, thật đáng yêu.

Đình Quân ngồi bên cạnh cậu, lấy tay chạm nhẹ vào gương mặt gầy đi vì bệnh, trong lòng không khỏi xót xa.

Anh thật có lỗi khi để em thành như thế này. Sẽ không bao giờ có chuyện như vậy lặp lại đâu. Anh hứa đó, Tiểu Khánh.

Chỉ mong em sẽ tha thứ cho con người ương bướng này, một chút thôi cũng được.

Từ lúc gặp em, anh cứ nghĩ em là một con người lạnh lùng, thích trêu đùa và ham tiền. Chỉ cần dụ ngọt được bọn đàn ông, lấy tiền bọn họ rồi mất hút. Anh còn nghĩ tình cảm của sẽ em chẳng bao giờ đặt vào ai một cách thật lòng.

Lúc anh thức dậy và thấy đến cả bộ quần áo của mình cũng không còn, em biết anh đã như thế nào không?

Anh rất tức giận, muốn tìm em tính sổ ngay. Nhưng qua một tuần, hình ảnh em không thể nào thoát khỏi tâm trí này. Nó cứ như một vòng luẩn quẩn, nó khiến anh nhớ em. Nhớ nhiều lắm, nhớ đến mức vô thức chạy tới quán rượu để tìm em. Sau đó thì bị em làm lơ đến đau lòng.

Lúc ấy anh tưởng rằng chúng ta đã chấm dứt thật. Mối quan hệ kia tưởng như quả bong bóng, thổi lên rất dễ mà làm vỡ nó cũng rất dễ. Ngay bây giờ, anh cũng chưa xác định được tình cảm chúng ta có như quả bóng kia không nữa.

Mấy ngày qua, Trịnh Tâm là người gần gũi em nhất. Vương Khánh, có khi nào em cảm thấy rung động trước hân ta không?

Anh thật sợ sự điều đó xảy ra. Nếu như có, anh nhất định phải giành lại vị trí vốn có của anh, Vương Khánh.

Như cảm giác được bên cạnh có người nhìn mình, hàng mi Vương Khánh run run, từ từ hé mắt. Trước mặt cậu là hình ảnh mờ ảo, gương mặt của ai đó trông rất quen.

Là Đình Quân? Không thể nào.

Lúc nào mình thức dậy cũng thấy hình ảnh của anh ta, lẽ nào mình bị ảo giác nặng như vậy?

Chưa kịp định thần lại thì một bàn tay mang theo nhiệt độ ấm áp chạm vào mặt Vương Khánh khiến hai mắt cậu mở to hơn.

” Em cuối cùng cũng dậy rồi. ”

Chính là giọng Đình Quân, âm thanh trầm ổn đó thật giống lúc trước, trong lòng Vương Khánh đột nhiên mềm nhũn.

” Ân..” Vương Khánh vẫn chưa hiểu chuyện gì, đành kêu khẽ một tiếng.

” Muốn ngồi dậy chứ? Anh đỡ em. ”

Vương Khánh không trả lời, hai mắt vẫn nhìn vào gương mặt đối diện kia, đầu đó trong tim chợt nhói lên. Cậu bắt đầu thấy giận, giận anh.

Hít một hơi dài, Vương Khánh cất tiếng lạnh lùng: ” Tôi tự ngồi được. ”

Nói rồi cậu cố gắng chống lấy hai tay đỡ thân mình dậy, tay bị tiêm vẫn còn đau, do động mạnh quá mà máu chảy ngược lại vào ống dây. Đình Quân thấy vậy không đành lòng định đứng dậy đỡ thì bị Vương Khánh hất ra.

” Không nghe sao, tôi tự làm được. ”

Do tay kia đang đau nên Vương Khánh đành dùng một tay chống để ngồi dậy, cậu cố gắng nhích người gần lại thành giường rồi dựa hẳn vào, thở hổn hển.

Đôi mày khẽ chau lại, tay bên kia thật sự đang rất đau, nhưng Vương Khánh tuyệt đối không mở miệng than vãn.

” Tay em...” Đình Quân ngập ngừng không nói hết câu, anh cầm lấy tay kia của cậu xoa một chút, động tác rất dịu dàng.

Vương Khánh sau khi được xoa liền cảm thấy thoải mái hơn, liếc nhìn tay mình rồi thấp giọng: ” Cảm ơn. ”

Chưa bao giờ Đình Quân thấy hình ảnh này của cậu, một con người cố chấp lạnh lùng thật khiến người ta đau lòng.

Chắc là đang hờn dỗi anh rồi, phải không?

Giận đến mức không cho anh động vào em?

Giận đến mức không thèm liếc nhìn anh một cái?

Vương Khánh, em giận không sai. Anh xứng đáng bị như thế. Nhưng em nên nhớ, anh dù ra sao cũng có thể chịu được. Quan trọng là, khi yêu người ta mới giận hờn.

Em vẫn còn yêu anh, anh có thể khẳng định điều đó.

Ngĩ rồi, Đình Quân nhếch môi cười nhẹ một cái. Vừa lúc bị Vương Khánh thấy được, cậu liền cao giọng: ” Cười gì? ”

” Anh cười vì thấy em rất ngốc. ” Đình Quân thản nhiên nói.

” Anh...” Vương Khánh bị chọc đến đỏ mặt, không nói được lời nào.

Con người này sau mấy tháng liền trở nên mặt dày như vậy. Trước đây không tin cậu, đòi chia tay cậu cho được, đến gặp mặt cũng không thể. Bây giờ thì lại lần mò đến đây dỗ dành cậu, mặt dày thản nhiên trêu chọc như không có gì xảy ra trước đó.

Quả là rất đáng chết.

” Trịnh Tâm đâu? ” Vương Khánh đột nhiên cất tiếng hỏi.

Mấy ngày qua có hẳn ta bên cạnh, có lẽ em đã quen mắt rồi? Vừa thức dậy liền hỏi ngay đến hẳn, điều này khiến anh khó chịu lắm, em biết không?

Đình Quân trầm mặc một lát rồi nói:” Hôm qua anh ấy về nhà, chắc lát nữa sẽ vào. ”

” Thế sao? Anh lấy hộ tôi cái điện thoại trong ngăn tủ đi. ” Nói rồi Vương Khánh hất mặt về phía tủ.

Đình Quân nhú mày nhìn cậu, sau đó vẫn là xoay người làm theo.

Vương Khánh cầm lấy điện thoại, ngón tay cực lực ấn vài con số.

” A lô? ” Bên kia phát ra thanh âm trầm trầm.

” Trịnh Tâm..”

Trịnh Tâm tưởng mình nghe nhầm, đôi mày chau lại, nghi hoặc hỏi: ” Vương Khánh sao? ”

” Nha, em đây. ” Khóe miệng cậu cười lên một chút.

” Em...em tỉnh rồi? Em ra phòng ngoài rồi hả? ” Trịnh Tâm như bị kích động, hỏi liên tục.

Vương Khánh liếm liếm môi, cười khúc khích: ” Vâng, em vừa mới ra hồi chiều. Lúc này còn ngủ được một giấc rất ngon. Anh sao không đến? ”

Trịnh Tâm không nghe Vương Khánh nhắc đến Đình Quân, trong lòng cảm thấy kỳ quặc. Lẽ nào bây giờ chỉ có mỗi Vương Khánh trong phòng, tên kia lại biến đâu rồi?

” Sáng mai anh mới ghé qua được. Mà Đình Quân có đấy không? ”

Nghe Trịnh Tâm hỏi, Vương Khánh liếc mắt qua bên cạnh một cái rồi hờ hững đáp: ” Có, đang ngồi kế bên. ”

Đình Quân ở đó, lẽ nào em không vui? Hay em đang giận hẳn? Trịnh Tâm cuối cùng cũng thông suốt, anh hiểu vì sao thái độ Vương Khánh lại như thế, đành vui vẻ phối hợp.

” Được rồi, lát anh sẽ ghé qua, chịu không? ”

Trịnh Tâm, anh cũng hiểu em quá rồi. Vương Khánh nhếch môi cười:” Chịu a. ”

” Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi. Anh làm việc đây. ”

” Tạm biệt anh. ” Vương Khánh nói xong liền cúp máy, miệng vẫn còn cong lên.

Nói chuyện với hẳn khiến em vui như vậy? Vương Khánh, em xem anh như không khí rồi sao? Người yêu ngồi ngay bên cạnh mà em lại có thể nói chuyện với tên khác thân mật như vậy?

Đình Quân ngồi bên cạnh vờ như không để ý cuộc nói chuyện của họ, mắt anh đang dán vào chiếc điện thoại trên tay, tuy vậy đôi mày của anh vẫn nhíu thật chặt.

Vương Khánh liếc mắt qua nhìn lén, thấy hình ảnh đó thật hài hước. Lòng rất quan tâm nhưng lại vờ như không nghe, không biết. Phì, tôi sẽ xem anh chịu được đến bao giờ, Đình Quân.

Lát sau, Đình Quân mới dời mắt đến Vương Khánh, nhàn nhạt hỏi: ” Trịnh Tâm nói gì? ”

” Anh ấy bảo lát sẽ ghé qua đây. ” Vương Khánh nhún vai, đáp.

Đình Quân nghe xong cũng chỉ à một tiếng, trong lòng lửa giận bắt đầu nổi lên. Tốt lắm, anh đang uống cả một bình giấm, em làm rất tốt, Vương Khánh.

Không gian tiếp tục chìm trong im lặng.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Trịnh Tâm từ ngoài bước vào, trên tay còn cầm theo mấy hộp sữa. Là loại sữa mà Vương Khánh rất thích.

Cậu ngược mắt thấy Trịnh Tâm liền nở nụ cười:” Anh đến rồi. ”

Đình Quân cũng nhìn theo hướng của Vương Khánh, nhàn nhạt đáp: ” Chào. ”

Trịnh Tâm nhìn Đình Quân, nhếch môi một cái rồi sải bước đến chỗ Vương Khánh, anh xem như tên kia hoàn toàn là kẻ thừa thãi.

Mà đúng thật rất thừa thãi, Vương Khánh sau khi thấy Trịnh Tâm liền không thèm để ý đến anh nữa.

” Tiểu Vương, em thấy khỏe hơn chưa vậy? ”

Wương Khánh cười híp mắt, gật gật đầu: ” Em khỏe rồi. Nãy giờ ngồi chờ anh tới a. ”

Ách, Vương Khánh, em là nên thi vào trường đào tạo diễn viên nha. Rất có tay nghề. Diễn rất đạt.

Từ đầu cũng chính bản thân tự bảo xem em như em trai, bây giờ ra tay giúp đỡ một chút coi như không phải là quá đáng. Nếu không giúp thì thật là ích kỷ rồi. Trịnh Tâm trong lòng cười khở, số phận làm kẻ thứ ba thật bất hạnh mà.

Nhưng xét về hoàn cảnh hiện tại thì Đình Quân mới chính là kẻ thứ ba.

Nghĩ đến đây, Trịnh Tâm rất hả hê.

” Em đói không? Uống chút sữa nhé. ” Nói rồi Trịnh Tâm lấy từ trong bọc ra vài hộp sữa bò béo ngậy thơm ngon đưa cho cậu.

Wương Khánh vui vẻ nhận lấy, sực nhớ tay trái truyền nước biển còn hơi đau, nên đành nhướn người đưa tay phải với lấy hộp sữa.

Đình Quân từ đằng sau đi lên, thuận tay giành lấy hộp sữa, trầm mặc nói: ” Bác sĩ bảo bệnh nhân hiện giờ chỉ được ăn cháo lỏng, hạn chế uống sữa, nhất là sữa lạnh. ”

Sữa lạnh thì liên quan gì đến phẫu thuật tim? Vương Khánh chau mày, ánh mắt sắc lạnh liếc qua Đình Quân, dù vậy cậu lại chẳng nói lời nào.

Trịnh Tâm đứng cạnh cũng chỉ biết nhếch môi cười khở, ngón tay trở xoa xoa giữa trán, nhẹ gật đầu: ” Ồ, thế thì đi mua cháo cho em ăn vậy. ”

Đình Quân cầm hộp sữa lạnh trên tay, bỗng sực tỉnh, chen vào: ” Tôi sẽ đi mua. ” Nói xong mắt nhìn về phía hai người đối diện, sau đó lẳng lặng rời khỏi phòng đi mua cháo.

Wương Khánh nhìn theo bóng lưng Đình Quân mất tăm sau cánh cửa, nghiêng đầu suy nghĩ.

Anh đang hối lỗi với em ư?

Thế thì hai tháng trước, ai là người nằng nặc đòi chia tay cả không muốn gặp em vậy?

33. Chương 33

Trịnh Tâm chờ cho Đình Quân đi khỏi mới hắng giọng lên tiếng:” Tiểu Vương, em cũng đừng ép cậu ta như vậy. Em xem, Đình Quân cũng đang biết lỗi rồi đấy thôi. ”

Vương Khánh bị lời nói của Trịnh Tâm kéo về thực tại, cậu nhú nhú mày, hất mặt qua phía anh: " Anh nói gì? Biết lỗi thì sẽ được tha thứ ngay sao? Anh không thấy hai tháng qua em rất đau khổ à..."

" Đúng vậy, nhưng mà nhìn Đình Quân cũng rất biết lỗi rồi. Chẳng qua cậu ta là vì ghen quá thôi. "

Vương Khánh nhếch môi cười: " Ai nha, ông chủ Trịnh có lòng vị tha từ bao giờ vậy a? "

Từ trước đến nay, Trịnh Tâm có thể coi là một ông trùm của bọn giang hồ ở khu Timber đi. Không tên nào là không biết đến tên anh, mỗi khi nghe đến đều phải khiếp sợ tìm đường lui. Mà chính anh cũng chẳng ngán tên nào cả, nhất là ai động vào Vương Khánh, anh đều sẽ cho ăn cám hết.

Có một lần Vương Khánh đi làm về muộn, anh ngỡ ý đưa về nhưng cậu không chịu. Thế là Trịnh Tâm đành đi theo sau bí mật hộ tống. Đến con hẻm nhỏ vắng người, Vương Khánh bất ngờ bị một đám ăn cướp chặn đường.

Sau một khoảng thời gian đôi co, Vương Khánh liền bị một tên trong đám đó hung hăng tiến tới định đánh. Kịp lúc Trịnh Tâm từ sau chạy lên chặn được cánh tay hắn. Phong thái anh rất bình tĩnh, cánh tay kia dường như có dùng lực một chút. Mắt cậu thấy anh chỉ nắm tay tên kia thôi, nhưng nét mặt tên kia hoàn toàn trắng bệch, mồ hôi cũng ướt đầm.

Không lẽ anh ta làm đau đến vậy?

Sau một hồi mấy cặp mắt trừng nhau qua lại, Trịnh Tâm mới buông nhẹ hai chữ: " Biến ngay. "

Lời nói như của một hoàng đế, hai chữ vừa nhả ra thì tất cả đều biến mất tăm mất dạng. Thật đáng sợ.

Ông chủ Trịnh trong mắt Vương Khánh là vậy đấy. Nhưng mà bây giờ chính anh ta lại đang đem lòng vị tha dành cho tên nhị thiếu gia đáng ghét kia. Đùng bảo hai người thành một phe mà ép bức em đó?

Trịnh Tâm bị Vương Khánh trêu chọc, môi khẽ giật giật: " Haizzz, anh cũng không tốt đến vậy. Nhưng nhìn hắn ta cứ nghe theo em làm tất cả mọi việc thì trông rất tội. Dù sao Đình Quân cũng là một thiếu gia con nhà giàu, những chuyện này căn bản chưa bao giờ làm. "

" Chưa bao giờ làm thì bây giờ phải làm để hối lỗi nha. " Vương Khánh híp mắt, miệng cong lên trông rất gian.

Trịnh Tâm hít một hơi để lấy lại bình tĩnh, chưa bao giờ anh thấy Vương Khánh lại cứng đầu như bây giờ. Giả như em ấy chỉ chèn ép Đình Quân một tuần thì được đi, không có gì quá đáng. Nhưng nếu Vương Khánh cứ như thế suốt mấy tháng thì liệu tên kia có chịu nổi không?

Để xem, nếu như vậy thật thì mình cũng nên giúp Đình Quân một chút. Vương Khánh này cơ bản là rất ngốc, cái gì cũng có thể tin mà.

Đình Quân sau khi mua được cháo liền phóng như bay về bệnh viện. Anh mở cửa bước vào thì thấy Vương Khánh đã nằm xuống ngủ.

Hộp cháo lỏng trên tay vẫn còn nóng, Đình Quân đành để nó trên bàn rồi ngồi xuống liếc nhìn Trịnh Tâm một cái.

" Cậu mua lâu quá, Vương Khánh đã ngủ rồi. " Trịnh Tâm mắt dán vào tờ báo, miệng nhếch lên một chút.

Đình Quân quay sang bên cạnh nhìn một lát rồi dè nhỏ âm thanh xuống: " Cháo gần bệnh viện đã đóng cửa, định lấy xe đi chỗ khác mua thì bãi xe giờ này cũng không cho lấy ra. Tôi...đành phải đi bộ một quãng mới có chỗ bán. "

Trịnh Tâm nghe xong tâm tình không hiểu sao lại nhảy loạn. Tên này hóa ra là hối lỗi thật sự. Mà có khi từ trước đến giờ tình cảm của Đình Quân đối với Vương Khánh đều là như vậy. Với cậu ta thì Vương Khánh không phải rất quan trọng rồi sao? Chưa nói đến là ở vị trí lớn nhất trong tim ấy chứ.

" Ừm, cậu vất vả rồi. Cháo này đói thì cậu ăn luôn đi, để đó sáng mai ăn cũng không còn ngon. Ăn rồi thì nghỉ ngơi, tôi phải về. " Trịnh Tâm gấp báo lại để lên bàn, toan đứng dậy.

Đình Quân à lên một tiếng rồi mỉm cười chào Trịnh Tâm. Sau đó, anh nhìn hộp cháo trên bàn mà trong lòng kêu gào thống khổ. Vương Khánh, em cũng thật làm khó anh rồi. Em còn định như thế với anh đến bao giờ đây?

Nghĩ rồi Đình Quân cũng ngồi xuống bàn, múc từng muỗng cháo húp qua loa.

Vương Khánh nằm quay mặt vào phía trong, kỳ thực, này đến giờ cậu chỉ muốn trêu Đình Quân một chút, canh giờ anh ấy về liền nằm xuống vờ ngủ.

Không ngờ lại nghe được câu nói lúc này, anh ấy hẳn là đã đi bộ rất xa để mua cháo cho mình... Nghĩ đến đây, tim lại vô thức mà đập liên tục, nó khiến Vương Khánh không thể nào ngủ được.

*

Đã một tuần kể từ khi Vương Khánh được ra phòng ngoài. Đình Quân mỗi ngày đều thức dậy từ sớm, soạn sẵn đồ cho cậu, chuẩn bị nước ấm trong phòng tắm, sau đó thì đánh thức Vương Khánh dậy.

Vương Khánh có tật xấu là đã ngủ thì rất khó mà kêu dậy. Mỗi lần đánh thức đều gần nửa tiếng mới thành công. Đình Quân quả thật rất kiên nhẫn để làm điều đó.

Vương Khánh sau khi thay đồ sạch sẽ thì bước ra khỏi phòng tắm. Trên bàn đã xuất hiện một đĩa cơm gà và một ly sữa bò. Cơm này nhìn qua đã biết không phải mua ngoài tiệm. Cậu nuốt nước bọt, bụng đã reo lên vài tiếng.

“....” Vương Khánh ngồi xuống bàn, ngoan ngoãn cầm muỗng ăn.

Đình Quân từ ngoài đi vào thì thấy đĩa cơm đã vơi đi một nửa, trong lòng rất sáng khoái. Cuối cùng cũng chịu ăn uống rồi?

” Cơm ngon chứ? ” Anh đi đến ngồi xuống bên cạnh.

“.....” Vương Khánh vẫn hờ hững như không nghe, cầm cúi muỗng cơm ăn.

Đình Quân không được đáp lại đành nhú mày, dời mắt đến tờ báo trên giường, cầm lấy đọc. Thái độ hờ hững của Vương Khánh suốt một tuần nay anh đã quen dần. Cứ mặc kệ em ấy, lát nữa tự có người chủ động bắt chuyện.

Em đúng là đồ con nít.

” Anh...” Vương Khánh khẽ lên tiếng.

Đình Quân giấu gương mặt sau tờ báo, khẽ nhếch môi: ” Anh nghe..? ”

Vương Khánh thấy anh vẫn không chịu bỏ tờ báo xuống, đành tiến lại gần hung hăng giành lấy, cao giọng: ” Tôi đang nói chuyện với anh đó, cái tờ báo chết tiệt này không bỏ xuống đư....? ” Lời chưa dứt thì cả người Vương Khánh đều bị Đình Quân kéo vào lòng, ôm chặt.

” A....”

Đình Quân giở thói lưu manh đáp môi mình hôn lên một cái, sau đó còn cười lên mặc cho hai tai Vương Khánh đều đỏ ửng.

Cậu giận đến mức không nói được gì, ánh mắt lạnh lùng liếc xéo anh.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Đình Huy cùng Hàn Di bước vào liền chứng kiến được cảnh tượng ái muội giữa hai con người kia.

Đình Quân ngồi dựa người vào ghế, Vương Khánh ngồi trong lòng anh, nhìn qua cứ tưởng họ đang hôn nhau vậy.

Đình Huy nhú mày, ho một tiếng: ” Đây..”

Vương Khánh quay mặt sang phía cửa, cả người sững ra, hai tai ngày càng đỏ lên, tay chân đều lúng túng núp vào áo Đình Quân.

” Nha...Hai người đến sớm nhỉ? ” Đình Quân không khách khí đưa tay ôm eo Vương Khánh, nhếch môi cười.

Hàn Di đứng bên cạnh xem được kịch hay, trong lòng cười không ngừng. Cậu khẽ đưa tay sờ sờ mũi, nghiêng đầu nói: " Hai người làm lạnh lại rồi, thật mừng. "

Đã nói từ trước, Đình Quân cùng Hàn Di như một cặp bài trùng, nói chuyện nhất định rất hiểu ý nhau. Từ chuyện Tiểu Hàn cố gắng phá đám kế hoạch của Nhật Dạ cũng là do Đình Quân bày mưu sẵn. Hai anh em người này, quả thật rất ghê gớm.

Đình Quân nghe Hàn Di nói xong liền ứng tiếng minh họa theo: " Cảm ơn em, tụi anh đang rất hạnh phúc. "

Vương Khánh cúi mặt nhìn anh, ánh mắt ngày càng giận dữ hơn. Hai tay cậu cố tình níu chặt vào áo Đình Quân khiến anh khẽ nẩy mình một cái.

Lúc này cậu mới bình tĩnh mà đứng dậy, chỉnh trang lại quần áo rồi lễ phép cúi đầu chào Đình Huy, sau đó quay sang cười với Hàn Di.

" Làm lành rồi? Thật hay nha. " Đình Huy ngồi xuống đối diện, vẻ mặt vẫn thản nhiên vô cùng.

" Không có..chưa a..." Vương Khánh nhú mày hờn dỗi, người ta rõ ràng vẫn đang giận mà, mấy người cứ nói thế thì tôi đây làm sao a?

Hàn Di vỗ nhẹ vào tay Đình Huy rồi nhìn sang Vương Khánh: " Vương Khánh, anh đã khỏe hơn chưa? "

Cuối cùng cũng chuyển chủ đề rồi, Vương Khánh thở phào trong lòng, vui vẻ đáp: " Anh khỏe hơn nhiều lắm. Sáng sớm thế này hai người đã vào sao? "

Hàn Di không trả lời, chỉ nghiêng mặt nhìn Đình Huy một lát, sau đó khẽ nói: " À, hôm nay Đình Huy cùng em về quê thăm ba mẹ. "

Đình Quân lẫn Vương Khánh không hện mà cùng nhú mày, há há miệng. Về quê thăm ba mẹ? Được rồi, sao không nói thẳng là ra mắt bố mẹ vợ đi?

" Ồ, hóa ra là ra mắt bố mẹ vợ a.. " Đình Quân sờ sờ mũi, nhếch môi cười lưu manh.

Đình Huy cũng không vừa, thản nhiên đáp: " Tất nhiên, trước khi rước dâu về nhà chồng thì cũng phải ra mắt bố mẹ vợ cho phải phép. "

"..... " Vương Khánh ngồi đối diện chẳng hiểu sao trong lòng nhột nhột. Hai người bọn họ hạnh phúc thật đó.

Đình Quân hít một hơi dài, gật gật đầu: " Vâng, thế khi nào hai người quay lại? "

" A, chúng em về đó chơi khoảng ba bốn ngày ạ. Dù sao việc ở công ty cũng được sắp xếp hết rồi, coi như đây là đi du lịch thư giãn cùng nhau đi. " Hàn Di híp mắt cười.

Hai người đó cũng từng bão táp phong ba không ngớt, giận dỗi rồi lại làm huề, bỏ đi rồi lại đi tìm, bây giờ thì chắc sẽ dính với nhau mỗi ngày cho xem.

Đình Quân nhìn lên Vương Khánh, thầm nghĩ, đến bao giờ mình với Tiểu Khánh mới hết phong ba bão táp đây? Thật tình cái tên ngốc này, rất lì lợm.

Bản thân đã hối lỗi đến như vậy mà vẫn không chịu tha thứ, cái mặt suốt ngày lạnh lạnh, trả lời lại hờ hững, thật muốn dè ra như một trận.

Hai hôm sau, Vương Khánh cuối cùng cũng xuất viện. Sáng ngày hôm đó, Đình Quân đã đến quầy trả viện phí, Vương Khánh trong phòng sắp xếp đồ đạc rồi đi ra cùng anh.

" Đã xếp đủ rồi? "

Vương Khánh nhìn cái túi xách rồi gật gật đầu.

Đình Quân cười cười rồi đưa tay nhận lấy cái túi to to kia. Còn Vương Khánh ngoan ngoãn theo sau anh ra đến xe.

" Về thẳng nhà em sao? Ở một mình có ổn không? " Đình Quân nói, mắt vẫn ngó thẳng lái xe.

Vương Khánh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó đưa ra kết quả: "Ừ, về thẳng nhà. Ở một mình không ổn, anh qua ở chung đi."

Tay lái bị lệch một chút, chiếc xe nhất thời chao đảo, may mắn là không bị gì. Đình Quân nhíu mày nhìn sang Vương Khánh, như không tin mà hỏi lại: "Em vừa nói gì?"

"Anh về ở chung." Vương Khánh bình thản nhả chữ, không thèm nhìn anh.

Đình Quân cũng không nói nữa, chỉ nhếch môi cười. Tâm tình thật sự rất tốt.

30 phút sau xe đã đậu dưới nhà Vương Khánh, cậu chậm rãi bước xuống xe, định quay người lên phòng thì bị Đình Quân nắm lại: "Em lên đó nằm nghỉ đi, anh về lấy đồ."

Vương Khánh gật gật đầu, nhìn theo dáng vẻ chiếc xe màu đen mất hút sau bức tường, khóe môi cũng cong lên một chút.

Rồi anh sẽ biết, ở chung nghĩa là thế nào.

34. Chương 34

Sau khi Đình Quân đi khỏi, Vương Khánh lẳng lặng xoay người đi lên nhà. Căn phòng này đã lâu rồi không ở, bên trong trở nên ngột ngạt khác thường.

Cậu rà tay đến công tắc mở đèn, mọi thứ vẫn như cũ, dường như nó hơi bừa bộn nữa. Nhíu mày một chút, Vương Khánh đi đến ghế thả mình xuống.

Từ bây giờ, chuyện dọn dẹp nhà cửa, tất nhiên là đều dành cho Đình Quân cả. Sống chung, nghĩa là như thế.

Nghĩ rồi Vương Khánh nhếch môi cười. Trong lòng thật sự đã tha thứ, nhưng nếu gật đầu đồng ý cho qua quá nhanh thì tên đó sẽ lại tái phạm.

Nặng tay một lần cho nhớ suốt đời.

Vương Khánh này, bình thường sẽ rất hiền, không thích đụng chạm ai. Nhưng khiến cậu phải đau khổ đến phát bệnh thì đó giờ chỉ có mỗi Đình Quân. Suy xét tội này không chém chết thì cũng phải chung thân.

Vì thế mà...phải hành hạ anh ấy một thời gian nữa mới được.

Đình Quân sau khi về nhà lấy đồ đã trở lại rất nhanh. Anh dường như nhấn ga hết tốc độ, trong lòng thấp thỏm lo sợ Vương Khánh sẽ đổi ý không cho ở nữa.

Anh một tay xách cái túi to, một tay mở cửa. Bước vào liền thấy căn nhà bừa bộn quần áo, bụi cũng bám không ít trên đồ đạc.

Đến hít thở cũng không dám, hít vào sẽ phát bệnh mất. Vậy mà...Vương Khánh thản nhiên nằm trên ghế ngủ sao?

Đình Quân chau mày đi đến bên cạnh, hai tay ôm cả người cậu đưa vô phòng ngủ. Cảm giác cơ thể được tì lên một vật thể mềm mại, ấm áp, Vương Khánh thích thú theo phản xạ nghiêng một bên ôm lấy gối, ngủ tiếp.

Thường ngày Vương Khánh rất siêng năng dọn dẹp nhà cửa. Bụi một tí, cậu đã không chịu nổi mà đi lau dọn ngay. Vậy mà hôm nay, tuyệt nhiên bình thản nằm ngủ trên cái ghế sofa chứa biết bao nhiêu là bụi, cả quần áo cũng không thèm ngó mắt đến.

Đừng nói em là...bảo anh về sống chung để làm người dọn dẹp đó chứ?

Nghĩ đến đây, Đình Quân không khỏi lạnh người. Từ nhỏ, trong nhà đã luôn có sẵn người hầu hạ dọn dẹp từng chút. Hiện tại, người hầu đó lại chính là mình.

Haiz, Vương Khánh, em không cần nặng tay với anh như thế. Thật sự anh đã hối lỗi lắm rồi, em còn chưa thấy sao?

Lúc Vương Khánh ngủ dậy thì đã là bốn giờ chiều. Cậu ngủ liền một mạch hơn sáu tiếng, có thể xác định tối nay thức trắng đêm rồi. Làm sao còn có thể ngủ được nữa chứ?

Ngồi dậy dụi dụi mắt, Vương Khánh phát hiện ra mình đã nằm ở trong đây từ lúc nào rồi. Bên ngoài có tiếng động loạn xoạt phát ra liên tục. Như ai đó đang dọn dẹp cái gì ấy.

Vương Khánh nhắc mình khỏi giường, lê đôi dép chậm chạp bước ra ngoài. Thu vào tầm mắt cậu là hình ảnh Đình Quân đang bận tập dề, cả người hơi khom xuống để...lau nhà. Anh lau từng góc ngách, đến cái kệ phía trên nhìn qua đã bóng loáng.

Vương Khánh liếc mắt đến đồng quần áo lúc này đã không còn, chúng đang cuộn tròn trong máy giặt kêu o o. Sáu tiếng đồng hồ, một mình Đình Quân làm tất cả các việc đó. Vốn dĩ cũng định bắt anh ấy phải làm như thế, nhưng khi tận mắt chứng kiến thì vẫn là không đành lòng.

Hít một hơi dài, Vương Khánh khẽ đi đến bên bếp, đưa tay vặn nhỏ lửa của nồi canh. Anh ấy lo dọn dẹp mà quên luôn cái đồng trong bếp rồi. Ngốc quá.

Đình Quân lau xong cái nhà liền thông dong đi vào bếp. Ngược mắt lên đã thấy Vương Khánh đứng đó làm đồ ăn. Từ này đến giờ cứ hì hục dọn dẹp đến mức không biết cậu ra đây từ bao giờ nữa. Anh đứng ngây ra một lúc rồi nhanh đi đến bên cạnh, nhỏ giọng: "Này, anh làm được rồi, em ra ngoài đi."

Vương Khánh vờ như không nghe, tay tiếp tục cắt mấy củ khoai tây kêu xành xạch. Lát sau mới khẽ nói: "Để em làm.."

Sự chủ động bất ngờ này từ người yêu khiến Đình Quân rất kinh ngạc. Suốt hai tuần, Vương Khánh đều tỏ ra thờ ơ, lạnh nhạt hết mức có thể. Hôm nay lại chủ động nấu ăn phụ anh, xem ra cũng không phải là tuyệt tình nặng tay.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp, Đình Quân bất giác tiến lại gần vòng tay qua ôm eo cậu. Bị ôm bất ngờ, Vương Khánh khẽ chau mày, song cũng không lên tiếng, mặc cho vòng tay kia đang siết chặt lại.

Khung cảnh này, đã quá lâu rồi không thấy, tự dừng lại nhớ nó vô cùng.

Một tuần nữa lại trôi qua, Vương Khánh cũng dần trở lại là một cậu người yêu dịu dàng, tuy nhiên vẫn chưa chịu nói chấp nhận tha thứ.

Điều này khiến Đình Quân trong lòng vẫn rất thấp thỏm lo âu, dù là đã dịu dàng hơn trước nhưng chưa ngỏ lời thì vẫn là đang giận đi?

Giá như hiểu lầm này như quả bóng bay, chỉ cần một cây kim chọc vào, sẽ vỡ ra ngay lập tức. Mọi hờn dỗi cũng theo đó biến mất. Giá mà dễ dàng như vậy.

Đình Quân đang ngồi trong văn phòng, tay chống cằm vẻ mặt không vui mấy, đột nhiên điện thoại reo lên kéo anh về thực tại.

Liếc mắt qua màn hình, trên đó hiện lên hai chữ Nhật Dạ, bao tử Đình Quân đột nhiên co rút lại. Lại chuyện gì nữa đây? Nha, mà nhớ ra là mình chưa nói chuyện rõ ràng với chị ấy nhỉ?

Ngày Dạ này hơn anh đến sáu tuổi, chẳng hiểu sao khi gặp nhau lại đỡ đừ cậu bé già đầu này nữa. Đình Quân dù không có Vương Khánh thì cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ lái máy bay, bất quá cũng chỉ hơn ba tuổi thôi. Nhưng chị gái này là gấp đôi con số ấy, dù bên ngoài chị rất quyến rũ, nhưng so ra vẫn là hơi quá.

Đình Quân nhớ lại, chợt le lưỡi rùng mình. Anh chậm chạp nhắc máy: "Tôi nghe."

"Này, nói chuyện với đàn chị mà kiểu đấy sao?" Một giọng nói lạnh lạnh phát ra.

Đàn chị sao? Cách xưng hô này có vẻ không được bình thường. Hay là... chị ấy đã từ bỏ mình?

Đình Quân nhú nhú mày, nhàn nhạt đáp: "Có chuyện gì thế, đàn chị?"

” Bây giờ rảnh không? Ra quán cà phê đối diện công ty cậu gặp tôi một lát. ”

” Ồ...” Đình Quân đưa mắt ngó đồng hồ rồi gật đầu: ” Được, tôi ra ngay. ”

Nhật Dạ cũng lười trả lời, chỉ nhanh tay cúp máy cái rụp. Cô đang ngồi thong thả trong quán cà phê đối diện công ty Đình Huy, trên bàn chỉ có mỗi một ly nước lọc.

Lúc trước vô tình gặp tên nhóc nhỏ tuổi hơn mình liền cảm thấy hứng thú kỳ lạ nên quyết định theo đuổi thử. Mà càng đuổi nó lại càng chạy xa mình. Nhật Dạ lúc đầu cũng không hiểu lý do, nếu vì tuổi thì hai người cũng cách nhau có sáu tuổi thôi, lớn lao gì đâu? Với lại cô cũng thuộc dạng xinh đẹp rạng ngời ở độ tuổi 32 này, cơ nào lại trốn tránh như mình bị bệnh truyền nhiễm ấy.

Nhật Dạ trong lòng bức bối quyết định đi tìm hiểu. Sau một hồi điều tra, cô bất ngờ đến ngất xỉu, hóa ra Đình Quân thích con trai. Nếu là vậy thì cứ nói cho cô biết để đỡ tốn mất tuổi thanh xuân đất giá này không. Cái tên đó...thật khiến Dạ tỷ tỷ muốn nhừ một trận.

Cánh cửa của quán đột nhiên mở ra, cái chuông phía trên cùng kêu một vài tiếng leng keng. Nhật Dạ nhú mày nhìn ra hướng đó liền thấy Đình Quân chậm rãi bước đến.

” Dạ tỷ tỷ, lâu quá không gặp. ” Đình Quân thư thái ngồi xuống, hất mặt về phía cậu phục vụ gần đó kêu một ly cà phê sữa.

Nhật Dạ nghiêng đầu một bên, chớp mắt vài cái: ” Chào, Quân đệ. Đạo này thế nào? Đàn chị này không theo đuổi liền thoải mái phải không? ”

” Ồ...chị thật thông minh. Trúng phóc. ” Đình Quân không ngần ngại gật đầu một cái khiến cô nàng máu nóng nổi lên.

Nhật Dạ xua xua tay, nói vào vấn đề chính: ” Hôm nay gặp cậu là có chuyện muốn nhờ. Nghe kỹ nhé.”

Đình Quân điều chỉnh tư thế ngay ngắn một chút, nghiêm túc gật đầu chờ đợi.

” Chuyện là, thật ra trước đây tôi từng quen một người, quen gần bốn năm, rồi người đó sang Mỹ định cư. Lúc ấy lý do chúng tôi xa cách là vì gia đình hai bên không chấp nhận. Cụ thể thì là giữa bọn họ có thù oán gì đấy, chúng tôi bị coi là oan gia và rồi bị ép rời bỏ nhau. Đã ba năm rồi, tôi rất cuộc vẫn không thể quên được người đó. Hiện tại, tôi muốn bay sang Mỹ cùng anh ấy...” Nhật Dạ đang nói đột nhiên hơi khựng lại một chút.

Đình Quân nhú nhú mày, cố gắng tiếp thu câu chuyện: ” Ừm, sao nữa? ”

Nhật Dạ khẽ thở dài, nói tiếp: ” Ừ là...tôi đã bảo với gia đình tôi sẽ đi Mỹ. Tức khắc ba tôi nhảy dựng lên cấm cản, ông thừa biết tôi đi là vì lý do gì nên đã ra sức cấm cửa tôi. Rồi tôi đã bảo với ông ấy tôi có người yêu rồi, hoàn toàn đã quên con người kia. Nếu không tin, tôi có thể dẫn về xem mặt...”

Nghe đến đây, Đình Quân run sợ mém phun hết nước ra bàn. Anh hít một hơi dài điềm tĩnh tiếp tục lắng nghe cho trót.

” Ông ấy liền tin ngay và bảo tôi đưa người đó về đây. Sau đó tôi đã bảo hai chúng tôi hẹn hò được một năm rồi, gia đình người này đang ở bên Mỹ, chỉ còn người đó ở lại. Định rằng ra mắt xong chúng tôi sẽ sang Mỹ sống luôn. Nhìn biểu hiện của ba tôi thì ông ấy đã ngầm chấp nhận. Vì vậy mà tôi cần cậu...đóng giả người yêu của tôi trong một ngày. ”

“..... ” Đình Quân cúi đầu trầm mặc suy nghĩ. Đóng giả người yêu rồi thì sao chứ? Có chắc là ổn không đây? Trong lòng anh kêu gào thống khổ.

” Thế nào? Một ngày thôi, tôi đảm bảo sẽ không ảnh hưởng đến cậu người yêu kia đâu. ”

Đình Quân nhú mày nhìn cô, ánh mắt kinh ngạc: ” Chị biết người yêu của tôi à? ”

” Dĩ nhiên. Cậu nhóc rất xinh, đúng kiểu tôi thích. ” Nhật Dạ nhếch môi, nhún vai thản nhiên đáp.

” Chị thôi ngay ý tưởng điên rồ đó đi. Mà ba chị dễ tin thật đấy, nói thế cũng tin được? ”

Nhật Dạ ngẫm nghĩ rồi cũng gật đầu đồng tình: "Ừ, tôi cũng không ngờ. Mà dù sao cũng đồng ý rồi, miễn không nhắc đến người kia thì ông ấy sẽ rất hiền từ."

"Khi nào ra mắt?"

Hai mắt cô sáng rực, mừng rỡ đáp: "Ngày mai!"

"Chị...gặp đến vậy à?" Đình Quân chau mày, trừng mắt nhìn cô.

"Bình tĩnh, ra mắt sớm thì kết thúc sớm thôi, tôi cũng không muốn chia cách nhóc con kia với cậu."

"Được rồi, buổi tối ư?"

"Đúng, 6 giờ tối. Vậy nhé."

Cuộc nhờ vả đã kết thúc mỹ mãn. Đình Quân bước ra khỏi quán mà trong lòng thiếu ngủ. Anh sợ chuyện này lọt ra lại động đến bình giám chưa ở nhà, như thế thì công sức hối lỗi của anh chẳng phải đã đổ sông đổ biển sao?

Vào tối hôm sau, Đình Quân như đã hẹn, ăn mặc chỉnh tề tươm tất, ngắm nhìn bản thân trong gương một chút. Vương Khánh vô tình bước vào phòng liền thấy cảnh tượng đó, trong lòng nghi hoặc nhưng lại im re không thêm hỏi.

Ánh mắt cứ thế dán lên người Đình Quân, ngó một lượt từ trên xuống dưới, rõ ràng ăn mặc như vậy hẳn là đi hẹn hò đi?

"Tiểu Khánh, em không cần nhìn anh như vậy. Anh biết anh rất đẹp trai mà." Đình Quân đứng trước gương chỉnh chỉnh cả vạt, nhếch môi cười nhẹ.

Vương Khánh đứng đó ngây người ra, há há miệng nhưng lại không thể nên lời đành xoay người đi xuống dưới lầu.

Anh giỏi lắm, đã lén lút đi hẹn hò còn tự tin vào bản thân như vậy? Xem ra còn chưa chịu chữa đi. Vương Khánh hậm hực ngả lưng xuống ghế, lấy điện thoại ra gọi.

"Tiểu Hàn, tên Đình Quân đáng ghét kia hôm nay ăn mặc rất tươm tất, nhìn qua chắc là đi hẹn hò rồi?"

Hàn Di bên đây nhú nhú mày, vội chữa: "Chắc không đâu, anh đừng nghĩ bậy cho anh ấy."

"Haizz, anh cũng không muốn như vậy nhưng hẳn ta rất tỉnh bơ như không có gì á. Có khi nào Đình Quân đi hẹn với cô gái Dạ gì gì đó không?"

"Em cũng không biết, nghe Đình Huy bảo rằng chị ấy sắp sang Mỹ cùng bạn trai rồi. Không nhầm thì là ngày mai á."

"Bạn trai cô ấy là ai?" Vương Khánh trong lòng ngày càng nghi hoặc hơn.

Hàn Di bên đây sờ sờ cằm suy nghĩ: "Em cũng không rõ. Hình như là người bí mật lắm."

Vương Khánh định nói tiếp nhưng lại thấy bóng dáng Đình Quân đi xuống sảnh chào tạm biệt Hàn Di rồi cúp máy. Vẻ mặt trầm ngâm như đang suy nghĩ gì đó.

Đình Quân đi đến cạnh cậu, cúi xuống hôn lên trán, nhỏ giọng: "Anh đi rồi về sớm. Nếu mệt thì cứ ngủ trước."

"Nha..." Vương Khánh cũng lười trả lời, gật gật vài cái cho qua.

Nói rồi Đình Quân cầm lấy chìa khóa xe rồi mất hút.

Sau khi ăn uống tại nhà Nhật Dạ, Đình Quân cuối cùng cũng được thả về. Chân vừa chạm cổng, anh liền thở phào nhẹ nhõm. Kết thúc quá viên mãn.

Nhật Dạ từ đằng sau đi lên, cười khúc khích: "Cảm ơn cậu nhiều lắm. Mọi người trong nhà rất thích cậu đấy."

Đình Quân xoay người qua nhún vai: "Tôi đi đến đâu đều có người thích cả."

Nhật Dạ trừng mắt không thèm đôi co với tên đối diện, lát sau mới lên tiếng: " Ngày mai tôi đi rồi. Cậu nhớ ra tiễn đấy nhé. "

" Được, tôi sẽ tới mà. Chúc chị thành công. "

" Thành công cái gì? "

" Người yêu đấy. " Đình Quân nhếch môi cười cười, tay chỉ lên chiếc máy bay vô tình lướt qua.

Nhật Dạ ngược mắt nhìn con chim sắt vừa vụt qua, trong lòng cũng hồi hộp không kém.

Tối đó, Đình Quân trở về nhà liền thấy Vương Khánh nằm ngủ trên ghế. Con người này lúc nào cũng ngủ quên hết, thật không biết nói gì mà.

Anh nhẹ nhàng đi đến bên cạnh, đưa tay luồn vào mái tóc mềm mềm kia, thích thú nheo miệng cười một cái. Sau đó thì thào vào tai cậu: " Chờ anh về nên ngủ quên luôn, phải chứ? "

Nói xong thì Vương Khánh đã nằm gọn trong lồng ngực anh, bước chân hướng đến phòng ngủ.

Hôm nay trời quang mây tạnh.

Nhật Dạ bận một cây đèn bập bồng đứng chờ ở sân bay, tay cô kéo một cái vali to thật to, chiếc kính râm sành điệu trên sống mũi đã che gần hết gương mặt thanh thoát của cô.

Đứng một lúc mỏi chân, cô đành ngồi xuống cái ghế gần đó, lắng tai nghe thông báo từ cái loa phát thanh. Nhiều âm thanh hỗn tạp khiến cô chau mày một chút.

Tối qua vì hồi hộp mà không thể ngủ, sáng nay lại phải cực lực khuyên can baba không cần ra sân bay đưa tiễn. Cuối cùng cũng thành công.

Chuyện này quyết định rất khó khăn, nhưng vì tình cảm này đã quá lớn, nếu không thể chiều theo ý nó thì rất có hại đến sức khỏe tinh thần.

Từ xa, Đình Quân cho hai tay vào túi chậm rãi tiến tới, nghiêng đầu chào Nhật Dạ.

" Hey, còn đợi ai nữa? "

Nhật Dạ ngược mắt lên liền thấy khuôn mặt tuấn tú hiện ra, híp mắt cười: " Tối rồi à? Đúng giờ thật. Ừm Đình Huy bảo là sẽ tới tiễn mà vẫn chưa thấy. Cậu...đi mà không rủ theo tên nhóc kia sao? "

Nghe nhắc đến Vương Khánh, Đình Quân vội lắc đầu: " Rủ theo em ấy sẽ ghen đấy. Bình thường rất hiền, nhưng ghen lên sẽ cực kỳ đáng sợ. "

" Nhưng lỡ...cậu ấy theo đến đây rồi hiểu lầm thì sao? Cậu...liệu cam nổi không? " Về mặt Nhật Dạ ngày càng khác thường, ánh mắt cô dường như nhìn chằm chằm về phía đằng sau lưng anh.

" Đủ rồi, đừng trêu tôi nữa. " Đình Quân trong lòng thấp thỏm, trừng mắt dọa cô.

Cô ngược lại điềm tĩnh buông nhẹ một câu: " Tôi không có đùa. Nhóc con...đang đứng ngay sau cậu."

Ngay...ngay...sau cái gì? Cô thật ác miệng, Nhật Dạ. Đình Quân nhất thời xoay người ra sau liền phát hiện Vương Khánh.

" Cậu là Vương Khánh hả? Tôi là Nhật Dạ, là đàn chị của Đình Quân. "

Vương Khánh chớp đôi mắt ngây ngô của mình, nhỏ giọng đáp: " Chào chị. "

" Thật là...cái tên này sợ em ghen nên đã không dẫn theo. Bây giờ em xuất hiện đã hù cậu ta đứng hình rồi.

" Nhật Dạ cười khúc khích.

Vương Khánh liếc mắt nhìn Đình Quân đứng đó chỉ cúi thấp mặt, lâu lâu ngược lên cười với cậu. Lén lút như vậy là kiểu mình ghét nhất mà.

" Mà cũng đến giờ rồi, tôi đi nhé. Tạm biệt hai người. " Nhật Dạ ngoắc đồng hồ trên tay, sau đó vẫy tay chào tạm biệt.

Đình Quân kịp thời phản ứng, cười cười với cô: " Thượng lộ bình an. "

Vương Khánh cũng nhàn nhạt đáp: " Tạm biệt chị. "

Khi bóng dáng Nhật Dạ đã khuất sau phòng chờ, Đình Quân lúc này mới lấy lại vẻ lưu manh thường ngày, nhếch môi cười khê: " Em nghỉ ngơi anh với Nhật Dạ cùng nhau sang Mỹ? "

Vương Khánh biết mình đã hiểu nhầm đành cúi thấp mặt không thêm trả lời, hai tai cũng dần đỏ lên.

" Ai nha, Tiểu Khánh của tôi đừng ghen như vậy nữa, thật hư thật hư. " Nói không đủ, anh còn đưa tay véo má cậu vài cái.

Gương mặt ai kia cứ thế đỏ hồng lên, chịu không nổi đành ngoác mắt liếc tên đối diện, lạnh lùng nhả ra một câu rồi xoay người bỏ đi: " Tối nay anh ngủ ngoài phòng khách. "

Đình Quân nhú mày biết mình đã chọc vào hổ con đành đuổi theo: " Tiểu Khánh...đừng nha...anh xin lỗi...a.."

HOÀN

Tác giả: Tốt lắm, cuối cùng cũng đã hoàn thành. Viên mãn thật là viên mãn ~.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-mong>